

Svobodné noviny

4. ČÍSLO • ŘÍJEN – PROSINEC 2006 • ROČNÍK XI. 7 Kč VYŠLO 15. 12. 2006 • NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

Paroubkovy politické piškvorky

Vypadá to opravdu tak. Veškerá paně Paroubkova snaha spočívá v tom, jak zabránit ostatním dojít k potřebným dohodám. Aby tak nemohla vzniknout vláda, kterou by on nevedl. Vždy jim postaví do cesty nějaký svůj těžko splnitelný požadavek, aby jednání zmařil. Vinu nepřiznává, svádí ji na jiné. Jediné, na co je ochoten přistoupit, je uspokojení jeho mocenských choutek.

Toto několikaměsíční bezvládí je ovšem výsledkem mnoha dalších vlivů v boji o místo na slunci. Kromě osobních přání obou hlavních rivalů je to neúspěšná zákulisní bitva principálů tohoto loutkového divadla o prostor pro pěstování osobních miliardových zisků v příštím volebním období. Tam je asi jádro pudla, protože ti, kdo zasednou do ministerských křesel, řídí a směřují do značné míry tok financí. Jde tedy o to, aby to byli lidé dostatečně ovladatelní a obratní, aby za pomoc o získání postu s půlmilionovým platem byli správně oddaní. Ne jako Standa Gross, jemuž moc stoupla do hlavy a musel být odstraněn.

Lipicánů pro tyto funkce je k dispozici dost, je však také hodně zájemců o místo hlavního kočího. Tam se odehrává ten hlavní souboj mezi mnoha soupeři, a proto ty průtahy a vyčkávání, kdo vyhraje. Aby se aktéři přiklonili na správnou stranu. Ve hře nejsou jen pohodlná a dobře placená místa poslanců a jiných volených politiků, ale i post prezidenta, opírajícího se o podporu komunistů. Ti zase touží po návratu ztracené moci a snaží se využít situace. Navíc jsou pochopitelně značné rivality mezi hlavními aktéry a jejich mocenskými ambicemi, takže ovečky zavřené v ohradě, které to svým mlékem a vlnou musí vydržovat, jen odevzdaně pobekávají. My starší to známe spíše pod sloganem: „Nedělejte vlny!“

Vrcholoví politici se tedy snaží. Dobře vědí, že dav půjde za přísliby dobré pastvy za nimi. A slibovat oni umí. Co toho jen naslibovali před volbami, aby se ovečky přidaly do jejich stáda. Po volbách je ovšem vše jinak. Když si rozdělí balíky vlny, rozkrájí bochníky syra a dohodnou, kdo bude dojít, začne vysvětlování, proč to i ono nejde, proč to i ono podrazí a proč budeme muset spoustu věcí oželeť. Ti, kteří se do tohoto spolku politiků dostanou omylem s nějakými ideály co zlepšit, jsou uklováváni jako „vrány se zlatýma nohama“, neboť „dříve, než stačí člověk změnit funkci, změnit funkce člověka“.

Hradní stráž dostane nové uniformy, na ministerstvech se udělá „škatulata, hejbejte se“. Husy, potrefené kamenem, vhozeným ho hejna korupce, se uklidí na méně nápadné, leč často i lépe placené místo, neboť za prokázané služby se musí platit. Vymění se policejní ředitel, nejvyšší soudci, prokurátor a sestaví nová vláda, „v níž není mnoho nových tváří, respektive starých mnoho nebylo“. Václav Klaus si za podpisem bude možná kreslit modrého holuba, držícího ve spárech srolovanou tisícovku, jako nejmenší bankovku pro jeho finanční rozlišovací schopnost. A naše republika půjde dál, za lepšími zitrky.

Nakoupíme obrněné transportéry a možná i další gripeny pro službu našich armád v zahraničí, přikoupíme další pendolina a další mýtné brány pro vedlejší silnice a pěšiny. Zkrátíme neúnosně dlouhé vsuvky programů mezi televizními reklamami. Budeme-li mít práci, budeme tam chodit ze zdravotních důvodů pěšky, všichni lékaři odejdou do zahraničí za lepším. Housky a chléb budeme kupovat na půjčku bez potřeby ručitele, aby banky prosperovaly. Nebudeme muset zakazovat soukromé vlastnictví, protože stát ani občané už stejně nic mít nebudou a těch několik miliardářů se nakonec navzájem povraždí.

O takovou državu nebude stát ani premiér Paroubek, který si zřejmě vytruje třetí pokus a vrátí se do Restaurací a Jidelen. Jen my, obyčejní občané, budeme muset poklonkovat zahraničním majitelům našeho „rodinného stříbra“.

Stěžovat si nemůžeme, budeme mít jen to, co jsme si zvolili tím „Nedělejte vlny!“.

9. 12. 2006

ING. VLADIMÍR VESELY

Úspěje vláda Mirka Topolánka?

Demokracie je prý vláda lidu, který se ve svobodných volbách rozhodne, kdože se bude v příštích čtyřech letech starat o prosperitu a blaho oveček národa a bude za to příslušně odměňován a ctěn. Rozumná úvaha. Ale právě pro tyto počty, odměny a moc i příležitosti z toho plynoucí se demokracie, stejně jako socialismus, stává utopickou. Nemusíte ani číst Orwella, či H. G. Wellse, kteří již před mnoha a mnoha lety varovali, jak může dopadnout. Stačí číst naše noviny o současných událostech na naší politické scéně.

Výhody politických bačů jsou totiž tak veliké a lákavé, že se o ně před volbami bojuje všemi způsoby, včetně těch podpásových. Volební kampaně jsou v poslední době tak agresivní, až je to nechutné. Kandidáti kromě pomlouvání soupeřů hýří nevážně míněnými, často i nereálnými sliby, jen aby omámili voliče a zmanipulovali je na svou stranu. To je však jen rozdávání karet do hry. Právě orgie nastanou vždy až po volbách, kdy se rozdělují pašalíky a sestavuje vláda. Tam už nejde o voliče ani o blaho národa, ale o výhody z funkce plynoucí. Pravda vítězí, lež však prosperuje.

Pokud se voliči, vybírající ze seznamu často stovek jim nic neříkajících jmen, shodnou na některých z nich, mají takoví vyhráno. Naberou si funkce, za které jsou placeni, najmou si za naše peníze poradce, kteří budou dělat jejich práci, a užívají si. Pak už jim stačí, aby byli často vidět v televizi, měli soka, vůči kterému se mohou vymezovat a svádět na něj vinu. Problém ale nastane, vznikne-li „plichta“, což je v poslední době dosti časté i ve světě. U nás je to takový PaT – Paroubek kontra Topolánek.

Oba vysoce ambiciózní, do sebe zahledění machiavellisté, mající ústa plná ideálů svých stran, jimiž se zaštiťují, a ruce plné banánových slupek na házení soupeři pod nohy. Oba si usurpují pro sebe volební vítězství, zaklesnutí do sebe, jako boxeři v klin-

či. Oba se bojí ustoupit o píď, aby to soupeř pro sebe nevyužil. Opravdovým mistrem úhybných manévru a kladení nereálných podmínek je ale Jiří Paroubek. Jeho blokování jakéhokoli smysluplného jednání by mu mohli závidět i předváleční sudetští henleinovci, kteří měli podobný destruktivní cíl – nedopustit

Před 170 lety, dne 6. 11. 1836, zemřel český básník Karel Hynek MÁCHA.

(Litografie J. Farského z r. 1858)

jakoukoli dohodu.

Situaci ještě prohlubuje finanční oligarchie, tahající ze zákulísí za provázky tak, aby ti, jimž pomáhají do funkcí, jednali především v jejich zájmu. Výsledkem jsou miliardy na jejich účtech, které rozhodně nejsou určeny pro prospěch všech. Mají pro to i mnoho možností. Úplatky, lobbování, ale i vraždy nepohodlných. To jsou tvrdé nátlakové nástroje. Dokonce i demokratická ústava tomu nahrává tím, že o klíčových funkcích rozhodují jedinci: prezident jmenuje premiéra, který sestavuje jmenovitě vládu. Ta pak, obsazena většinou poslanci, si významným podílem

sama ve Sněmovně hlasuje pro svou důvěru a schvaluje svá jednání.

Ovlivnit tak malý počet lidí není pro majitele miliard už takový problém. Zejména i proto, že většina z nich má zájem o své další zvolení. Že politiky vybírají lidé ve volbách, je jen iluze. Ve skutečnosti jsou výsledky voleb úměrné pravidlu, že „tam se svět pohne, kam se síla napře“. Povšimněte si, jak často mění překvapivě vrcholoví politici svá rozhodnutí i názory ze dne na den, když se mezitím poradili se svým „grémiem“. I toho, že znovuzvolení Václava Klause je závislé na hlasech komunistů a že jeho jednání občas připomíná jednání kryptokomunisty. A to už ani nepřipomínám, že na internetu lze nalézt tvrzení, že například plakáty „Havel na Hrad“ vyšly z tiskárny StB. Inu, vše je jinak na povrchu i pod ním.

O aférah kolem Stanislava Grosse asi mluvit netřeba. Noviny plné jednání s Nomurou už nepiší o tom, že původ problémů vznikl tím, že pání Pilip a Kühnl podepsali ve smlouvě MAI závazek ochránit státem i zisky z jen předpokládaných podnikatelských záměrů, protože „Američané na to prý velmi naléhali“, jak se jeden z nich hájil v Lidových novinách. A tak se teď Nomura soudí o ztrátu předpokládaného zisku z jedné malé banky v rozsahu téměř šestiny ročního státního rozpočtu. Oba pánové i nadále totiž sedí ve významných státních funkcích. Nám pak namluví, jak je výhodné, že zaplatíme za jejich pochybení „jen“ sedm miliard.

Na tomto případě je dobře vidět, jak různí šibalové dodržují pravidlo, že „vrána vráně oči nevyklove“. Dokonce se nestydí ani požádat prezidenta o milost pro ty, kteří se snažili vykrást majetek našeho státu. Za to, že se jim to zcela nepovedlo, teď chtějí odškodné. A beztestnost. A naše nová vláda je v tom podporuje.

Sociálně-demokratická vláda udělala z hospodaření státu emental. Zejména ministr Sobotka svým pod-

porováním bank. ČSOB, za kterou neskrývané lobbuje, si tak mohla vyplácet do zahraničí dvoutisícové dividendy na tisícovou akcii. Vcelku vloni vydělaly banky téměř čtyřicet miliard korun. Nejen na nestydatých poplatcích a nízkých úroků ze vkladů, ale zejména na půjčkách. Loni půjčily klientům přes bilion korun (ČTK). Nemałym přínosem pro ně jsou zajiště i státní dluhopisy, na které občané nedosáhnou, ač jejich vklady ve výši téměř pět set miliard by státní dluh pokryly jistě laciněji.

Ale ani nová vláda (a ta příští nebude jiná) nevypadá, že by byla nějak skvělá. Bude to stejný slepý nec jako všechny ostatní. Po velkém kritizování svých předchůdců nic lepšího neukázali. Řada z nich má ke kompetentnosti dost daleko. Kritika jim šla, ale sami teď ve funkci plavou. Přenechat křesla odborníkům, kteří

(Pokračování na str. 8)

UVNITŘ LISTU: PŘÍLOHA NS, VF, RMS

V příštím čísle: Dočkáme se slibovaných reforem? Antonín Marek (130. výročí úmrtí)

Podpořte vydávání SVOBODNÝCH NOVIN!

SVOBODNÉ NOVINY jsou jedním z posledních dosud vycházejících periodik v České republice, která jsou skutečně nezávislá a necenzurovaná.

V zájmu zachování svobody tisku u nás podpořte další vydávání SVOBODNÝCH NOVIN nejen tím, že je budete kupovat a číst, nýbrž i formou peněžních darů!

Své dobrovolné finanční příspěvky můžete poukázat složenkou typu C z každé pošty na území ČR, nebo převodem ze svého bankovního účtu na adresu:

PhDr. Rostislav Janošik – vydavatelství
Přetlucká 31
100 00 Praha 10
Bankovní spojení:
Komerční banka – pobočka Praha 10
expozitura Starostrašnická 36
číslo účtu: 3678220297/0100

REDAKCE

Z obsahu:

A. Bělohoubek...
... str. 2

J. V. Tománek...
... str. 3

K. Havlíček...
... str. 5

J. Koudelka...
... str. 7

V. I. Lenina ještě úděsněji zdokonalil Stalina, a to formou hledání třídního nepřítele ve straně, jen názorně dokazuje, že se realizovala myšlenka, jejíž uskutečňování stálo desítky milionů životů, deformování přirozené podstaty člověčenství, vytváření cynického pokrytectví a lži. Nebylo zákeřnější politické doktríny než té, která byla uskutečňována pod rudou vlajkou SSSR a za zpěvu Internacionály. A Klement Gottwald byl jen a jen uskutečňovatelem tohoto novodobého barbarství v naší vlasti. Pro nic jiného nepracoval ani v letech 1945–1948. Stejně zákeřně a na základě všech možných slibů, které vzápětí porušil. A svého velkého učitele přežil jen o několik málo dní a z materiálního hlediska je totiž úplně lhostejné, že poslední měsíce svého života trávil v paranoidním ovzduší podezřívavosti a strachu ze Stalina, na jehož

(Pokračování na str. 8)

Komunistům nezávidím

Soudruzi komunisté se letošního roku rozhodli poněkud velkolepěji, než bývalo zvykem, vzpomínout 110. výročí narození svého někdejšího vůdčího představitele Klementa Gottwalda. Šlo to tak daleko, že někteří z nich dokonce označili našeho prvního komunistického prezidenta za vzor pro dnešní mládež.

Kdybych se chtěl vyjádřit jako bulvární novinář, byl bych „s milovaným Klemou“ hotov ve dvou větách a nic na tom, co bych napsal, by nebylo v rozporu s pravdou. Jenže to by věci asi neprospělo a vulgarit v dnešní oficiální politice i v psaní našich novin máme stejně víc než dost. Ale hodlá-li tuto osobu glorifikovat i tak vzdělaný a relativně úspěšný politik, jako je dnešní předseda KSČM pan JUDr. Vojtěch Filip, tak mi to vše připadá už na pováženou.

Kdo vlastně byl Klement Gottwald? Nemanželský syn podruhně, který se vyučil truhlářem, v necelých devatenácti letech narukoval do války, bojoval nejprve na východní, později na italské frontě, v létě 1918 dezertoval, do konce války se skrýval, aby následně opět oblékl uniformu Československé armády a bojoval nejprve o Těšínsko a poté proti maďarské Rudé armádě na Podkarpatské Rusi. V té době uvažoval o tom, že se stane poddůstojníkem z povolání.

Koncem roku 1919 se seznámil s Martou Holubovou, se kterou se oženil až v roce 1928, i když v roce 1920 se jim narodila dcera Marta. V roce 1920 pracoval v továrně Tusculum v Rousínově, kde

se jako stoupenec sociálně demokratické levice zúčastnil prosincové generální stávky a v květnu 1921 založení KSČ. Od roku 1925 je již členem politbyra ÚV KSČ a od roku 1929 generálním tajemníkem ÚV KSČ. V témže roce se stává i poslancem Národní shromáždění.

S jeho osobou je spojena ona zásadní bolševizace strany, která měla za následek odchod téměř celé tehdejší generace levicových spisovatelů z KSČ, i když se prakticky všichni, až na Jaroslava Seiferta a Josefa Horu, do strany nakonec vrátili. Co to znamenalo nejen z hlediska tehdejší doby, ale i směrem k pozdější budoucnosti? Všechny komunistické strany bez rozdílu zastávaly tezi, která pocházela nikoliv od J. V. Stalina, ale od V. I. Lenina, jímž byla kdysi vyjádřena následovně. „Až docílíme, že ze sta milionů Rusů, bude 90 milionů komunistů, tak těch zbývajících 10 milionů postřílíme. Lenin byl opravdu Maratem bolševické revoluce, nakonec jej málem stihl i stejný osud, nikoliv z rukou Charlotty Cordayové ve vaně, ale z rukou Fany Kaplanové revolverem. Pokud tomuto někdo snad nechce věřit, odkazují jej pro ilustraci na román Michaila Šolochova „Tichý Don“, za který tento sovětský spisovatel obdržel Nobelovu dceru. Tam jeden z hrdinů vyváží každý večer buržoasii za města, nechá je vykopat hroby a postřílí je. Pak je z této činnosti tak vynervovaný, že nedokáže pomilovat svou dívku...

To, že tento úděsně chápaný třídní boj

SDĚLENÍ ČTENÁŘŮM SN
Sedmý díl knihy Antonína Bělohoubka *Hořké medicíny* vyjde koncem roku 2006. Objednávky můžete posílat na adresu SN. Kniha bude mít 325 stran bude stát 150 Kč (+ poštovné). Všechny díly HM se bude prodávat za sníženou cenu 700 Kč.

REDAKCE

• Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší •

ZADÁNO PRO ANTONÍNA BĚLOHOUBKA, autora přemnoha hořkých pravd PRAVDY PRVNÍHO ŘÁDU

(5. část)

283. Kdo nedával a nedává přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst, ten věděl a ví, že povinnost zahánět do kouta špinavce a hlupáka v nás je DOŽIVOTNÍ!

284. Zemřel a zemře OPOZDĚNĚ ten, kdo i dožívá bez úsilí o strmý duševní růst!

285. NIKDO nebyl, není a nebude zbaven povinnosti důrazně trvat na hodně častém přístupu do masmédií pro poutivé buřiče a pronikavé myslitele!

286. Dopustil a dopouští se TĚŽKÉHO zločinu ten, kdo si pro své politické i nepolitické počínání neosvojil předraze zaplacenou zásadu „Už nikdy ne jako ovce“!

287. Kdyby nebyli zločinci sprostě vychytralými, sprostě přikrčenými a sprostě prodejnými, BYLI by v těžkém konfliktu se zločinci politickými i nepolitickými, vládnoucími i potupně ovládanými!

288. Úcta vůči „osobnostem“, které znovu a znovu tvrdě neútočily a neútočí na zločince politické i nepolitické, vládnoucí i potupně ovládané, byla, je a bude ZVRÁCENOSTÍ!

289. VELIKÝ kus toho nejhoršího se ti stal tím, že jsi nepřestal dávat přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst!

290. Jejich poutivost nešla a nejde „až tak daleko“, aby naplno uznávali svá těžká provinění politická i nepolitická a snažili se odčínovat je v míře co největší!

291. PLIVAL A PLIVÁ na rozum i na mravnost ten, kdo byl a je uprostřed zvrácenosti politických i nepolitických plný tupé spokojenosti a domýšlivosti!

292. NEVYROSTĚS v sílaka v ohledu intelektuálním i mravním, jestliže nebudeš plný uslechtilé výbojného hněvu vůči zločincům nejružnějších odstínů!

293. Jak zločincům vládnoucím, tak zločincům potupně ovládaným VYHOVOVALO A VYHOVUJE, že jejich země byla a je rájem zlodějů politických i nepolitických!

294. Protože „tvůj“ život NENÍ jen tvůj, NEMÁŠ PRÁVO smířovat se s jeho mrzačením zločinci politickými i nepolitickými! Máš POVINNOST na takové zrůdy tvrdě útočit znovu a znovu!

295. DALEKO největší vinu na jejich mrzácství intelektuálním i mravním měl a má špinavec a hlupák v nich samotných!

296. SÁM se zařadil k odporným podlidem ten, kdo mohutně neusiloval a neusiluje o to, aby vyrostl v sílaka v ohledu intelektuálním i mravním!

297. Dávat přednost naslédým lžím před hořkými pravdami, to je VELIKÝ kus duševního sebeutracení!

298. Normalizátoři lžidemokratizáči JSOU svými zlotřilostmi souměřitelní s normalizátory komunistickými!

299. Tři stupně statečnosti: statečné VZDOROVÁNÍ vládnoucím zločincům, důrazné ODPOROVÁNÍ oněm netvorům, tvrdě ÚTOČENÍ proti nim.

300. V zemích se zastupitelskou lžidemokracií triumfuje znovu a znovu především zvrácenost v podobě smířování se s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poutivými referendy, AŽ PAK v nich triumfují také hlupy mnohonásobných

politických zločinců!

301. NENÍ zatím v dohledu čas, kdy zakrňlost vůle k pravdě, dobru, spravedlnosti a uslechtilé kráse bude ve VSEOBECNĚM opovržení!

302. I kdybych oduševněl lidi obdaroval jen poznáním, že k otrokům a otrokyním kdejakého blbství a kdejaké špíny nepatří a nepatří satva jeden z MILIONU našich předchůdců i současníků, obdaroval bych je štedře a doživotně!

303. Ušetřil by sis SPOUSTU lžů a kocovin, kdybys znovu a znovu nezapomínal ptát se na to, KDO chválí nebo haní a PROC chválí nebo haní!

304. Kdo nebyl a není plný uslechtilé výbojného hněvu vůči zločincům politickým i nepolitickým, ten NAJISTO duševně lenošil a lenošil v míře až obhludně veliké, ten se SÁM zařadil k odporným podlidem!

305. Naše planeta by se SKORO VYLIDNILA, kdyby tady najednou nebyli zločinci političtí i nepolitičtí, vládnoucí i potupně ovládaní!

306. NENÍ zatím v dohledu čas, kdy bažení po nezasloužené moci, po nezasloužených penězích i po nezasloužené slávě bude ve VSEOBECNĚM opovržení!

307. Odporných kreatur, které sobě i jiným nalhávaly a nalhávají, že patříly a patří k lidem rozumným i mravním, byla a je naše planeta dodnes PLNÁ!

308. Jak tupá spokojenost, tak domýšlivost u zločinců sprostě vychytralých, sprostě přikrčených a sprostě prodejných jsou zvrácenostmi, které se VYMYKAJÍ možnosti pranýřování patičně tvrdě!

309. Milovníci kdejakého blbství a kdejaké špíny by v sílaky v ohledu intelektuálním i mravním nevyrostli ani za TISÍC let!

310. ZAKAŽ si shovívavost vůči zločincům sprostě vychytralým, sprostě přikrčeným a sprostě prodejným! Jsou to přece HLAVNÍ podlínici na pokračování zvrácenosti politických i nepolitických!

311. SÁM se zařadil k odporným podlidem ten, kdo usiloval a usiluje o křeslo zákonodárce při pokračování zvrácenosti jménem zastupitelská lžidemokracie!

312. NIKDY ti nesmí zveřejnět skutečnost, že úsilí o zdoalování politické i nepolitické slepoty, otrlosti a křivosti nepodporoval a nepodporuje SKORO NIKDO tak, jak mohl a má!

313. Věčné hltní kdejakého braku bylo, je a bude TAKÉ jednou podobou dávání přednosti duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst!

314. Především v podstatných věcech nedělej, co bys dělat rozhodně neměl, a především v nich dělej, co bys dělat rozhodně měl: prostínke k vyslovení, přetěžké k uspokojivému naplnění!

315. Kdyby tak obhludně velké blbství bylo jejich pohromou největší! Jenže oni byli a jsou také až obhludně KRIVÍ!

316. „Plnohodnotných“ zrůd byla a je SPOUSTA nejen mezi zločinci komunistickými, ale i mezi zločinci lžidemokratickými!

317. Kdyby poutivé usilovali o odčínování svých

těžkých provinění (politických i nepolitických), NEMOHLI by i v podstatných věcech dělat, co by dělat rozhodně neměli, a MUSELÍ by v takových věcech dělat, co by dělat rozhodně měli!

318. Máme nejen právo, ale i POVINNOST soudit hodně přísně specialisty na křivení a ohlupování, na silné mrzačení života milionů našich současníků!

319. NEMÁŠ PRÁVO někomu odpouštět, že neusiloval a neusiluje o to, aby vyrostl v sílaka v ohledu intelektuálním i mravním!

320. ZAKAŽ si považovat za nadbytečné připomínat znovu a znovu, že k otrokům a otrokyním kdejakého blbství i kdejaké špíny patřili a patří SKORO VŠICHNI naši předchůdci i současníci!

321. NESTAČÍ vybřednout z politického i nepolitického blbství a z politické i nepolitické špíny! Máme navíc POVINNOST vyrůst v sílaky v ohledu intelektuálním i mravním!

322. Viděno očima pronikavých myslitelů a poutivých buřičů: „Co na tom“, že A. Hitlerovi i J. Stalinovi pravolařovaly slávu stamiliony pomatenců a křivků?! Podstatné je, že síláci v ohledu intelektuálním i mravním PROKLÍNALI jak obě zmíněné zrůdy, tak jejich utváře!

323. ZAKAŽ si zapomínání na to, že rozumnost a mravnost jen PŘEDSTÍRAL A PŘEDSTÍRA ten, kdo nebyl a není v těžkém konfliktu se zločinci politickými i nepolitickými, vládnoucími i potupně ovládanými!

324. Podsvínčata lžidemokratická jsou STEJNĚ chtivá nezasloužené moci, nezasloužených peněz i nezasloužené slávy jako podsvínčata komunistická!

325. Kreatur, které svým počínáním plivaly a plivají na lidi příkladně poutivé, odvážné a statečné, byly a jsou MILIARDY!

326. ZAKAŽ si považovat za nadbytečné připomínat znovu a znovu, že nežijeme o pronikavě duševní výboje o věcech podstatných pro život jednotlivce i celé společnosti je zločinem Z NEJPUSTOŠIVĚJŠÍCH!

327. PROHRÁL zápolení se špinavcem a hlupákem v sobě i v jiných ten, kdo svou potřebu pravdy a dobra, ke spravedlnosti a uslechtilé kráse nechal hodně zakrňt!

328. Zvrácenosti politické i nepolitické patřily a patří ke KÁŽDODENOSTI zločinců nejružnějších odstínů!

329. NEMÁŠ PRÁVO nechat se usmýkat politickými i nepolitickými zvrácenostmi až k dlouhodobému zabřednutí do ochromujících smutků nebo do nakyslé mátožnosti! Máš POVINNOST uchovat si uslechtilé výbojné hněv až do konce svých dní!

330. Bylo, je a bude SPROSTĚ mluvit o čecháčkovském ráji zlodějů politických i nepolitických jako o „zemském ráji to na pohled“!

331. Ve věci dobré NESTAČÍ jen doufat! Máme povinnost usilovat o ně MOHUTNĚ!

332. ZAKAŽ si považovat za nadbytečné připomínat znovu a znovu, že veliké hanebnosti vůči jiným jsou velikými hanebnostmi i vůči tobě!

333. Knihy mých *Hořkých medicín* jsou plné pravd nejen hořkých, ale také naléhavě vybízejících k radikální nápravě!

334. Bezdomovcem buď jen v podsvětí politiky i nepoliticky odporných podlidi. V duševním světě pronikavých myslitelů a poutivých buřičů bys MĚL najít domov prozářený radostmi až jásavými!

335. Politická i nepolitická slepota a otrlost je nejen obyčejnou špatností! Je to TĚŽKÝ zločin!

336. ZAKAŽ si někomu odpouštět jeho ignorování alarmujících pravd o zločincích politických i nepolitických, vládnoucích i potupně ovládaných!

337. Kdyby poutivé usilovali o odčínování svých

337. Strmé duševní pády jsou STOKRÁT častější než strmý duševní růst!

338. Byly, jsou a budou DVA způsoby, jak unést hrůzu z blbství a špíny miliard našich současníků:

- VYRŮST v sílaka v ohledu intelektuálním i mravním;

- KLESNOUT mezi odporné podlidi.

339. O strmý duševní růst máš usilovat mohutně, i kdyby výsledek tohoto snažení byl nevalný!

340. Síla zločinců vládnoucích byla, je a bude PŘÍMO úměrná velikosti slepoty, otrlosti a křivosti zločinců potupně ovládaných.

341. Je SPROSTĚ burácet jen proti zatvrzelým komunistickým zločincům, ale mlčet o prokomunistických kolaboretech, o lžidemokratických normalizátorech!

342. To nejdůležitější v předvolebním sedmilhářství poutivé nepřiznala a nepřizná ŽÁDNÁ tlupa politických recidivistů: že hodlá POKRÁČOVAT v degradování milionů svých současníků na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poutivými referendy!

343. HODNĚ zbloudil, kdo se nechává duševně ubíjet vědomím o podlidskosti skoro všech svých současníků! PRIKAZUJ si uslechtilé výbojné hněv vůči nim!

344. ZAKAŽ si považovat za nadbytečné připomínat znovu a znovu, že nepodporovat úsilí o zdoalování politické i nepolitické slepoty, otrlosti a křivosti skoro všech našich současníků ani zdaleka tak, jak bys mohl a měl, to je nejen velika sprostota, ale i TĚŽKÝ zločin!

345. Proměna netvora jménem „homo sapiens – člověka moudrého“ ve tvora vskutku oduševněného se děje tak pomalu, že na to nestačí ani mnohá TISÍCLETÍ jeho existence!

346. NEPŘESTAL patřit ke zločincům zatvrzelým, kdo po těžkých proviněních neodešel zahanbeně ze své vůle z významné funkce!

347. ZAKAŽ si považovat za nadbytečné připomínat znovu a znovu, že jak o poutivé referenda ohledně všech podstatných věcí, tak o hodně častý přístup do masmédií pro poutivé buřiče a pronikavé myslitele MÁME bojovat na život a na smrt!

348. NENÍ to domýšlivost, když říkáš, že nežijeme o knihy mých *Hořkých medicín* je TĚŽKÝ zločinem jak v ohledu intelektuálním i mravním, tak v ohledu politickém i nepolitickém! Jsou přece PLNĚ stokrát oprávněného hoře, stokrát oprávněného hněvu i plné rad k vybředání z naší hanby politické i nepolitické!

349. NEMÁŠ PRÁVO někomu odpouštět jeho více nebo méně sprostě exhibice prostřednictvím masmédií, když pronikavě myslitelé a poutivé buřiči do nich hodně častý přístup neměli a nemají!

350. Úsilí o strmý duševní růst ZAHRAUJE také mohutnou vůli přemýšlet o věcech podstatných ve spirálách vzestupných v ohledu intelektuálním i mravním!

351. Kdo se „klidně obejde“ bez knih mých *Hořkých medicín*, ten se SÁM zařadil k odporným podlidem!

352. ŽÁDNÁ tlupa politických zločinců v předvolebním sedmilhářství poutivé nepřiznala a nepřizná, že hodlá POKRÁČOVAT v křivení a ohlupování milionů svých současníků!

353. Kdekoho bys VYDĚSIL, kdybys ho naléhavě vybízel k osvojení si zásady „Už nikdy ne jako zločinec sprostě vychytralý, sprostě přikrčený a sprostě prodejný“!

354. NUTÍ tě opovrhovat jím ten, kdo viděl a vidí člověka účtyhodného v některém ze lžidemokratických normalizátorů!

355. Přímo i nepřímo spáchal VELIKÝ kus duševního sebeutracení ten, kdo vězel a vězí až po uši v domýšlivém nablbliví! Taková individua si přece onou nesetí ZATARASIL cestu ke strmému duševnímu růstu!

356. Laskavost vůči individuí, která neráčila a neráčí podporovat úsilí o zdoalování politické i nepolitické slepoty, otrlosti a křivosti skoro všech svých současníků

ani zdaleka tak, jak mohla a mohou, je špatností HODNĚ velikou! Je to dokonce TĚŽKÝ zločin!

357. Špinavec a hlupák v nich mrzčil a mrzčil jejich život tak moc, až se svévolé i zvůle vládnoucích zločinců vedle té hrůzy jevila a jeví jako zanedbatelná!

358. HODNĚ zbloudil ten, kdo také v odborových předácích neviděl a nevidí sprosté parazity na politické i nepolitické slepotě, otrlosti a křivosti skoro všech našich předchůdců i současníků!

359. Ani nijak nepodmíněná laskavost, ani znemravňující shovívavost, ale především uslechtilé výbojné hněv vůči politickým i nepolitickým zločincům nejružnějších odstínů!

360. HODNĚ duševně lenošil a lenošil, koho neděsila a neděsí politická i nepolitická slepota, otrlost a křivost skoro všech našich předchůdců i současníků!

361. PRIKAZUJ si opovrhování tupě spokojenými hovádky i nakyslými mátohami!

362. Jen více nebo méně zmravněný i zhanobený byl, je a bude KÁŽDY život, který nebyl, není a nebude plný mohutného úsilí o strmý duševní růst!

363. ZAKAŽ si považovat za nadbytečné připomínat znovu a znovu, že příkladná výpěstlost intelektuální i mravní ZAHRAUJE také tvrdě útočení na zločince politické i nepolitické, vládnoucí i potupně ovládané!

364. Skutečnost, že jejich život byl, je a bude špinavě absurdní, nechávala, nechávala a bude nechávat celkem lhotejnými jak zločince vládnoucí, tak zločince potupně ovládané!

365. Můj přísný, ale spravedlivý soud nad lžidemokracií o nad lžidemokracií (viz především šestý díl *Hořkých medicín*, č. 21 940) NESMÍ ignorovat ten, kdo chce platit za člověka vskutku rozumného, odvážného a statečného!

366. Také mezi spisovatelé byli a jsou síláci v ohledu intelektuálním i mravním výjimkami PŘEVZACNYMI! Zato domýšlivých nablblků a nablblc mezi nimi byla a je SPOUSTA!

367. Kdejaká „osobnost“ považovala a považuje absolvování vysoké školy za NAPLNĚNÍ naší povinnosti vyrůst v sílaka v ohledu intelektuálním i mravním.

368. ZAKAŽ si považovat za nadbytečné připomínat znovu a znovu, že jen více nebo méně zmravněný i zhanobený byl, je a bude KÁŽDY život, který nebyl, není a nebude plný mohutného úsilí o strmý duševní růst!

369. Věčné hltní kdejakého braku je VELIKÝ kusem duševního sebeutracení!

370. ZAKAŽ si zapomínání na to, že při setkání ke stému výročí narození Václava Černého si ani pro Svobodné noviny (byl v nich přetištěn můj přísný soud nad lžidemokratickými normalizátory, nad lžidemokracií i nad lžidemokracií), ani pro knihy mých *Hořkých medicín* nepřišla ANI JEDNA z přítomných „osobností“!

371. Politicky i nepoliticky špinaví a hloupí podlidi NESTÁLI, NESTOJÍ A NEBUDOU STÁT o poutivé referenda ohledně všech podstatných věcí!

372. ZAKAŽ si účtu vůči „osobnostem“, které znovu a znovu tvrdě neútočily a neútočí na zločince politické i nepolitické, vládnoucí i potupně ovládané!

373. PRIKAZUJ si opovrhování kreaturami, které dávaly a dávají přednost hltní kdejakého braku před osvojováním si tisíců pronikavých duševních výbojů o věcech podstatných pro život jednotlivce i celé společnosti!

374. Je toho HODNĚ, co musíš dokázat, abys nabyt způsoblost přebývat v duševním světě pronikavých myslitelů a poutivých buřičů! Na prvním místě je to osvojení si MOHUTNĚ vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a uslechtilé kráse, MOHUTNĚ vůle ke strmému duševnímu růstu.

375. ŽÁDNÁ země se nemůže chlubit tím, že není plná kreatur, které ignorovaly a ignorují utrpení a odkaz pronikavých myslitelů a poutivých buřičů! To je TĚŽKÁ obžaloba skoro všech našich předchůdců i současníků!

Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 75

Dvanácté „desatero“ k poutivému a důkladnému přemýšlení:

- Kdybys nedával přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst, PROPADAL by ses hanbou nad tím, že také TVOU vinou kdekdo dával a dává přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst!
- Kdybys nedával přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst, PROPADAL by ses hanbou nad tím, že také TVOU vinou kdekdo otročil a otročí špinavci a hlupákovi v sobě!
- Kdybys nedával přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst, PROPADAL by ses hanbou nad tím, že také TVOU vinou pronikaví myslitelé a poutivé buřiči hodně častý přístup do masmédií neměli a nemají!
- Kdybys nedával přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst, PROPADAL by ses hanbou nad tím, že také TVOU vinou jsou miliardy našich současníků degradovány na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poutivými referendy!
- Kdybys nedával přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst, PROPADAL by ses hanbou nad tím, že také TVOU vinou si pro své počínání politické i nepolitické skoro nikdo neosvojil předraze zaplacenou zásadu „Už nikdy ne jako ovce“!
- Kdybys nedával přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst, PROPADAL by ses hanbou nad tím, že také TVOU vinou skoro nikdo nepodporoval a nepodporuje úsilí o zdoalování politické i nepolitické slepoty, otrlosti a křivosti svých současníků ani zdaleka tak, jak mohl a může!
- Kdybys nedával přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst, PROPADAL by ses hanbou nad tím, že také TVOU vinou skoro všichni tví současníci dávali a dávají přednost naslédým lžím před hořkými pravdami!
- Kdybys nedával přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst, PROPADAL by ses hanbou nad tím, že také TVOU vinou kdekdo i v podstatných věcech dělal a dělá, co by dělat rozhodně neměl, a že v takových věcech nedělal a nedělá, co by dělat rozhodně měl!
- Kdybys nedával přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst, PROPADAL by ses hanbou nad tím, že také TVOU vinou skoro nikdo netrval ani na minimu spravedlnosti vůči mnohonásobným a zatvrzelým zločincům, tj. na jejich vyhnání ze všech významných funkcí i na zabavení jimi nakradeného a naparazitovaného majetku!
- Kdybys nedával přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst, PROPADAL by ses hanbou nad tím, že také TVOU vinou se kdekdo smířoval a smířuje se silným mrzačením svého života zločinci politickými i nepolitickými!

P. S. Kdybys nedával přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst, PROPADAL by ses hanbou nad tím, že také TVOU vinou si kdekdo počínal a počíná tak, aby absurdní nebyl jeho život, ale jeho smrt!

Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 76

- PROKLÍNEJ „osobnosti“, které znovu a znovu tvrdě neútočily a neútočí na zločince politické i nepolitické, vládnoucí i potupně ovládané!
- PROKLÍNEJ „osobnosti“, které zatvrzele opakovaly a opakuji, že „soud máme přenechat Bohu“, my že máme i mnohonásobným a zatvrzelým zločincům jen a jen odpouštět!
- PROKLÍNEJ „osobnosti“, které v podsvětí politiky i nepoliticky odporných podlidi nebyly a nejsou plně uslechtilé výbojného hněvu!
- PROKLÍNEJ kreatury, které si svévolí i zvůle vládnoucích zločinců zasloužily a zaslouží!

PROZATÍMNÍ REPUBLIKOVÝ MLUVČÍ STOUPENCŮ PŘÍMÉ DEMOKRACIE
ANTONÍN BĚLOHOUBEK

HOŘKÉ MEDICÍNY (47. část)

♦ ZAKAŽ si považovat za nadbytečné připomínat znovu a znovu, že si ZASLOUŽIL A ZASLOUŽÍ svévoli i zvůli vládnoucích zločinců, kdo se smířoval a smířuje se svou degradací na tvora duševně nezpůsobilého spolurozhodovat o všech podstatných věcech poutivými referendy!

♦ Tvrďe pranýřování nablblků, špinavců a zločinců nejružnějších odstínů, to je nejen naše právo, ale i POVINNOST!

♦ I kdyby bylo prostřednictvím Svobodných novin znovu a znovu tvrdě pranýřováno „jen“ smířování se miliard našich předchůdců i současníků s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poutivými referendy, MĚL bys jim za to děkovat!

♦ Kdyby nedávali přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst, osvojovali by si důkladně PŘEDEVŠÍM pravdy prvního řádu, tj. pravdy, bez jejichž poutivého respektování nebude a nemůže být dobře ani v životě jednotlivce, ani v životě celé společnosti!

♦ Znovu a znovu PROKLÍNEJ kreatury, které důvěřivým dětem nalhávaly a nalhávají, že žijeme ve světě lidí rozumných a mravních!

♦ Viděno očima pronikavých myslitelů a poutivých buřičů: „Co na tom“, že pravdy prvního řádu skoro nikdo intenzivně nevyhledával a nevyhledává, že si je skoro nikdo důkladně neosvojoval a neosvojuje?! Podstatné je, že na tom jejich platnost a účinnost NEZÁVISÍ!

♦ Kdybys nedával přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst, BYLO by ti dosti často nanic i z tebe samotného proto, že jsi nedokázal a nedokážeš být patičně přísný vůči hlupákům, špinavcům

a zločincům nejružnějších odstínů!

♦ Tvrďe pranýřování zvrácenosti politických i nepolitických, to je nejen naše právo, ale i naše POVINNOST!

♦ ZAKAŽ si považovat za nadbytečné připomínat znovu a znovu, že netrvání na hodně častém přístupu do masmédií pro poutivé buřiče a pronikavé myslitele je zločinem Z NEJPUSTOŠIVĚJŠÍCH!

♦ Viděno očima pronikavých myslitelů a p

„Ve vládě by měli být vlastenci a odborníci“ ROZHOVOR S JOSEFEM V. TOMANEM-TOMÁNKEM

● **Pane Tomáнку, malá rekapitulace pro ty, kteří Vás neznají: Jste plukovník v. v., legionář a účastník II. odboje, dlouholetý exulant žijící v USA. Po padesáti letech pobytu v Americe jste se vrátil do vlasti svých předků, ač jste se narodil na ukrajinské Volyni. Dnes bydlíte v Jesenici u Rakovníka, ale Vaši předkové pocházeli z Polabí – z Mělnicka. Můžete upřesnit, kde původně žili?**

Můj pradědeček Josef Toman odjel na výzvu ruského cara roku 1870 se čtyřmi dětmi a usadil se na Volyni. Já jsem se narodil v Kupičově na západní Ukrajině a jsem už ze čtvrté generace. Můj pradědeček pocházel z Dolních Beřkovic čp. 82 na Mělnicku.

● **Máte tam ještě nějaké příbuzenstvo?** Žádného už tam nemám. Někjaká rodina Tomanova tam je. Jednou jsem je navštívil, ale to už jsou cizí lidé.

● **Jak dlouho jste v Kupičově na Volyni žili?**

Můj pradědeček zemřel před první světovou válkou a otec po druhé světové válce. Otec byl v České družině, v první světové válce bojoval u Zborova [2. 7. 1917 – pozn. RJ], kde byl raněn. Matka a sestry po druhé světové válce přijely do Čech a usadily se tady – v Jesenici. Já jsem po válce zůstal jako důstojník z povolání, ale protože jsem nebyl v KSČ, tak mě vyhodili z armády.

● **Zeptám se ještě na tu Jesenici. Vrátil jste se sem, protože tu máte příbuzné?**

Moje vlast bylo Československo a v Americe jsem byl v exilu. Americké občanství jsem nikdy nepřijal. Nemohl jsem proto mít z toho výhody, poněvadž jsem si myslel, že jsem Čech a že by to byla vltazirada. Neztrácel jsem naději, že se jednou vrátím.

● **Jak jste říkal, Váš otec bojoval jako legionář v Rusku a přímo u Zborova byl raněn. Dostal za to nějaké odškodnění?**

Československá vláda se moc dobře nezachovala. Z těch legionářů nikdo nedostal ani vyznamenání. Žádný si jich ani nevšímal.

● **Je zajímavé, že Zborov se stal symbolem první Československé republiky, a přesto se takto zachovali? To je velice zvláštní...**

Tak to bylo.

● **Vy sám jste potom bojoval v československém vojenském jednotce v Sovětském svazu. V té jednotce, jejímž velitelem byl později Ludvík Svoboda. Jaké jsou Vaše vzpomínky na tato válečná léta?**

Roku 1944 jsem vstoupil dobrovolně do československé jednotky pod vedením Ludvíka Svobody. Nebyl jsem sám, bylo nás 12 tisíc Volynáků a 600 žen. Skončil jsem důstojnickou školu, potom jsem byl na frontě. Byl jsem důstojníkem v palebném postavení, v pátém dělostřeleckém pluku, jehož velitelem byl plukovník Boček.

● **Již v letech první republiky jste v československém tisku varoval před „rudým“ nebezpečím, před tím, co se děje v Rusku, na základě svých zkušeností. Po skončení druhé světové války Vám nastupující komunistická moc znemožnila vydání veršů, které jste napsal v průběhu bojů na frontě. Můžete upřesnit, jak to tehdy bylo?**

Ve třicátých letech jsem napsal článek do brněné Selky, což byl měsíčník, a upozornil jsem na otroctví v Sovětském svazu, jak tam lidi žijí. Vždycky se našel někdo, kdo ze Sovětského svazu utekl, a my jsme měli zprávy o tom, jak se tam žije. Varoval jsem před tím v Selce v roce 1932.

● **A mělo to tehdy nějaký ohlas?**

No, to já nemůžu říct. Bydlel jsem v Polsku, ale jistě si toho lidi všimli. Ta Selka je ještě v brněnské knihovně, kde jsem si udělal kopii. Vyhledal jsem si to.

● **A potom, po druhé světové válce, Vám komunisté, když jste se vrátil do Československa, znemožnili publikovat ty verše. A nejen to.**

Po válce jsem zůstal v armádě jako důstojník z povolání. A protože jsem nevstoupil do strany [KSČ – pozn. RJ], tak mě vyhodili z armády. Otevřel jsem si obchod a ten mi pak znárodnili.

● **Čili: jedna pohroma za druhou. Čím jste se pak živil až do okamžiku, než jste se rozhodl odejít do emigrace?**

Když mi ten obchod vzali, byla to galanterie

a hračky, tak jsem odešel do Aše a tam jsem pracoval v pekárně.

● **A tam přišel ten rozhodující okamžik: odchod za hranice?**

A tady jsem byl sledovaný. To jsem dobře věděl. Když mi hrozilo nebezpečí, tak jsem se rozhodl odejít na Západ, abych mohl bojovat za svobodu vlasti.

● **Varoval Vás někdo, že Vám hrozí nebezpečí, nebo jste to sám vytušil?**

Byl jsem sledován a byl jsem na to upozorněn. Na cestě, když jsem šel z nádraží, byl jsem zastaven a kontrolován, kam jdu. To už byl náznak...

● **V roce 1950 jste odešel za hranice. Kde všude jste pobýval, než jste se usadil ve Spojených státech?**

V roce 1950 jsem odešel za hranice – do Bavorska, americké okupační zóny Německa. Tam jsem byl za ilegální překročení hranic zatčen a musel jsem do vězení ve městě Hoffu. Byl jsem odsouzen americkým soudem. Ale nebylo to tak strašné: ve vězení jsem strávil dva nebo tři týdny. A potom, když mě propustili, šel jsem do uprchlického tábora. Bylo to u Norimberka, jmenoval se Walka. Tam jsem byl až do své emigrace do Spojených států.

● **Do kterého roku to bylo?**

Do roku 1952.

● **A když jste přijel v r. 1952 do USA, v jakých městech jste žil? Jenom v New Yorku?**

Ve Spojených státech jsem se hned usadil v New Yorku.

● **Co jste tam dělal? Jaké jste tam měl zaměstnání?**

Hned jsem se zapojil do ukrajinského života, a proto jsem šel do Astorie. Tam bylo centrum a tam jsem poznal nějakého zahradníka. Byl to Janáčkův žák, vedl pěvecký sbor. Tak jsem se do něj přihlásil a oni mi našli práci v zahradnictví. Byl to nějaký pan Komárek, Slovák. Tak jsem u něho nějakou dobu byl.

● **On zaměstnával naše lidi, nebo jen Američany?**

Z Čechů jsem tam byl sám. Měl asi tři lidi a to byli Američané, vlastně Češi amerického občanství. Tam jsem byl několik měsíců. Potom zase jeden z toho sboru mi našel jinou práci. Bylo to v továrně Schröder na výrobu součástek do letadel. Tam jsem pracoval jako pomocný dělník. Dostával jsem dolar na hodinu. Po několika měsících mi někdo pomohl, že jsem dostal místo v pojišťovací společnosti. Tam jsem pracoval osmnáct let. Odtud mám penzi 30 dolarů měsíčně. A za tu dobu jsem se ani jednou neopozdil do práce.

● **Do důchodu jste odešel v 65 letech, ve druhé polovině 70. let minulého století. Dalšíh více než dvacet let jste žil v New Yorku. Jakou jste tam vyvíjel činnost. Vim, že jste byl i vydavatelem knih.**

Ano, měl jsem vydavatelsství. Jmenovalo se Hlas-Voice. Vydal jsem kolem dvaceti knih vlastních a taky jednu ve španělštině a v polštině, ale od jiných autorů.

● **Vydával jste také nějaké hudebniny?**

Vydal jsem několik skladeb. A taky jsem napsal píseň „Jediná na světě je naše česká zem, na žádné planetě krásnější nenajdeš...“ To se zpívalo na slavnosti. Chťel jsem prosadit, aby ji zpívali, když tady v New Yorku bude nějaká slavnost.

● **Za padesát let, které jste prožil v exilu, můžete uvést jména některých politiků, s nimiž jste se setkal, a uvést zkušenosti, jaké jste s nimi udělal?**

Potkal jsem se s nimi rukou. Všechny jsem si sice znal, ale nepřátelil jsem se s nimi. Nejblíží mi byl Slíva a potom Rozehnal. To byl lidovec. S tím jsem se stýkal, bydlel blízko mě. A taky tam byl Klátil. S tím jsem se znal. Napsal pěkné knížky, pěkné básně.

● **Měl jste v exilu blízko k nějaké politické straně?**

Já jsem nebyl v žádné politické straně. Říkal jsem, že patřím národu, a ne straně. Byl jsem jenom u legionářů.

● **Jak jste už uvedl, před několika lety jste se vrátil do České republiky. Kdy jste se vrátil přesně. Vzpomenete si, ve kterém roce to bylo?**

Už je to tři roky, ne déle než čtyři roky.

● **Opravdu? Mně se zdá, že to bylo v roce 2002.**

Já už mám špatnou paměť.

● **V roce 1996, kdy začaly vycházet Svobodné noviny, jsme otiskli dva nebo tři Vaše příspěvky. Jak jste se v Americe dozvěděl o těchto novinách?**

Někdo mě na to upozornil nebo jsem našel adresu v Komínkově „Svědění“. Ta paní, co mi

posílala články, to posílala do pěti nebo šesti redakcí, tak to poslala i vám.

● **Ještě několik let po listopadu 1989 jste žil ve Spojených státech. Co rozhodlo o tom, že jste se nakonec vrátil zpátky do vlasti svých předků?**

Vždycky jsem snil o tom, a neztrácel jsem naději, že se jednou vrátím. Pořád jsem si myslel a věřil jsem, že ten komunismus se jednou zhroutí. A toho jsem se dočkal. A tak jsem měl příležitost vrátit se do vlasti. Povídám si: Tam je můj domov, za něj jsem bojoval a tam chci být pohřben.

● **To je pochopitelné. Každý to tak cítí, že chce umřít doma a být tam pohřben. I když po materiální stránce může být život v cizině lepší. Jak se díváte na politické změny, k nimž došlo po listopadu 1989?**

Myslím si, že lid se radoval, že se dočkal svobody, ale že je hodně zklamán. Když vidíte ty podvody, ty vraždy... To je hrozné. Tady jsou ty zákony moc měkké. Někdo někoho zabije, a když má peníze a dobrého advokáta, tak ho „vyseká“, nebo mu dají pár let a pak ho pustí domů.

● **Jenom to Vám vadí? A co politický systém? Jsou základy republiky, jak byly obnoveny, dobré, nebo je tam něco špatného. Já tvrdím, že ty základy jsou prohnílé. Ale jak se na to díváte Vy?**

Nejen já, ale hodně vlastenců s tím nesouhlasí a chtěli by nějaké změny k lepšímu!

● **Jak by ty změny měly vypadat?**

No, udělat na všechno dobré zákony a aby ve vládě byli vlastenci a odborníci. A též si myslím, že jestli půjdeme s tím Západem, tak že nám sváže ruce i nohy. Myslím si, že nám budou diktovat.

● **To už se děje v podstatě dnes. Podívejte se, jaká opatření se připravují v souvislosti s plánovanou americkou protiraketovou základnou, která se tady má budovat!**

Já taky nejsem nadšený z té základny. Naši chlapci mají někým jít a umírat...?

● **Jaké chyby udělali naši politici po listopadu 1989? V čem to měli dělat jinak? Jakou evidentní chybu vidíte Vy? Já považuji za jednu z největších rozdělení Československa...**

To je pravda.

● **K tomu nemělo dojít a už vůbec ne bez referenda!**

Taky s tím nesouhlasím. Měli jsme zůstat Československem.

● **Ted' už se s tím nedá nic dělat.**

Taky si myslím...

● **Co říkáte našemu systému politických stran? Třeba tomu, že jsou tady komunisté pořád jako legální politická strana?**

Politika byla vždycky špinavá. Neříkám, že teď je nějaká ideální. A komunisti mají na svědomí tolik milionů lidí a jejich majetky. A žádný je za ty vraždy neodsoudil. Akorát se všichni předbíhají a chtějí získat jejich hlasy.

● **Kdybyste se podíval na všechny politiky, kteří se tady vystřídali po listopadu 1989, koho z nich hodnotíte jako nejlepšího? Kdo se určitě dostane do učebnic dějepisu?**

Všichni pěkně mluví, pěkně slibují, ale to, co slibují, nemůžou splnit. Všichni umí pěkně mluvit. A slibují nám ráj na zemi...

● **Ještě jednou a jinak: Kdybyste měl napsat kapitolu o vývoji po roce 1989, byste jména by tam určité byla? Která stojí za zaznamenání?**

Jistě by tam byl Havel, Klaus...

● **A z těch ostatních?**

Já je ani tak moc neznám.

● **Chápu, protože část tohoto období jste žil v USA. Vzpomenete si například na Josefa Luxe? Říká Vám něco jeho jméno?**

Na Luxe si moc dobře vzpomínám. On byl tady v Americe, tam se léčil. Byl s námi v kostele, potom s námi byl na obědě. A v Praze jsem ho navštívil. Věnoval mi knihu „Praha v obrazech“ a podepsal mi ji.

● **A ostatní čeští politici se k Vám takto nechovali? Jaké máte zkušenosti s nimi?**

S těmi jsem do styku nepřišel.

● **Ve Svobodných novinách jsme publikovali některé Vaše otevřené dopisy, adresované např. Vladimíru Špidlovi a parlamentu, v nichž jste navrhoval různá opatření, co by se mělo zlepšit. Přišla Vám na ně někdy odpověď?**

Většinou jsem dostával odpověď jen od prezidentů, například od Nixona.

● **Já myslím z českých politiků...**

Od těch jsem sotva dostal něco. Nepamatuji si.

● **Co se týká amerických politiků, na ty jste se taky obracel?**

Psal jsem všem světovým politikům. Papeži, Chruščovovi a jiným.

● **A o čem jste jim psal?**

Že chceme svobodu pro Československo! Všem velkým státníkům jsem napsal a všichni mi odpověděli, jenom ne Husák. Psal jsem taky Walesovi i papeži Janu Pavlu II.

● **Jak se zdá, s českými politiky nemáte dobré zkušenosti. Kdy jste psal Husákovi? Na konci jeho života, nebo ještě dříve?**

Bylo to před listopadem 1989.

● **Z těch polistopadových politiků, jako**

jsou Havel, Klaus, Zeman, Špidla, odpověděl Vám někdo na Vaše dopisy?

Zeman mně odpověděl a ještě jeden, který byl před Zemanem.

● **Pithart? Ten byl předsedou české vlády...**

Pithartovi jsem nikdy nepsal, poněvadž proti němu mám výhrady. Pithart byl v New Yorku, byla tam velká slavnost, a my, krajané, jsme měli hostinu. Pithart tam měl proslov, ale neřekl ani jediné české slovo. K nám, krajanům, mluvil anglicky.

● **Je to možné...?**

To je hanba!

● **Vzpomenete si na některé čs. nebo české velvyslance v Americe?**

Nevzpomínám i na ně. Znal jsem Slavíka. To byl velvyslanec v Polsku před poslední válkou. Toho jsem znal, poněvadž tam byl zaměstnaný jeho Volynák. A když přijel do New Yorku, toho Volynáka si vzal s sebou, poněvadž mu dělal dobrou službu.

● **Čím to je, že když se Vy i další občané obracíte na vrcholné představitele státu, většinou žádnou odpověď nedostanete?**

Tady už je to takový zvyk. V Americe je zvykem, že ten politik odpoví, poněvadž ví, že získá hlas dotyčného ve volbách. A tady to není zavedeno. Na Západě je zavedeno, že Vám papež, jeho kancelář, a další osobnosti na dopis odpoví.

● **Určitě se shodneme na tom, že ne všechno u nás je v pořádku. Každý z nás má nějaké výhrady vůči té podobě demokracie, která se u nás zabydlela. Co si o tom myslíte Vy?**

Každý ví, že tady jsou velké chyby, poněvadž ta mafie tady řádí. Je tady prostituce, úplatky, vraždy. Nebo sem jdou cizinci páchat trestnou činnost. A na to není zákon, tvrdý zákon. Musí tady být tvrdá výchova, jejíž základ je v rodině. Základy chování musí dítěti vštípit rodiče: Tohle smíš dělat, tamto nesmíš dělat. Jakmile to dítě nedostane od rodičů od malinka, tak už to s ním roste. Zákony jsou takové, že když dotyčný nemá šestnáct let, není trestně odpovědný.

● **Já osobně se domnívám, že jedna z velkých chyb, k nimž došlo po listopadu 1989, bylo to, že se nepodařilo obnovit postavení církve ve společnosti. Ze církev dneska nehraje téměř žádnou roli. Lidé jsou ateisté, osmdesát procent národa nevěří v Boha, děti vůbec ne. A z toho vyplývá celkový morální úpadek společnosti.**

Je to pravda. Vemte třeba moji rodinu. Můj pradědeček, když byl na Volyni, tak tam nebylo katolické náboženství tolerováno. Bylo tam jen pravoslavné. A u nás v obci, když jsme chtěli stavět římskokatolický kostel, tak to nebylo dovoleno. Můj dědeček poslal stížnost až k carovi, aby pro ten kostel dali povolení. Car vydal povolení s podmínkou, že musí být postaven za vesnici. Tak ten kostel tam byl postaven v roce 1912 a já jsem v něm byl pokřtěn. Jako druhé jméno jsem dostal Václav.

● **Je možné udělat u nás ještě jakousi obrodu církve? To, aby se lidé vrátili k Bohu? Nebo je to zhola nemožné?**

To je dost těžké. Zabralo by to hodně let. Kdo to všechno napraví, ty chyby? Po první světové válce platilo heslo: Pryč od Říma! A za komunistů byla církev pronásledována a lidé se báli. Já myslím, že v celém světě náboženství upadá.

● **U nás je ovšem ateismus přímo hrůzostrašný. Například v porovnání se sousedními státy – Polskem nebo Slovenskem.**

V Polsku se přece jenom katolíci drží víc. To už je taková tradice, ale tady hned po první válce bylo hodně nepřítel církve. Vždyť i Masaryk byl proti katolické církvi!

● **Vraťme se k aktuálnímu událostem: Jak hodnotíte současnou politickou situaci v České republice. Sledujete, co se děje?**

Jistě. Sleduji to každý den a zajímá mě to.

● **A jak se Vám to líbí, nebo nelíbí?**

Je tam hodně svinstva, v té politice. Moc se mi to nelíbí. Tam je tolik zpronevěr. Všichni slibují ráj na zemi, ale když se dostanou k moci, jde to v těch samých koleích nebo je to ještě horší.

● **Bylo by řešením uspořádat nové volby, když vznikla taková patová situace?**

Jistě, ale jen tehdy, když by se tam dostali čestní lidé. Každý slibuje, že bude lepší než ti druzí...

● **Brzy se budou konat komunální volby a taky volby do části Senátu. Půjdete volit?**

Já už tady chodím k volbám. V Americe jsem neměl občanství, takže jsem neměl volební právo, ale tady volit chodím. Účastnil jsem se zatím všech voleb. Je to občanská povinnost. Mnozí lidé nechtějí chodit k volbám, poněvadž si říkají, že se nic nezmění, že to bude takové, jak to bylo dosud nebo ještě horší. Já volby považuji za povinnost a jako občana za čest.

● **A ještě na závěr: Co byste doporučil našim politikům? Na co by si měli dávat pozor, čeho by se měli vyvarovat nebo co by měli dělat z toho, co dosud nedělali?**

Ve svém počínání by měli být poctiví. Měli by poctivě sloužit národu. Musí se vychovat nová generace a to nebude lehké. Poctiví lidé.

● **Děkuji Vám za rozhovor.**

23. 9. 2006 ROZMLUVAL: PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK

OSLAVA LEGIONÁŘE

Josefa Václava Tomana-Tománka
v Brně dne 14. 10. 2006

Ústředí organizace Orla v Brně v čele s p. Kostelkou pozvalo pana Tománka, aby v jejich středu oslavil svoje krásné 94. narozeniny.

Můj dobrý známý p. B. Černík se nemohl zúčastnit, a tak vyzval mě, abych jela já s p. Žákem, vedoucím orelské organizace v Českých Budějovicích, a abych napsala ktě oslavě báseň. Odepsala jsem mu, že o panu Tománkovi nic nevím, co mám psát? Poslal mně dvě knihy od něho a já žasla nad jeho životem, co všechno prožil (asi 50 roků žil v Americe).

To by byl román! A na stáří se vrátil do své vlasti! Tolik miluje tu naši českou zem!

Do ústředí Orla jsme přijeli jako první a hned za námi p. Tománek! Okamžitě jsem ho poznala, i když jsem ho viděla jen na fotce. A on mě poznal také, i když dostal jen dopis ode mě.

Sešlo se asi 20 lidí, také dvě řádové sestřičky. Vyslechli jsme hezké vyprávění př. Dr. Řehořkové o jeho životě, krásný přednes jeho básní od mladé, hezké dívky a další zajímavé příspěvky. Atmosféra byla srdečná, cítili jsme, že jsme stejného smýšlení a že se máme rádi.

Přáli jsme p. Tománkovi, aby se dožil 100 let! Takových lidí kdyby bylo více! Když jsme s ním na konci hovořili, ptala jsem se, kdo jej dovezl a jak pojede zpět.

Řekl nám, že přijel sám, vlakem, a že zítra zase tak pojede zpět. Zaslí jsme!

Až ze severních Čech, sám, vlakem! Je to opravdu statný Rekl! Kéž mu Bůh dá mnoho let! A odmění jeho námahu a celoživotní práci a jeho krásnou, živou víru, která mu dává sílu.

Na toto sobotní odpoledne budu mít do konce života krásnou vzpomínku.

Pane Tomáнку, buďte tu dlouho s námi! Máme Vás všichni rádi!

IRENA SCHWARZOVA

* * *

OSLAVENCI LEGIONÁŘI A EXULANTOVI 19. 11. 1912 – 21. 10. 2006

*Krásné 94. narozeniny slaví náš milý
pan Josef Václav Toman-Tománek!*

Přes svůj vysoký věk je to stále statný rekl! Ačkoliv tolik těžkého jste v životě prožil, Bůh Vám dal sílu, že jste se tohoto dne dožil! Celý život jste za svobodu vlasti bojoval, křesťanské názory vždy a všude prosazoval! Bůh zkoušel Vás jako Joba! Ve Vašem životě nastala často těžká doba, ale Vy jste všechny krize překonal a živou víru si zachoval! Vrátil jste se z Ameriky do své vlasti, naši České republiky!

Odvážně káráte, co se Vám nelíbí. I politiky! Ono je někdy potřeba trochu té kritiky! Vůbec nic jsem o Vás nevěděla, až nedávno dvě Vaše knížky jsem od pana Černíka obdržela. Žasla jsem nad Vaším zvláštním osudem! Tak mnoho jste musel na tomto světě vytrpět! Tak krásné je, že vždy jste dovedl odpouštět. Músíme si z Vás příklad vzít a do západu slunce také vždy každému odpustit. Kéž Vám Bůh dá zdraví a dožijete se sta let!

Snad bude už pak krásnější svět! A i naše Česká republika nebude jen rájem na pohled! Ať chrání Vás naše nebeská Matička! Ať máte v duši stále mnoho sluníčka! To Vám přeje za všechny Vaše přátele a s úctou zdraví jedna stará tetička.

IRENA SCHWARZOVA

Modlím se za Vás.

* * *

PODĚKOVÁNÍ

Moravěno, vlasti boдрých Moravanů, věrných Bohu, Panně Marii a Kristu Pánu. Svátý Metoděj a Cyril bez nucení lidu ve víře přinesli sjednocení. Lid věrný říši knížete Svatopluka šťastně žijí a nepoznal otroctví muka. Za statečné, moudré vlády Mojžírovců v blahu kvetla země Vašich prapraotců. Všude kv

JE POSILOVÁNÍ KORUNY DOBRÉ?

Ekonomické zpravodajství si přirozeně všimá pohybu kurzu koruny. Nedávno (16. 11. 2006) dosáhla koruna dalšího rekordu 21,80 Kč za dolar a 27,90 Kč za euro. Jenže otázky reportérů na experty ve stylu: „Jak si vedla česká koruna?“ a odpovědi bankovních „expertů“ vyčísňující, na jaké hodnotě koruna otevřela a o kolik haléřů v průběhu dne posílila či oslabila, jsou zcela zavádějící a málo informativní, přestože obsahují spoustu informací. **Malá informativnost spočívá v tom, že nám experti neřeknou, jaký vývoj kurzu je pro nás dobrý.** Samozřejmě že nám „expertů“ občas sdělují světoborná analytická zjištění, že „při posílení kurzu koruny zlevní rekreace v zahraničí, zboží z dovozu a hlavně pohonné hmoty, které jsou také z dovozu“. Občané si pak myslí, bůhvíjak nejsou informováni, a nabývají nesprávného názoru, že je posilování koruny dobré. To však **obecně** vůbec není pravda.

Nízké příjmy

Občané nejsou jen konzumenti dovoзовého zboží, ale (prostřednictvím podniků) i „vývozci“ vlastního zboží (práce) do zahraničí. Takže: když koruna posílí, příjmy za práci pro export se snižují. Čistě hypotetickým výsledkem je, že nižší pracovní příjmy budou „kompenzovány“ nižšími cenami dovozu, neboli „nula od nuly pojde“ a naše reálné příjmy to neovlivní. To by však byl velmi jednoduchý pohled. Ve skutečnosti se při posílení kurzu naše reálné příjmy (za stejnou práci) snižují. Změny kurzu mají „svoje kouzlo“ a jsou zdrojem velmi „zajímavých důsledků“. (Je třeba upřesnit, že uváděné snížení zaměstnaneckých příjmů u exportérů nemusí nutně znamenat, že příjmy klesají, nýbrž že rostou pomaleji oproti stavu bez posilování koruny a pomaleji než produktivita práce. **V zásadě je tím udržován nepoměr mezi mzdami v EU12 a ČR, tedy levná pracovní síla.**)

Na posilování koruny doplácejí zejména domácí exportéři, kteří nemají stejné podmínky prodeje v zahraničí jako zahraniční firmy. Rychlé posilování koruny je pro ně likvidační. Zvláště mají-li splácet nějaké úvěry, protože pak na splátky nemají. Nemohou totiž zpětně snížit mzdové náklady za prodané výrobky. Nemohou však snížit ani aktuální mzdy, protože ty jsou dány kolektivní smlouvou. Jedinou možností pro zaměstnavatele je snížit růst mezd než produktivity práce, případně propouštění (aby zbývající zaměstnanci konali práci i za propuštěné). Zhruba poloviční růst průměrných mezd než produktivity je statisticky doložený skutečnost posledních let.

Posilování koruny je špatné i pro české dovozce, kteří si na nákup zboží berou úvěr. Potom na každém nákupu v cizině prodávají podle toho, o kolik koruna posílí (do té doby, než zboží prodají). Proto jsou i jejich příjmy nízké – na hranici existence. Zato cizí dovozci nejsou na kurzu vůbec závislí a prosperují. Při posílení koruny vydělávají v devizách více (a pokud své zboží zlevní podle změny kurzu, tak vydělají stejně). Jsou tedy absolutní nekalou konkurencí likvidující povětš české obchodníky, kteří v takovém makroekonomickém prostředí nemají žádnou šanci přežít. To je jedním z důvodů, proč je u nás tak málo českých obchodů.

Snižování mezd a problémy podniků však neplatí jen pro vývozce nebo dovozce. V důsledku jejich nižších příjmů jsou totiž nižší i jejich nákupy zboží a služeb na domácím trhu. Potom i domácí producenti, kteří nevyváží, mají nižší odbytu a nemohou zvyšovat mzdy a produktivitu, jak by odpovídalo ekonomickému potenciálu. Ani zdánlivě pozitivum, tj. snižování cen dovozu, žádným pozitivem není, protože zcela nepřírozeně, uměle, snižuje ceny dovozu oproti cenám, za něž může být (při stávajících mzdových nákladech) vyrobeno u nás. To vede k dalšímu tlaku na snižování mzdových nákladů a zároveň způsobuje odliv kupní síly na našem trhu od domácích výrobků k výrobkům z dovozu. **To vše znamená nemožnost prosperity, zánik našich podniků, nízkou životní úroveň a nezaměstnanost. Totéž platí i pro zemědělce a je důvodem vyhlidňování venkova. Výsledkem jsou i nízké daňové příjmy státního rozpočtu.**

Vztah mezi odměnou za práci v průmyslu a hodnotou kurzu koruny ukazuje následující graf. Na grafu č. 1 je na stejné časové ose vyjádřena velikost RJMN (reálných jednotkových mzdových nákladů, tj. nákladů na jednotku vykonané práce – přidávané hodnoty) a kurz měnového koše sestávajícího z amerického dolaru a eura. Velikost reálných jednotkových mzdových nákladů (RJNM) je vyjádřena v procentech, přičemž za základ byl vzat rok 2000 s hodnotou 100%.

Na grafu je vidět, že RJMN se snižují mnohem rychleji, než klesá kurz deviz. Je to tím, že v přímém vztahu ke kurzu jsou nominální jednotkové mzdové náklady NJNM, zatímco RJMN (reálné odměny za jednotku práce) jsou o inflaci nižší.

Další negativní dopady

Nedostatek příjmů a praktická nemožnost národního podnikání má za důsledek rozprodej národního bohatství. Stát prodává podniky (v roce 2007 chce prodat část ČEZu), města a kraje prodávají

nemovitosti a to samé platí pro soukromé vlastníky podniků i pro obyčejné občany. Nízká domácí kupní síla má rovněž za následek udržování nízkých cen nemovitostí a půdy oproti EU12, zejména těch cen, za něž domorodci toto bohatství prodávají (třeba spekulantům). To je klasický případ, kdy je velká domácí nabídka a malá domácí poptávka.

A světe, div se! Tím, kdo může nakupovat české podniky, nemovitosti a půdu, jsou většinou cizinci. Nakupují dokonce velmi snadno a levně. Češi na to nemají, protože je to vzhledem k jejich příjmům pro ně drahé. Ani ti relativně bohatí nemohou koupit vše, co se nabízí. I ti se musejí uspokojovat a tvrdě pracovat, aby třeba půjčky na byty a domy zaplatili.

Levné nákupy národního bohatství, to je ten pravý cíl posilování koruny, ke kterému dochází již od roku 2002 navzdory trvalým protestům našich vývozců do dnešní doby (někteří již zanikli). Ostatní producenti všechny negativní dopady nízké kupní síly sice cítí, ale nejsou (nebyli) schopni je rozklíčovat a přidat se k exportérům (a třeba i společně se zaměstnanci) proti vládě. A tak vesele zanikají, nebo žijí: aby jednou jejich podniky stejně převzali cizinci. (Pozn.: *To neznámá, že někdo nepřetřívá a neprosperuje. Každé pravidlo má svoje výjimky.*) Rozhodně však upadá český národ. Již naše „sametová“ nástupnická generace je poloviční. A proto se nemůžeme divit, že i učitelé mají nízké příjmy, nebo že se ruší školy, když se počet školáků snižuje. (Pozn.: Učitelé vyšší příjmy mít mohou, když část této „nepotřebné“ inteligence „odejde do výroby“, jako za bolševika, pokud jim vláda „nezpevní normu“ – platby za žáka.)

Veřejný sektor a politici

Ve veřejném sektoru financovaném z daní však rostou mzdy poněkud rychleji než v jiných sektorech a než daňové příjmy. Vláda se tak chová zcela netřpně – neehospodářsky. Potřebuje mít spokojené úředníky, kteří její špatnou politiku provádějí. Inu, co? Vzniklý deficit státního rozpočtu zaplatí naše děti! Nezodpovědné vlády si to mohou dovolit, zvláště když skutečná opONENTURA vládních ekonomických politik je cenzurovaná a prakticky neexistuje. Zato však „státem uplacení“ (jednou „pravici a jednou „levici“) a neinformovaní lidé mají naše vlády rádi, chodí k volbám a volí je. Ti nezkorumpovaní a nespokojení k volbám nechodí, protože vše je zařízeno tak, že hlasy pro skutečnou opozici „propadnou“ – na rozdíl od první republiky.

Pokud jde o předvolební opoziční kritiku ODS vůči zadlužovací politice ČSSD, ta byla jen formální. Kritizovala zadlužování, ale jiné řešení než rozpočtové škrty také neměla. Jen chtěla „šetřit“ razantněji než ČSSD. To ale není řešení. **Jednak zhoršuje funkci veřejného sektoru a jednak dále snižuje rozpočtové příjmy (jako každá restriktivní rozpočtová politika).** Takovéto „řešení“, které je opsáno z doporučení „expertů“ Bruselu, neodstraňuje příčinu nedostatku veřejných financí, kterou jsou naše nízké příjmy. Bruselská administrativní „řešení“, doporučení a kladební podmínky sledují od samého počátku navazování vztahů s EU jediný princip: aby naše příjmy nerostly na úrovni EU12, aby naše podniky nebyly konkurenceschopné a aby nedocházelo k ekonomické konvergenci mezi ČR a EU12. Destruují nás ekonomický potenciál (a tím i zdroje našich příjmů) s cílem konečného řešení české otázky – faktického zbavení českého obyvatelstva jeho vlastní země. (Pozn.: *Politika „vyrovnaného rozpočtu“, obdobná naší „reformě veřejných financí“, byla příčinou Velké deprese v USA ve třicátých letech minulého století, která přerostla ve světovou hospodářskou krizi. Samozřejmě že na ní vydělali spekulanti, kteří „za babku“ skupili nejen zbankrotované malé banky, ale i všechny zbankrotované podniky. Aby se to neopakovalo, zabránil tomu poté tzv. keynesianismus, který objevil příčiny hospodářských krizí. Naše deformovaná veřejných financí je však mnohem sofistikovanější a vědecky vypracovanější než ta americká, a proto bude její odhalení obtížnější.)*

Jaké je řešení?

Řešení vyplývá z analýzy makroekonomické politiky a zní: **„Je třeba zrušit makroekonomickou restriktivní (omezovací ekonomiky).“** Kurz deviz klesá proto, že je makroekonomicky omezována poptávka po domácím produktu (například deformou veřejných financí) a tím i kupní síla obyvatelstva. V důsledku toho je ekonomika pod svým potenciálem a nastává nezaměstnanost. Bankovní analytici se nám snaží vsugerovat, že změny kurzu koruny jsou „vis maior“, tj. závislé na všem možném i nemožném (například na tom, kdy vznikne nová vláda). Jenže: kurz koruny je měnovým parametrem. Ten má centrální banka a vláda přímo pod kontrolou prostřednictvím „mixu měnové a rozpočtové politiky“. Pohyb kurzu totiž přímo závisí na růstu „množství peněz v ekonomice“ M2+OIN. (Pozn. M2 je označení velikosti peněžní zásoby a OIN je zkratka pro „ostatní čisté položky – other items net“. **V případě normální ekonomiky by měl růst kurzu záviset pouze na růstu peněžní zásoby M2.** A růst množství peněz zase závi-

sí na expanzivnosti nebo restriktivnosti makroekonomické politiky (měnové a rozpočtové). Pokud se týče měnové politiky, je v současné době (z hlediska úrokových sazeb) spíše expanzivní, protože základní úrokové sazby jsou u nás nižší než v USA nebo v eurozóně. Zato rozpočtová politika je tvrdě restriktivní, a je tedy příčinou jak posilování kurzu koruny, tak nízkého růstu národního důchodu (a tím i deficitu státního rozpočtu – viz minulá čísla SN). Přitom právě k této restriktivnosti rozpočtové politiky Evropská komise a jiné nadnárodní instituce naší vládu nutí zejména v současné době. Hovoří o „tolik potřebné „reformě“ veřejných financí“ a nutnosti přijetí restriktivního státního rozpočtu na rok 2007, jako by se omezovací reforma veřejných financí u nás neprováděla již několik let. Zřejmě to nestačí, anebo je to našim vládám „nutno neustále připomínat“.

Vztah mezi penězi a kurzem

Na následujícím grafu č. 2 je vidět téměř přímá závislost mezi růstem „peněz v ekonomice“ a růstem kurzu deviz. Přitom samozřejmě může být růst kurzu deviz i záporný, což je skutečnost prakticky v celém období let 2001 až 2006. Z grafu lze rovněž dovodit, že k tomu, aby byl kurz konstantní a koruna neposilovala, měl by být „růst peněz v ekonomice“ větší než 10 % mězročně. (Pozn.: *Američtí monetaristé uvádějí jako pravidlo měnové politiky „konstantní růst peněžní zásoby 6–8 % ročně“.* To odpovídá velikosti přirozeného růstu HDP. **Objem peněžní zásoby (a její růst) totiž musí odpovídat velikosti ekonomiky (a jejímu růstu) podobně, jako objem množství krve musí odpovídat velikosti těla. PENÍZE JSOU „KRVÍ EKONOMIKY“.** 6–8% doporučený růst peněžní zásoby však platí pro Ameriku, jejíž ekonomika je obvykle na úrovni ekonomického potenciálu a kurz USD není podhodnocen. **Pro země s podhodnoceným kurzem je nutný vyšší růst peněžní zásoby, jednak aby se odstranila nezaměstnanost, resp. nevyužití ekonomického potenciálu (způsobené měnovou restriktivní – malým množstvím „peněz v ekonomice“, udržujícím podhodnocení kurzu), jednak aby vzrostly nízké ceny domácích zboží (které jsou pro domorodce nevyhodné, protože snižují jejich reálné příjmy).** Je to v souladu i s teorií „vyšší přirozené míry inflace pro rozvojové země“ prezidenta profesora Václava Klause, který tím kdysi kritizoval restriktivní měnovou politiku.

Ekonomické chování ČR by bylo ovšem „velkým problémem“, neboť EKONOMIKA I NÁROD BY PROSPEROVALY. Od Evropské komise by nás stihly sankce za neplnění maastrichtských kritérií. Anebo bychom se sankcionovali sami a svedli to na údajnou povinnost k EU (podobně jako u jiných vládních předpisů), když maastrichtská kritéria již dávno zcela zbytečně a k našemu neprospěchu plníme na 150 % (jako stachanovci), byť jejich plnění je pro nás závazné až po vstupu do eurozóny. (Pozn.: **Neplnění maastrichtských kritérií po vstupu do EU bylo příčinou obrovského ekonomického vzestupu Irsku před pár lety, který nám ekonomičtí analytici dávali za vzor.**)

Stejnou oscilaci růstu kurzu koruny a množství peněz v ekonomice vykazuje i graf pro léta 1997 až 2000, tedy od doby, kdy byl zaveden plovoucí kurz koruny. Skutečnost, že průběh obou řad není absolutně tvarově identický, je dána tím, že od roku 2002 není ve finanční statistice uváděn tzv. peněžní agregát L (větší než M2), který by byl vhodnější. Rovněž tak může být příčinou odchylek nepřesná (alespoň česká) definice peněžní zásoby M2. Ta by se měla rovnat množství peněz v oběhu plus skutečný objem vkladů podniků a domácností u bank. V české praxi se však do M2 započítávají i nevyčerpané úvěry, jakožto nepoužitelné, disponibilní, finanční prostředky pro čerpaní bankami poskytnutých úvěrů. Každé malé dítě však ví, že to žádné vklady, úspory, nejsou. Další možnou příčinou místních odchylek může být i proměnlivost poměru dolarů a eur v měnovém koši. Poměr těchto dvou deviz dnes banky neudávají. Na počátku ekonomické transformace byl stanoven na 35:65 a autor se o současném vývoji tohoto poměru orientuje pouze z kusých informací, které tu a tam problemsknou.

(Pozn.: Vztah mezi růstem kurzu a růstem „peněz v ekonomice“ byl zjištěn před více než rokem pro léta 2001 až 2004. **Autor poté téměř s překvapením zjišťuje, že platí nejen zpětně, tj. od zavedení plovoucího kurzu koruny v roce 1997, ale i dopředu.** Takové vlastnosti má velmi málo „teorií“, které buď platí pouze v prostředí sterilního papíru – na papíře, anebo jen zpětně. **Překvapení je tu proto, že netržní devizová intervence centrální banky nebo útok spekulantů může kurz krátkodobě vychýlit na tu či onu stranu. Prozatím se tak ve větší míře nestalo, i když vstup zahraničního kapitálu je vždy spekulativní. Investice „do koruny“ se totiž vyplácí a cizinci u nás dosahují vyšších zisků než u nich doma – pokud k úrokovým ziskům připočteme i kurzový zisk.)**

JAN KUKAČKA

(Poznámka redakce: Zájemci o soubor dříve publikovaných článků autora se mohou obrátit na tuto adresu – Kukačka_jan@post.cz)

UČITEL EXILU

Je mi smutno, když otevírám pořadač s dopisy prof. Dr. Ing. Libora Broma. Už minulého roku, 24. června 2005, mi píše, rozčarován nad stavem světa:

„Co se mne týče, udělal jsem v boji proti vezdejší primitivní nenávisti a k záchraně křesťanské lásky na tomto světě svou povinnost... Jsem tedy připraven z tohoto slzavého údolu odejít...“ A mne jako vždy povzbuzuje: „Vy, pane doktore, máte před sebou ještě velkou řádku let, a tak se držte v tempu...“ A ještě 9. ledna 2006, kdy se se mnou prakticky loučil, mi píše: „...Vaše tvrdé slovo je všude velmi zapotřebí...“

Do poslední chvíle měl stav světa na paměti a strachoval se povzdechem i o činnost svojí někdejší začky, nyní státní tajemnice USA Dr. C. Rice: „...jak to ta děvčice všechno zvládne...“ On, jako neдекlarovaný prezident exilu, viděl i do věcí velké politiky. Upozorňoval na největší problémy světa jasně a ještě v dopise z 27. dubna 2005 se zamýšlí:

„Proslulá Balfourova deklarace (= k založení státu Izrael - pozn. red.) z listopadu 1917 a další sliby Spojenců ... byly základem trvalého krvavého zmatku, který od té doby na Blízkém východě panuje.“

Vyučoval, ale nikdy nepoučoval.

V předmluvě k jeho poslední knize „Vlast po 50 letech okupace nacismem a komunismem“ jsem tedy 24. srpna 1992 nemohl nenapsat:

„Dnes nám neúnávná a tvořivá činnost Dr. Broma otevírá nový pohled na člověka, který vidí jasně dopředu a ukazuje směr. Prorok dneška je citlivý člověk, hluboce vzdělaný s těžce vydobytými tituly na předních univerzitách...“

Bromova publicistika byla vybroušena léty. Započala dávno ve vlasti v roce 1946, kdy psal do Peroutkových Svobodných novin a do Dnešku. Od roku 1956 už v exilu neúnávně pokračoval ve své publikační činnosti. Připomeňme alespoň jeho nejdůležitější práce, které vyšly knižně: Ve vichřicích hněvu (1976), K obnově mravního pořádku (1980), Na cestě světla (1982), Učitel národů a naše časy (1982), Útokem (1983), Mezi proudy (1985) a shora zmíněná kniha Vlast... Bohužel kniha Nástup zůstala jen v rukopise.

Samozřejmě publikoval také v angličtině, vedle svých akademických prací. Zde připomeňme důraznou esej: „Where is Your America“, a leží mu pochopitelně na srdci osud jeho nové vlasti. Všimá si, jak tu i onde jedna garnitura podvodníků a taškářů vyměňuje druhou.

V exilu skvěle spolupracoval s Naarden-ským hnutím. Byl spoluautorem některých poselství domovu a podílel se na mnoha exilových akcích.

Jako vedoucí katedry Ruských studií na Denverské univerzitě sleduje, jak v Rusku jedna doktrína překonává tu předchozí. Jak nám bolševici dohazují nové vládcy a zajišťují nám je frázemi prostřednictvím subversní sítě tajných služeb jako „jediného člověka“, „vždyť nikoho jiného nemáme!“, „celý svět nám ho závidí!“ Brom viděl ostře do problematiky doby.

Vše, co kdy prof. Brom dělal, a ve všem, co psal, vždy myslel na budoucnost. Jak předat svým potomkům náš národní štít, aby jej obdrželi ve víře v Pravdu Boží. Tak dopsal svoji poslední knihu a tak s touto myšlenkou letošního 30. srpna vydechl naposledy.

28. 9. 2006

EURING, DR. BOHUMIL KOBLIHA

Co se děje na Slovensku?

Stanovisko

Slovenské hnutí obrody vyjadřuje hluboké znepokojení nad skutečností, že na základě rozhodnutí Městského úřadu v Nových Zámkách nebyla v sobotu 28. října 2006 odhalena pamětní deska československým legionářům.

Jsmé i nadále přesvědčeni o tom, že českoslovenští legionáři si zaslouží důstojný památník, který bude symbolizovat jejich oběť.

I navzdory evidentním snahám jistých zájmových skupin, aby deska nebyla v Nových Zámkách odhalena, Slovenské hnutí obrody v blízké budoucnosti podnikne všechny kroky, jež budou směřovat k obnově památky na naše statečné vojáky.

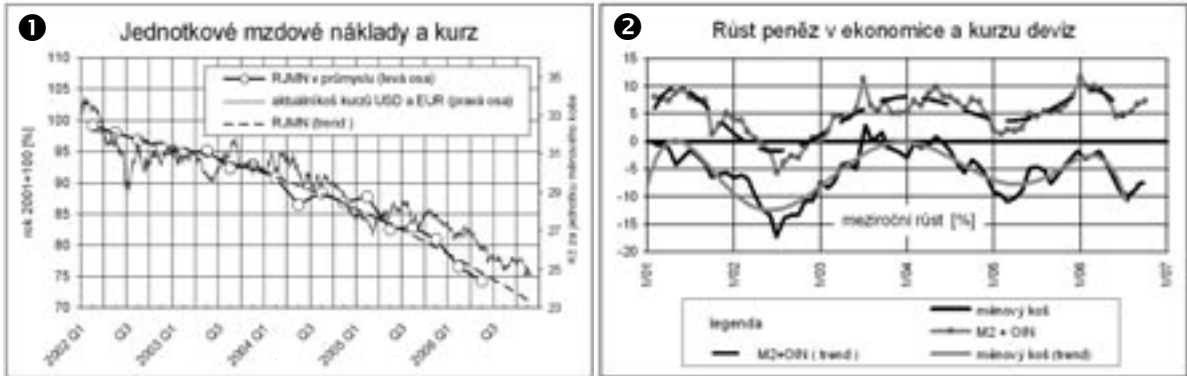
Na základě platného usnesení Městského zastupitelstva v Nových Zámkách vyzýváme kompetentní místa, aby urychleně zabezpečila odhalení pamětní desky tak, aby se vůle 1534 občanů, kteří podpsali petici na podporu obnovy památníku legionářů, naplnila.

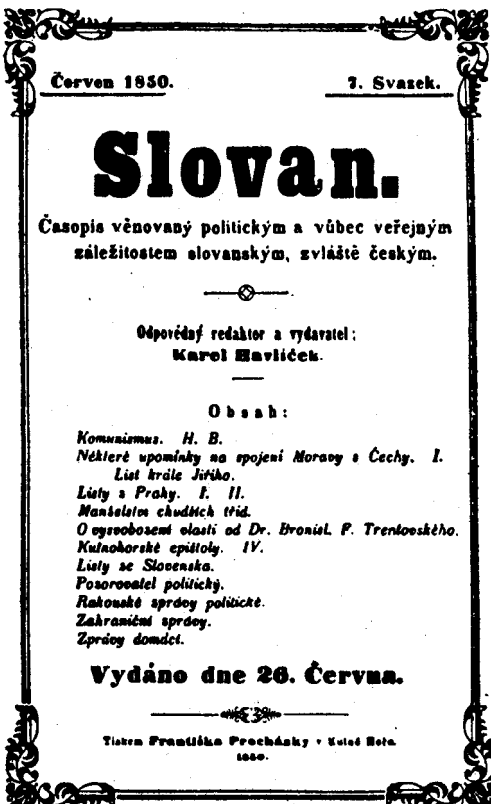
SLOVENSKE HNUTIE OBRODY

(Přetištěno z měsíčníku Právo Národa, listopad 2006, str. 2; překlad ze slovenštiny: -RJ-)

Kresba: Mikoláš Aleš

Faksimile politické revue Slovan z 26. 6. 1850

(Pokračování ze str. 5)
pobývala s matkou v Brixenu. Námětem připomíná starořeckou báji o králi Midasovi, kterému narostly oslí uši, a vysmívá se v ní hlouposti a omezenosti korunovaných hlav. Třetí skladba, nedokončený *Křest svatého Vladimíra* (1854), zpochybňuje světskou i církevní moc a kritizuje politický absolutismus a konzervativnost církve. Všechny tyto skladby vyšly tiskem až po autorově smrti – v 60. a 70. letech 19. století.

NÁVRAT DO ČECH

V průběhu let 1854–1855 si Havlíček podal dvakrát žádost o zrušení konfinace. Kvůli zhoršení zdravotního stavu odešla na podzim 1854 do Čech manželka Julie s dcerou Zdeňkou. Teprve když Havlíček úřadům přislíbil, že se zřítka žurnalistické činnosti a že se hodlá v budoucnu věnovat výhradně podnikání, aby zajistil obživu rodiny, povolil mu vídeňský policejní ředitel J. Kempen dne 25. 4. 1855 návrat do vlasti. Havlíček přitom netušil, že týden předtím (16. 4. 1855) zemřela jeho manželka na tuberkulózu. O sedmiletou dceru Zdeňku se od té doby starala rodina Havlíčkova švagra F. J. Jaroše.

Dvojí jubileum Karla Havlíčka Borovského

Po třech a půl letech vyhnanství se v polovině května 1855 vrátil Havlíček z Tyrolska do Prahy. Návrat do místa, které v době revoluce 1848 pulzovalo životem a překypovalo aktivitami všeho druhu, znamenal šok. Havlíček přišel zpátky do politicky umrtveného prostředí, kde se doslova bál jeden druhého. Proto se mu podařilo promluvit jedině s B. Němcovou a s manželkou F. Palackého Terezií.

O své návštěvě manželčina hrobu v Praze, k němuž musel mít zvláštní povolení úřadů, si Havlíček zaznamenal toto: „*Já tu Prahu nepoznávám! Vždyť to přede mnou všechno utíká, kamarádi uhýbají se na několik kroků. Což se tak změnili? Což z nich ten Bach dovedl udělat takové baby?*“ Dodejme, že podobná změna se udála s českým národem docela nedávno – po srpnu 1968.

Kvůli návštěvě rodiny Jarošových krátce nato vzniklo dokonce úřední nedorozumění mezi pražským a vídeňským policejním ředitelstvím. Jeho výsledkem bylo rozhodnutí, že Havlíčkova konfinace, tentokrát v Německém Brodě, trvá i nadále. Havlíčkova žádost o přestěhování do Prahy úřady opakovaně zamítly.

Teprve když se během jedné z dalších návštěv u příbuzných v Praze v květnu 1856 Havlíčkův zdravotní stav zhoršil natolik, že byla u něho zjištěna tuberkulóza plic a krčních žláz, povolily mu úřady léčebný pobyt v Chuchli a od 22. 6. 1856 čtyřtýdenní léčení v lázních Šternberk u Smečna na Kladensku. Havlíčkův stav se sice dočasně zlepšil, avšak posléze ošetřující lékař MUDr. J. Podlipský, manžel spisovatelky S. Podlipské, byl nucen Havlíčka odvézt v bezvědomí do Prahy. Tady, v bytě svého švagra F. J. Jaroše v tehdejší domě U Zeleného stromu (dnešní Havlíčkova ulice čp. 1029/3), „brixenský mučedník“ dne 29. 7. 1856 skonal.

POHŘEB JAKO NÁRODNÍ MANIFESTACE

Až do pádu Bachova absolutismu se nesmělo o K. Havlíčkovi otevřeně mluvit ani psát. O jeho úmrtí informoval 1. 8. 1856 pouze německý deník *Bohemia*. Anonymní nekrolog v listu *Tagesbote aus Böhmen* z 2. 8. 1856 byl policií konfiskován. Havlíčkova pohřbu na Olšanském hřbitově v Praze se podle svědectví B. Němcové zúčastnilo více než 5000 osob. Na jeho organizaci se podílel F. Fingerhut-Náprstek a mezi účastníky pohřbu byly nejvýznamnější osobnosti té doby: F. Palacký, J. V. Frič, K. J. Erben, V. Hanka, J. Němec, B. Němcová, K. S. Amerling, K. V. Zap, J. F. Šumavský, V. Štulc, J. B. Malý, Dr. J. Podlipský, J. S. Knedlhans-Liblínský, V. Vávra-Haštalský, baron K. D. Villani aj.

Opozici se přes všechno utajování podařilo z pohřbu udělat protivládní politickou manifestaci,

o níž byla policie podrobně informována od svých konfidentů. Jak známo, B. Němcová obstarala na Havlíčkovu rakev v zahradnictví, kde pracoval její syn Karel, bobkový věnec propletený trním, který měl symbolizovat Havlíčkův osud politického mučedníka. Úřady Němcovou za tento čin sice nemohly neotřestat, zato její manžel J. Němec strávil několik dní ve vězení kvůli tomu, že rozdával v Praze lidem Havlíčkovo úmrtní oznámení.

V následujících týdnech vyšetřovala policie někteří účastníci pohřbu a zabavila i několik rukopisných exemplářů *Tyrolských elegií*. Záhy po pohřbu se o Havlíčkovi znovu přestalo mluvit. Z muže, pro něhož se výkvět tehdejší české společnosti neobtěžoval na protest proti nezákonné deportaci do Tyrolska cokoli udělat, se teprve po roce 1859, kdy padl Bachův absolutismus a kdy došlo k uvolnění politických poměrů, stal „národní hrdina“ a „brixenský mučedník“.

ODKAZ POLITICKÉHO MUČEDNÍKA

Od té doby byl Havlíček uctíván celým národem, zvláště mladočechy. Hlásila se k němu také nastupující generace umělců v čele s J. Nerudou. Lidé, kteří se báli v dobách Bachova absolutismu Havlíčka být jen potkat, se v nových politických poměrech přes noc proměnili ve štedré obdarovatele jeho osiřelé dcery Zdeňky. Své špatné svědomí za selhání v dobách politické perzekuce si vyku-

povali dary, jejichž dlouhé seznamy tehdy zveřejňoval deník *Národní listy*.

K. Havlíček, zakladatel novodobé české satiry, první významný český novinář a literární kritik, jakož i symbol statečného vlastence a bojovníka za svobodu svého národa, má svým životem i dílem stále co říci i nám, lidem žijícím na prahu 21. století. Jeho osobnosti si vysoce cenil i jiný vynikající muž našich moderních dějin – T. G. Masaryk.

Stále aktuální je to, co Havlíček napsal: „*Národu dostane se jen takového osudu, jakého si sám zasloužil statečností, vytrvalostí, podnikavostí a především duchem svým. (...) Národ všeobecně vzdělaný nedá si křivdu činit od nikoho, nedá se utlačit.*“

Jasností a pronikavostí svých myšlenek by K. Havlíček zahanbil většinu dnešních umělců a novinářů, kteří si ve své neskromnosti hrají na jakousi elitu národa, ač jsou to převážně jen obyčejní písařkové a prázdni tlachalové.

Osobností, jako byl K. Havlíček, měl český národ v každé době jako šafránu. O to více je muž jeho kvalit potřebný v dnešní době, kdy mnozí naši politici nevědí, co si počít se svobodou a demokracií. Nepoučili se z nedávné minulosti ani nemají potřebnou vizi budoucnosti. Právě oni by si měli povinně přečíst všechno, co kdy K. Havlíček napsal.

10. 12. 2006

PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK
(Foto: archiv autora)

Pamětní deska na domě v Havlíčkově ulici č.p. 1029/3 v Praze

Mladá fronta DNES, Národní korporativisté, Franco a Churchill

Dne 11. listopadu letošního roku uspořádali Národní korporativisté v Hlučíně vzpomínkové shromáždění k 31. výročí úmrtí náčelníka Španělského království Franciska Franka. Vedle obecné publicity si této události povšimla i Mladá fronta DNES, která jí dne 13. listopadu věnovala půlstránku, konkrétně A4. Tučný titulek oznamoval: „Oslavovali diktátora Franka“. Při podrobnějším čtení pak čtenář zjistí, že podle Mladé fronty DNES v podstatě nešlo o vzpomínku na někdejšího vrcholného představitele Španělska, ale že organizátoři celé akce chtěli oslavit takzvanou Křišťálovou noc, což byl nacisty organizovaný protizidovský pogrom v roce 1938. Vzpomínka na Franka tedy měla být jen zástupná.

K doložení tohoto tvrzení si MFD vzala na pomoc ostravského historika pana Mečíslava Boráka, kterému se omlouvám, že neuvádím jeho případný akademický titul, ale v citovaném článku nebyl uveden. Dotyčný pan historik pak přišel s evidentním tvrzením: „Ty pochodně, ty bubny, to jsou přesně rituály nacistů.“ Vyjadřuje-li se tímto způsobem novinář, navíc ještě v deníku, který ani majetkově není český, tak to chápu, o těchto lidech jsem si již vytvořil své mínění.

Jenže hovoří-li tímto způsobem historik, je to na pováženou. Pokud vím, tak pochodeň je dosud platný znak britské Konzervativní strany, i když její současný šéf pan Cameron uvažuje o jeho zrušení. Bubny bývají součástí každého pochodu. Kdyby šel průvod Sokolů a hrála třeba hudba, tak tam budou bubny také. Jenže když chceme něco mediálně vsugerovat lidem, tak musíme pracovat s polopravdami, abychom se nakonec dopracovali k oné úplné lži. Zde uvedu jeden krásný příklad, byť již sedm let starý. Vlastenecká fronta se v září roku 1999 účastnila jedné manifestace v Rakovníku a nesla svou novou vlajku. Protože jsem odmítl rozhovor tehdejšímu reportéru ČT s odůvodněním, že už jedno naše vystoupení hrubým způsobem zkreslil, tak se nám pan redaktor rozhodl pomstít a v reportáži uvedl, že v průvodu byla nesena vlajka Národní obce fašistické. K tomu sdělení se okamžitě připojily Lidové noviny a Právo. To bylo přece jen opatrnější, protože tak učinilo s odvoláním na zpravodajství ČT. Já jsem tento nesmysl v prohlášení samozřejmě popřel. Věděl jsem totiž, že autoři vzhledu vlajky byli dva tehdejší funkcionáři VF a mladá dívka, která nám vlajku šila, nicméně mi trvalo celý týden, než jsem zjistil, jak vypadala skutečná vlajka NOF (modrá atd...). Když jsem pak při oslavách 28. října veřejně dokázal, jaké máme prohané novináře, a toto zopakoval následně na tiskové konferenci, tak nikde nikdo ani muk. Inu, ne nadarmo se kdysi říkalo, že drzé čelo je víc než popluží dvůr.

V druhé části svého vyjádření, směrem k Francisku Frankovi, byl již pan Borák opatrnější: „Dnes posuzujeme osobu generála Franka jako nejednoznačnou postavu.“ Toto prohlášení mne nakonec přimělo k tomu, že snad by bylo správné si občas takové „nejednoznačné“ osoby v historickém kontextu připomenout.

Francisco Franco y Bahamonde bezesporu byl jednou z nejzajímavějších osob poválečného uspořádání. Stejně tak zajímavou osobou byl i například Josef Broz-Tito, i když jde o někoho, kdo vyrůstal v úplně jiném prostředí. Oba se dostali k moci násilnou formou, oba občas používali represivních opatření a oba pro své tábory v rámci bipolárního světa byli problematickými osobami. A oba opustili tento svět ještě před koncem „studené války“.

Snad by bylo dobré si v tomto hodnocení vzít na pomoc pohled

vzdělané, nejen politické, ale i spisovatelské a novinářské legendy. Zde mám na mysli konkrétně sira Winstona S. Churchilla. Dovolím si citovat pasáže z jeho válečných pamětí, které vyšly pod titulem „Druhá světová válka“. „Koncem července 1936 prohlubující se rozklad parlamentního režimu ve Španělsku a rostoucí síla prokomunistických nebo anarchistických revolučních hnutí vedla k vojenské vzpouře, která se už dlouho připravovala. Ke komunistické doktríně i do příručky pro výchovu kádru osobně sestavené Leninem patří zásada, že komunisté mají podporovat všechna hnutí na levici a pomáhat k moci slabým konstitučním, radikálním a socialistickým vládám. Ty mají pak podkopávat a při jejich pádu uchopit veškerou moc a založit marxistický stát. Ve Španělsku se přesně opakovala obdoba Kerenského éry v Rusku. Ale síly Španělska nebyly rozdraceny. Armáda si dosud uchovávala určitý stupeň soudržnosti. Zároveň s komunistickým spiknutím byl v naprostém utajení vypracován podrobný plán spikleneckého protitahu. Ani jedna z obou stran si nemohla činit nárok na legálnost a Španělé všech vrstev byli nuceni brát v úvahu Španělskou realitu. Mnohé z běžných záruk civilizované společnosti již byly zlikvidovány komunistickým vlivem, uplatňovaným v rozložené parlamentní vládě. Na obou stranách začalo vraždění a komunistická náказа dosáhla takového bodu, že její nositelé mohli zatknout protivníky na ulici nebo je vytáhnout z postele a klidně je zabít. Značné množství těchto politických vražd bylo spácháno v Madridu nebo v jeho okolí. Vyvrcholily zavražděním konzervativního předáka pana Sotela, který do jisté míry odpovídal typu, jaký v britské politice před rokem 1914 ztělesňoval sir Edward Carson. Tento zločin byl pro generály pozemního vojska signálem k zahájení akce. Generál Franco dal měsíc předtím sepsat dopis adresovaný španělskému ministru války, v němž se jasně pravilo, že jestliže španělská vláda nedokáže zajistit normální právní zabezpečení každodenního života, armáda bude nucena zakročit. Španělsko v minulosti zažilo řadu pronuciamientos vedených vojenskými představiteli. Když poté, co generál Sanjurjo zahynul při leteckém neštěstí, generál Franco pozvedl prapor vzpoury, dostalo se mu podpory celé armády včetně řadových vojáků. Církev s pozoruhodnou výjimkou dominikánského řádu a téměř všechny elementy pravice a středu se k němu přidaly a Franco okamžitě ovládl několik významných částí země. Španělští námořníci pobili své důstojníky a přidali se na stranu, kterou brzy ovládli komunisté. Při zhroucení civilní vlády se k moci dostala komunistická sekta a jednala pak v souladu se svou výchovou. Začala trpka občanská válka. Komunisté, kteří se chopili moci, páchali hromadné masakry politických protivníků i zámožných lidí. Síly podléhající generálu Frankovi jim to pak odvedly i s úroky. Všichni Španělé šli na smrt s neuvěřitelným klidem a na obou stranách bylo postříleno mnoho lidí. Kadeti hájili svou akademii v toledském Alcazaru s krajní úporností a Frankovy jednotky, které si probojovaly cestu od jihu a zanechávaly za sebou v každé komunistické vesnici krvavou stopu pomsty, je po čase vyprostili z obležení. Tato epizoda si zaslouží pozornosti historiků. V tomto konfliktu jsem zachovával neutralitu. Přirozené jsem nebyl nakloněn komunistům. Jak bych také mohl, když by mne, kdybych byl Španělem, zavraždili, stejně jako moji rodinu a mé přátele?“

Podle Churchilla stála občanská válka život asi jeden milion lidí. Rozhodující mocnosti zaujaly různorodý postoj: Anglie s Francií vyhlásily neutralitu a zákaz dodávek válečného materiálu, Sověty podporovaly komunisty a Hitler s Mussolinim stejně jednoznačně Franka. Občanská válka skončila v roce 1939 Frankovým vítězstvím. Bylo vyhlášeno království, v jehož čele stál náčelník státu a dosti dlouho i ve funkci ministerského předsedy Francisco Franco, který až do své smrti vládl autoritativně. Katolické vyznání bylo vyhlášeno za státní náboženství. Byly povoleny dvě politické strany – Falanga a Carlisté. Parlament, tak zvané Cortesy, byl jmenován a měl víceméně poradní charakter. Po Frankově smrti měla být v plném rozsahu obnovena monarchie v čele s Juanem Carlosem, což se také stalo. Ze Španělska se stala konstituční monarchie, v jejímž rámci vyhlásil panovník i národní smíření.

Je zajímavé, že přes veškeré snahy se Hitlerovi nikdy nepodařilo vtáhnout Franka do války po bok Německa. Churchill ve svých pamětech líčí, jaká mohla vzniknout z vojenského hlediska velmi nepříznivá situace pro bojující Británii, kdyby Franco zablokoval Gibraltarskou úžinu a umožnil nacistickému Německu vstup na své území. Frankův neutralistický postoj líčí pak Churchill následovně: „Politika generála Franka byla po celou dobu války naprosto sobecká a chladnokrevně vypočítavá. Myslel pouze na Španělsko a španělské zájmy. V životě ho nenapadlo, že by měl být Hitlerovi a Mussolinimu vděčný za vojenskou pomoc. Ale na druhé straně v sobě nepěstoval zatřpklost vůči Anglii za nepřátelský postoj našich levicových stran. Tento úzkoprsý tyran myslel jen na to, jak zabránit, aby jeho vykrvácený národ nebyl zatažen do další války. Španělé si užili války víc než dost. V bratrovražedných bojích bylo pobito přes milion lidí. Bída, drahota a těžké časy zmrazilo tento kamenný poloostrov. Už žádná další válka pro Španělsko a už žádná další válka pro Franka. S takovými obecní sdílenými pocity hleděl na strašlivou konvulzi, která teď otřásala světem a takový k ní také zaujal postoj.“ Churchill zde pokračuje v tom smyslu, že Frankova neutralita Británii vyhovovala.

Snad tolik lze v krátkosti říci o této nejednoznačné osobě, za kterou Franka pokládá mj. pan Mečíslav Borák. Jistě, Franco si musel po válce zkusit svoje a trvalo to dosti dlouho, než generálové v Pentagonu přesvědčili politickou reprezentaci USA, že je nutno hledat formu zapojení Španělska do západní aliance ve vojenském slova smyslu. Jednu věc mu však není možno upřít, a to smysl pro realitu a postupné kroky směřující k otevření španělské ekonomiky světu. Zde viděl trochu dále než jeho soused Antonio Salazar, který za své vlády zastavil v Portugalsku běh času.

A těm Frankovým levicovým kritikům, kteří se tak rádi honosí demokracií a lidskými právy, by bylo možno položit jen jednu otázku: Jak by se asi hájil proti komunistům evropský kontinent, kdyby ve Španělsku vládli v roce 1945 bolševici?

Ono dnes lze pokládat obdobnou otázku stran Augusta Pinocheta. Jenže tam jde možná ještě o jiný rozměr, protože totiž Pinochet nechtěl poslouchat v ekonomice rady mocných tohoto světa a odmítl pokračovat ve spolupráci s Mezinárodním měnovým fondem, který Chile vedl do katarze. A když toto učinil a začal zemi řídit po svém, nastal v jeho vlasti ekonomický rozkvět. Ale jak známo, současní mocní neradi zapominají

MGR. JAN SKÁCEL

JOSEF KOUDELKA, POLITICKÝ VĚZEŇ KOMUNISTICKÉHO REŽIMU

JEHO POKRAČUJÍCÍ UTRPENÍ JE HANBOU ČESKÉ REPUBLIKY

Byli nejen předvojem odvahy, statečnosti a sebeobětování, ale i předvojem utrpení. Za svobodné myšlení, odvahu a statečnost vybočit z nalinkované řady trpěli v komunistických koncentracích. Mnozí byli odsouzeni k dlouholetému vězení, mnozí na doživotí, někteří i k trestu smrti. Byli i takoví, kteří přežili nacistické koncentráky, aby opětovně skončili v koncentracích komunistických. Ti, kteří ty dvojí koncentráky přežili, většinou porovnávali. Toto porovnávání, hlavně pokud se týkalo lidského utrpení a ponižování, většinou vyznívalo v neprospěch komunistických koncentráků. Vyprávět by o tom mohla nejen zesnulá, komunisticko-fašistickými zločinci k smrti odsouzená doktorka Milada Horáková, ale i jeden z dosud žijících pamětníků – Václav Eminger. Všichni, kteří přežili, měli nejen podlomené zdraví, ale i trvalé následky. A nejen to. Drtivá většina z nich je i po listopadu 1989 občany druhé kategorie. Na rozdíl od jejich tyranů a vrahů, na rozdíl od polistopadových tunelářů či zločinecko-zlodějských politiků.

PŘEDLISTOPADOVÉ, ALE I POLISTOPADOVÉ UTRPENÍ JOSEFA KOUDELKY

Politický vězeň Josef Koudelka přetrpěl v komunistických koncentracích 15 let. V květnu 1949 byl jako 19letý mladík zadržen u Mikulova dvojicí příslušníků SNB a odveden na jejich úřadovnu. Při zjišťování formálních úkonů za pomoci facek a kopanců ho dali do cely a obvinili z přípravy ilegálního přechodu hranic. Výměrem Krajské komise č. 13 v Brně byl poslán do tábora nucených prací a eskortován do Svatého Jana u Berouna. Tam, v bývalém klášteře, byl zřízeno středisko tzv. chovanců. Po několika dnech byl spolu s dalšími osobami určenými k tzv. převýchově převezen do bývalého zámku v Oslavanech u Rosic. Náčelníkem tu byl por. Hartviger. Pracoval u uhlénné dole V. Noska.

V říjnu 1949 se pokusil o útek. Za trest mu byl prodloužen pobyt a v polovině roku 1950 byl převezen na Příbramsko, do lágrů Vojna I. a II., kde byl náčelníkem státní strážmistr Vojík. Spolu se svými spoluvězni těžil uranovou rudu pro velkého sovětského bratra – pod ostrým dohledem ruského inženýra Loginova. Propuštěn byl 26. 3. 1951, ale dlouho se ze svobody netěšil. Již dne 1. 10. 1951 byl povolán do PTP. Po šestitýdenním výcviku bezze zbraně byl přemístěn do Horní Suché u Karvíně. Fáral na dole Klement Gottwald. Samozřejmě že lidé jeho typu byli pod neustálým dozorem StB a VKR, které měly i mezi „pěťpáky“ své agenty. Na základě udání jednoho z nich, soudruha Šibla, byl pan Koudelka spolu se svými přáteli, p. Ivanem, p. Hamplem a p. Zelenkou, 30. 8. 1953 v blízkosti kašáren přepaden komandem StB. S pouty na rukou a se zavázanýma očima byli odvezeni do vyšetřovací vazby v Ruzyni.

Tady, na základě vykonstruované výpovědi udavače Šibla, **kteří za to získával mimořádné dovolenky** (udával pro mjr. VKR Hanáka a Bumbálka), následovala skoro půlroční samovazba. Tady měl možnost zakusit brutální metody vyšetřovacího komanda pod vedením kpt. Hrušky. Dne 18. 2. 1954 ho Vyšší vojenský soud v Trenčíně za předsednictví mjr. Mertý odsoudil na 13 let vězení. Po rozsudku byl eskortován na dům ve Rtyni v Podkrkonoší. V roce 1956 byl přemístěn do Valdic.

O tři roky později, dne 9. 8. 1959, po dohodě se spoluvězni Šindlerem, Kmentou, Dobrým, Ondráčkem a Synákem, ukradli z místní garáže nákladní auto zn. Praga a sanitní vůz zn. Škoda 1200. Nákladním autem přerazili závoru, ale po několika hodinách je chytili. Následoval celoměstský pobyt v cele s betonovou podlahou, kde prvních pět dní nedostal ani jídlo, ani pití. Deset dní si nesměl lehnout ani spát na holé dřevěné prýčně. Po celou dobu pobytu měl nepřetržitě pouta na rukou. Vyslyšeli ho jen v nočních hodinách za pomoci bytí a kopanců – jménem tehdejšího náčelníka Stanislava Krále.

Soud se konal 7. 1. 1960 za předsednictví Františka Příbyla a pan Koudelka dostal dalších sedm let navíc. Jeho spoluvězni dostali tresty od pěti do sedmi let. Po několika měsících ho převezli do Leopoldova, **kde většinu ze tří let strávil na samotách**. V roce 1963 ho převezli do Valdic. Poslední srpnový den roku 1968, tedy po 15 letech, byl propuštěn na amnestii. Po listopadu 1989 požádal pan Koudelka o rehabilitaci a potrestání zločinců, kteří mu zničili život.

BOLŠEVICKÝM HNUSEM OBLEPENÝ TEHDEJŠÍ
GENERÁLNÍ PROKURÁTOR DOBROSLAV TRNKA

V rámci jednání o soudní rehabilitaci ve smyslu zákona č. 119/90 Sb. proběhlo na Vyšším vojenském soudu v Trenčíně rehabilitační řízení, kde pod čj. 2RTv120/90 byl dne 13. 2. 1991 vydán rozsudek jménem republiky, na jehož základě byl pan Koudelka osvobozen podle § 226 písm. a) Trestního zákona od obžaloby Vyššího vojenského prokurátora v Trenčíně pro výše uvedené trestné činy, protože nebylo prokázáno, že se skutky, kvůli nimž byl obžalovaný stíhán, staly.

Avšak k potrestání zločinců, kteří panu Koudelkovi zničili život, zatím nedošlo. Ocituji ze šalamounského usnesení Vojenské

obvodové prokuratury v Bratislavě pod zn. OPv 650/93, pod nímž je podepsán **npor. JUDr. Dobroslov Trnka, tehdejší generální prokurátor Slovenské republiky**: „*Prokurátor Vyšší vojenské prokuratury Trenčín, jakož i senát Vyššího vojenského soudu v Trenčíně, po dobu rehabilitačního řízení nezjistili takové nezákonnosti ze strany soudců, kteří rozhodovali v původním řízení, na základě nichž by bylo možno vůči nim vyvodit trestné právní důsledky. Nezjistili, že tehdy platné zákony vědomě a nebo hrubě porušovali, a to i přesto, že v rehabilitačním řízení bylo konstatováno, že původní rozsudek jako soudní akt nemůže v současné době obstát. Hodnotit podle podnětu Josefa Koudelky zločinnost bývalé KSČ en bloc v souvislosti s původním rozhodnutím orgánů činných v trestním řízení v roce 1954 nemá právní oporu a současné vojenské justici nepřislúší. V případě, že by se tak stalo, šlo by o potvrzení nepřijatelné zásady kolektivní viny.*“ (Škoda jen, že se tím Dobroslav Trnka nečirí v současnosti, kdy se jako generální prokurátor spolupodílí jako spolupachatel na zločinech sadisticko-fašistických tyranů a vrahů Dzurindovy vlády a poslanců Národní rady SR, kteří systém **kolektivní viny** přenášejí na vlastní spoluobčany za ekonomické zločiny jimi napáchané a dohánějí je k sociálním sebevraždám. – pozn. autora V. P.)

V odvolání proti tomuto usnesení pan Koudelka mimo jiné napsal, že i nacističtí soudci byli povinni postupovat podle tehdy platných zákonů. Zároveň připomněl, že **do promlčecí doby trestných činů se nezapočítává doba od 25. února 1948 do prosince 1989**, neboť takové znění obsahuje Zákon o protiprávnosti komunistického režimu v § 5, který nabyl účinnosti 1. 8. 1993.

PŘEDLISTOPADOVÉ A POLISTOPADOVÉ
UTRPENÍ VYÚSTILO V RODINNOU TRAGÉDIÍ

Před propuštěním pana Koudelky z vězení po 15 letech rozhodli komunisticko-fašističtí zločinci o tom, že jmenovaný může pracovat pouze v dolech, hutích a stavebnictví. Byl rovněž nucen přestěhovat se do zdravotně závadného bytu IV. kategorie. Po založení rodiny se mu v roce 1971 narodila dcera Marie. Podmínky zdravotně závadného bytu ji už v dětství způsobovaly časté onemocnění angínou s vysokými teplotami. Postupně se u ní projevovaly silné křeče s častým upadáním do bezvědomí. Po těchto útrapách se přidružily těžké formy epilepsie s vysokým počtem záchvatů. V posledním období před smrtí (zemřela 6. února 2006) měla jeho dcera každý týden 4-5 záchvatů, což se dá ověřit ve zdravotní dokumentaci primářky MUDr. Burešové. V jak strašných a nelidských bytových podmínkách musela žít rodina pana Koudelky, o tom svědčí i rozhodnutí Městského národního výboru, odboru územního rozhodnutí, plánování a architektury v Olomouci z 31. 10. 1979 pod čj. ÚPA 5296/79, kde se mimo jiné píše: „*Vzhledem ke zjištěnému stavu a příslušným vyjádřením vydává odbor ÚPA MěstNV v Olomouci podle § 46, odst. 1, zák. č. 71/67 Sb. rozhodnutí, kterým se prvá, oddělená část obytné kuchyně o ploše cca 18 čtverečních metrů z dvoupokojové bytové jednotky s příslušenstvím Marie a Josefa Koudelkových podle § 64 zák. č. 41/64 Sb. považuje v současném stavu za zdravotně závadnou a neobyvatelnou kvůli vlhkosti obvodových stěn... Vzhledem k dlouhodobé nemoci jejich dětí ve věku 7 a 3 roky je možno prostřednictvím odboru bytového hospodářství požádat OHS o posouzení zdravotní nevhodnosti bytu pro jejich osoby.*“

SMRT SPOJENÁ S POSTUPNÝM UMÍRÁNÍM VE JMÉNU ČESKÉ REPUBLIKY

Poněvadž političtí vězni byli a nadále jsou považováni za odpad, na rozdíl od komunisticko-fašistických zločinců, tunelářů a jím podobných zbojníků, peripetie pana Koudelky trvaly a trvají až dodnes. Žije nadále v tomtéž nevyhovujícím bytě, mám-li parafrázovat, v podmínkách na úrovni doby kamenné. Výsledkem této zločinecké tyranie ve jménu České republiky bylo úmrtí jeho dcery Marie dne 6. 2. 2006. Měla 34 let. Přetrvávající těžký zdravotní stav, trvající 27 let, v důsledku nevyhovujících bytových podmínek se podepsal na předčasném ukončení jejího života. Žal rodičů je o to bolestnější, že se museli nekonečných 27 let dívat na toto utrpení. Může být pro rodiče něco bolestnějšího než takové utrpení končící smrtí vlastního dítěte? Takto se odvěččila Česká republika politickému vězni, svému občanovi, který v dobách nesvobody trpěl jako zvíře! Nejen tragédie, ale i hanba a svinstvo nejvyššího rangu! Pochybuji o tom, že někteří z těch zločinců, kteří pana Koudelku věznili, mučili, pronásledovali a perzekvovali, nebo jejich děti, měli tak nedůstojný život. Taková je realita listopadu 1989! Ve jménu Havlovy neznůstosti a Klausovy ekonomické vlastizrady.

VLADIMÍR PAVLÍK

(Staženo z internetu dne 28. 4. 2006. Redakci zaslal prostřednictvím J. Koudelky pan Jozef Vaškovič. Ze slovenštiny přeložil: R. J.)

Ještě něco málo k americké raketové základně

V tomto článku se chci vyjádřit k otázce, proč vlastně Američané chtějí raketovou základnu ve střední Evropě, konkrétně u nás, v České republice, nebo v Polsku. Nejdřív ale ale trochu vrátím do minulosti. Jak jsme si řekli, o této raketové základně USA na území našeho státu už začal vyjednávat v průběhu roku 2003 tehdejší sociálně demokratický premiér Vladimír Špidla a v **únoru 2004 se tento materiál o americké základně dokonce tajně (!) projednával na tehdejší české vládě**. Jiří Paroubek se obhajoval tím, že v dané době byl na pražském magistrátu, a tak s tím nemohl nic dělat. Nakonec ale Paroubek otočil o sto osmdesát stupňů, když 4. září 2006 sdělil velvyslanci USA, že ČSSD v České republice americkou základnu nechce. V těchto souvislostech je na celé raketové kauze paradoxní a svým způsobem i komické, jak ODS, která si hraje, že je vůči ČSSD v nesmířitelné opozici, tak projekt raketové základny USA v České republice, který začala tajně projednávat tehdejší vláda ČSSD s premiérem Špidlou, ale samozřejmě i ministr obrany za ČSSD Tvrdlík. **Rádoby opoziční ODS od samého počátku raketovou základnu podporovala a vyjadřovala k ní hlasitý souhlas** (viz prohlášení Mirka Topolánka ze dne 26. června 2006). Letos v květnu, v čase předvolební kampaně, se mi také náhodně dostaly do ruky předvolební nezávislé listy resesistické Balbínovu poetické strany „Hlas Balbínův“. Zeptáte se asi: A jak vlastně souvisí předvolební materiál balbínovců s americkou základnou? S americkou raketovou základnou nikoliv, ale v jednom z těchto materiálů je také společná fotografie Vladimíra Špidly a George W. Bushe. Teď už asi chápete, kam mířím. Přece Špidla

ve funkci premiéra se několikrát osobně setkal s americkým prezidentem Bushem. O čem asi tyto dva velice kontroverzní pánové jednali? **Při jejich setkání musel padnout návrh ze strany Bushe na zřízení raketové základny USA na území České republiky. A už se nám to začíná rýsovat**. Navíc v listopadu 2002 navrhl Vladimír Špidla prezidentu Bushovi, aby velitelství NATO pro boj se zbraněmi hromadného ničení bylo umístěno v České republice. Právě s Bushem se v té době Špidla opět schází ještě před summitem NATO v Praze. I na této schůzce mohli začít jednat o vzniku amerických vojenských základen v České republice. Ono také nebude náhodou, že Špidla získal po svém naprostém politickém debaklu v Čechách funkci eurokomisaře v Bruselu s měsíčním platem ve výši 570 tisíc korun českých. Právě Špidla svojí politikou způsobil svého času propad ČSSD tzv. reformou veřejných financí z května 2003 a v lednu 2004 tehdejší vláda zavedla i **likvidační minimální daň pro drobné živnostníky**, kteří většinou končili v evidenci na úřadech práce. **V lednu a únoru 2004 tak bylo bez práce 560 tisíc lidí**, což je dosavadní absolutní rekord v počtu nezaměstnaných. Přitom v době svého nástupu Špidlova vláda lidem naslibovala, že vytvoří 200 tisíc pracovních míst. Inu, jak se říká, sliby chyby! Tehdejší politická garnitura nám tvrdila, že prý se jednalo o tzv. mrtvé živnosti, že prý neodváděli státu daně a kdesi cosi. Možná že daně neodváděli, že byli tzv. v minusu, ale na druhou stranu **tito drobní podnikatelé nechťeli od státu podporu v nezaměstnanosti a sociální dávky**. Tady názorně vidíme dopady destruktivní politiky tehdejší Špidlovy vlády. **Předčasné volby měly**

být vyhlášeny už na podzim roku 2003. Protože to, co tehdy sociální demokracie v čele se Špidlou předvedla, to byl totální podvod na voličích. Lidé se ale v té době ozvali. Například 22. května 2003 se konala v Ostravě velká odborářská demonstrace proti ekonomické politice Špidlovy vlády. Další velká demonstrace odborových svazů proti tzv. reformě veřejných financí se uskutečnila 19. června 2003 v Praze. Teď se ale vraťme k raketové základně. Je samozřejmě jasné, že prvotní impuls k vybudování raketové základny vzešel z americké strany. Proč ale? Co je tím skutečným důvodem k existenci raketové základny USA ve střední Evropě? **Skutečným účelem protiraketové základny je rozšíření a upevnění politické i ekonomické dominance Spojených států nad ostatním světem. Dalším důvodem je tlak na Rusko a EU**. Rusko je totiž se svým vojenským arzenálem pořád největším vojenským konkurentem USA. **Také Evropská unie se snaží vytvořit blok, který by byl schopen konkurovat USA jak v ekonomické, tak vojensko-politické oblasti**. Spojené státy se proto snaží využít vnitřních rozepří EU k tomu, **aby zabránily možnému vzniku nové světové evropské supervelmoci. Právě vojenské základny USA jsou prostředkem ke zvýšení tohoto tlaku, jak na Evropskou unii, tak na Rusko**.

A aby toho nebylo málo, tak dne 21. září 2006 ukončila ruská armáda přelet nad Českou republikou o celkové délce 800 km, při kterém se fotografovaly vojenské objekty a s tím související infrastruktura, kvůli případnému vzniku základen USA. Takže se máme na co těšit.

ZDENĚK ANDRŠT

ČESKÉ DĚJINY V OBRAZECH

(Seriál z dobových vyobrazení)

SVATÝ JAN SARKANDER

(430. výročí narození)

Zatím posledním českým světcem, kterého během své třetí návštěvy našeho státu v r. 1995 kanonizoval papež Jan Pavel II., je **sv. Jan SARKANDER**. Příběh, na jehož konci byla mučednická smrt tohoto faráře z Holešova na Moravě, se odehrál v době končící náboženské tolerance a rozhořvajícího se zápasu mezi českými katolíky a evangelíky na prahu třicetileté války.

Jan Sarkander se narodil dne 20. 12. 1576 ve slezském městečku Skočově (Skoczów), v národnostně smíšeném území. Sarkanderova rodina byla přitom česká. Otec se jmenoval Řehoř Matěj a matka Helena, rozená Gurecká, byla jeho druhou ženou. Z prvního manželství měla syna, ze druhého se narodili tři synové a jedna dcera.

Když bylo Janovi 12 let, jeho otec zemřel a matka se s celou rodinou r. 1589 přestěhovala do Příbora k synovi z prvního manželství – Matouši Vlčovskému. V Příboře Jan navštěvoval českou farní školu. Na vyšší latinská studia se vydal v r. 1593 do Olomouce k jezuitům – za svým starším bratrem Mikulášem. Poté, kdy byly v r. 1599 v Olomouci uzavřeny školy kvůli moru, J. Sarkander studium dokončil v r. 1603 u jezuitů v Praze. Získal titul magistra filozofie. V září 1604 se zapsal na teologii ve Štýrském Hradci, ale po dvou letech studia přerušil, protože se rozhodl pro rodinný život.

V r. 1606 Sarkander zakoupil v Brně na Želném trhu dům se šenkovním právem, k němuž náležely též tři vinohrady a vinný lis v Kloboukách u Brna. Tento krok byl patrně přípravou na založení rodiny. Dne 3. 9. 1606 si totiž katolík J. Sarkander vzal za manželku Annu, dceru Jana Plachetky, luterána a učitele na evangelické škole ve Velkém Meziříčí. Protože jeho žena do roka zemřela, Sarkander v listopadu 1607 skončil se šenkováním, prodal dům v Brně a vrátil se ke studiu teologie.

Ještě v r. 1607 přijal nižší svěcení. Na jaře 1609 ho pak vysvětil na kněze samotný olomoucký biskup František z Dietrichštejna. U svého bratra Mikuláše, který byl tehdy farářem v Opavě, působil zprvu jako kaplan. Od r. 1609 byl farářem v šesti moravských obcích: v Jaktarži, Uničově, Charvátech, Zdounkách, Boskovicích a Holešově.

Do politiky se J. Sarkander poprvé zapletl ještě v Opavě v r. 1609, kdy se jeho bratr Mikuláš postavil na stranu opozice vůči Rudolfovi II. Sarkanderovi se podařilo bratra osvobodit z vězení a umožnit mu útek do Německa. Trest za účast na prozrazeném spiknutí neminul ani jeho: téměř rok strávil v církevním vězení. Kvůli přílišnému zájmu o světské záležitosti si vysloužil důrazné pokárání od olomouckého biskupa.

Sarkander byl horlivým katolíkem. Již z Boskovic a Zdounek ho provázela pověst zarytého rekatolizátora: prý dokonce zakazoval český zpěv v kostele. Když v r. 1616 přišel do Holešova, kde se po desetiletých stal prvním katolickým farářem, našel zde důležitou oporu v nové vrchnosti – moravském zemském hejtmanovi a majiteli holešovského panství Ladislavu Popelovi z Lobkovic.

Náboženská horlivost záhy dostala holešovského faráře do sporů s okolní nekatolickou šlechtou, zejména s Václavem Bítovským z Bítova a na Bystřici pod Hostýnem, o desátky a kostelní platy. Později byly statky pana Bítovského vyplněny polskými kozáky a on sám byl po krutém mučení popraven.

Holešov se stal Sarkanderovi osudným. Poté, kdy se Morava v květnu 1619 přidala k českému stavovskému povstání, byl Ladislav Popel z Lobkovic sesazen z úřadu zemského hejtmana a internován na Holešově; jezuité byli vypovězeni ze země. Sarkander zprvu zůstal s hrstkou farníků v Holešově sám. Teprve v červnu 1619 se rozhodl odejít do Polska na pouť do Čenстоchové. Tam pobyl měsíc a pak odešel do Rybníka u Ratiboře, kde měl Lobkovic své statky. Tady ho také zastihl dopis od Ladislava z Lobkovic, v němž ho žádal, aby

se vrátil do Holešova. Protože mezitím holešovští nekatolíci obsadili místní faru, musel se Sarkander od listopadu 1619 spokojit s místem zámeckého kaplana.

Rok 1619 dostal někdejšího holešovského faráře znovu do víru politických intrik: Sarkander se dvakrát tajně sešel s uprchlým bratrem Mikulášem a byl patrně informován i o úmyslu arcivévody Leopolda Pasovského vpadnout na povstalecká území. Někdy v létě 1619, když pobýval v Polsku, zřejmě se zúčastnil v zastoupení Ladislava z Lobkovic jednání o vojenském vpádu Poláků na Moravu – na pomoc císaři Ferdinandu II.

K němu došlo v únoru 1620, kdy na Moravu vtrhlo asi 4000 polských kozáků, zvaných po polském veliteli Alexandru Lisowském „lisovčiči“. Útočníci dobývali hrady i města a vyplnili velkou část Moravy, zejména ta panství, která patřila nekatolickým vrchnostem. Jako zázrakem zůstala ušetřena dvě města – Holešov a Bzenec. Prý proto, že vstříc nájezdníkům vyšla početná procesí, vedená duchovními s kříží a monstancemi. Třebaže v čele holešovského procesí šel dne 6. 2. 1620 zámecký kaplan S. Tuček, spojila pozdější tradice tuto událost mylně právě s osobou J. Sarkandera.

Ušetření Holešova před zkázou bylo natolik nápadné, že se Sarkander ocitl mezi prvními obviněnými ze vpádu „lisovčků“. Byl předvolán k soudu do Brna, avšak podařilo se mu uprchnout do Tovačova. Nakonec byl chycen u Troubek, zatčen a odvezen k výslechu do Olomouce. Tady byl ve dnech 13.-18. 2. 1620 vyslyšlán celkem čtyřikrát. Při druhém až čtvrtém výslechu bylo použito útrpného práva. Podrobný zápis z průběhu vyšetřování pořídl olomoucký rychtář Jan Scintilla, katolík, který byl výslechům přítomen a jenž celý proces vedl.

K počátečním podezřením z politických a vojenských úkladů vůči bezpečnosti země se postupně přidávala nenávisť náboženská ze strany nekatolíků. Sarkanderovi bylo kladeno za vinu, že vedl desátkové spory proti nekatolickému obyvatelstvu, že své farníky z evangelických vesnic nutil přijímat pod jednou, že odňal příslušníkům Jednoty bratrské kostel sv. Anny a usadil tam jezuitu.

Při posledním, čtvrtém, výslechu dne 18. 2. 1620 katové napnuli Sarkandera na žebřík a přikládali mu na prsa a boky hořící peří namočené do oleje a síry. Farář se přesto kničemu nepřiznal, což vyšetřovatelé přičítali jeho kouzlům. Proto musel kat Sarkanderovo tělo oholit, ustríhnout něco z vlasů a vousů, ostrihat nehty na rukou a nohou, spálit vše na prasek a dát Sarkanderovi pít s vodou, aby kouzla pominula.

Bestiální mučení trvalo tři hodiny, ale nepřineslo očekávaný výsledek. Když pak na smrt zmучeného faráře sundali ze žebříku, měl prý tak spálenou kůži, že bylo obnaženými žebry vidět pulzující vnitřnosti. Protože se Sarkander ani při třetím mučení nepřiznal, neměl nad ním zákon nadále moci. Rozsudek nad ním proto nikdy nebyl vynesen. S vymknutými údy byl kněz ponechán osudu v domněni, že brzy zemře. Sarkanderovo tělo bylo odneseno do vězení, kde se ho ujal olomoucký katolík.

Poslední měsíc života holešovského faráře byl vyplněn už jen dlouhým a bolestným umíráním. Během této doby se začala pozvolna rodit katolická mučednická legenda o J. Sarkanderovi. Návštěvníci si odnášeli z vězení na památku „relikvie“ v podobě obvažů nasáklých krví a hnísem příštího světa. Podnikavý žalárník prý dokonce od přítomných vybíral vstupné.

Těžce zraněnému Sarkanderovi už nebylo pomoci. Jeho pozemská pout skončila v úterý 17. 3. 1620 před půlnocí. Do polední chvíle se prý modlil breviář, který mu obracel buď návštěvníci, nebo on sám svým jazykem. Tělo nebožtíka bylo pohřbeno dne 24. 3. 1620 v olo-

(Pokračování na str. 8)

Mučení J. Sarkandera v Olomouci a jeho pohřeb (Ilustrace z Bílovského životopisu J. Sarkandera, 18. století)

Reprofoto: archiv autora

SVATÝ JAN SARKANDER

(Pokračování ze str. 7)

mouckém chrámu Panny Marie, odkud bylo v r. 1785 převezeno do kostela sv. Michala.

Jan Sarkander, označený životopisem J. J. Středovským jako „rubin Moravy“, se stal mučedníkem zpyvědního tajemství. Vyšetřovatelé z něho chtěli mimo jiné dostat informace o jeho páni, Ladislavu z Lobkovic, aby rovněž jeho mohli usvědčit z vlastizrady. Sarkander neudal ani svého pána, ani se sám nepřiznal k tomu, co mu bylo kladeno za vinu. Smrt, způsobená nelidským mučením muže, který mohl být a pravděpodobně i byl zapleten do vlastizrady intrik, nakonec dala vznik jeho náboženskému kultu.

Uctívání J. Sarkandera začalo bezprostředně po 17. 3. 1620. Oficiální instituce římskokatolické církve přesto dlouho odmítaly uznat Sarkanderovo utrpení za mučednictví v teologickém smyslu a poukazyvaly na nenáboženský charakter farářovy kauzy. První pokus o Sarkanderovu kanonizaci byl proveden v r. 1715. Tehdy se věřilo v jeho úspěch natolik, že sochař F. M. Brokof zhotovil sochu J. Sarkandera a nechal ji vztyčit na Hradčanech. (Po neúspěchu kanonizačního pokusu byla prohlášena za sochu sv. Filipa Neriho.) Další neúspěšné pokusy následovaly v letech 1722, 1737 a 1751. V r. 1753 označil papež Benedikt XIV. mučednictví J. Sarkandera za neprokázané.

Trvalo dalších sto let, než byl zahájen proces Sarkanderovy beatifikace. Ten odstartoval v r. 1859 papež Pius IX., který vyslovil přesvědčení o Sarkanderově mučednictví a dne 6. 5. 1860 vyhlásil J. Sarkandera blahoslaveným.

Jako podklad pro beatifikaci byly uznány tři zázraky, jež byly doloženy, a svědectví olomouckého rychtáře J. Scintilly o Sarkanderově procesu. Podkladem pro kanonizaci se pak stalo vyléčení polského faráře K. Pichy ze Skočova, Sarkanderova rodiště, ze zánětu slinivky břišní a pobřišnice, k němuž došlo v r. 1979. Na základě této události papež Jan Pavel II. v r. 1995 J. Sarkandera svatořečil.

Kanonizace tohoto světce nebyla v minulosti a není ani dnes přijímána zcela jednoznačně. Někteří historikové spatřují v Sarkanderovi spíše než světce, mučedníka či velkou postavu moravských dějin neústupného člena katolické církve, který se dostal v době stavovského povstání do soukolí dějin a doplatil na to svým životem.

S odmítavým stanoviskem proti Sarkanderovu svatořečení vystoupili v r. 1995 představitelé tzv. Husovy ligy a historik J. Haubelt. Ti tehdy spustili mediální pokřik o tom, že Sarkander nebyl žádný světec, ale obyčejný darebák. A aby celý kanonizační proces znevěřohodnili ještě více, přispěchali s informací o tom, že nový světec má „protekt“, poněvadž je s ním papež Jan Pavel II. z matčiny strany spojen příbuzenskými vazbami.

Ať tak či onak, pravda o J. Sarkanderovi je pro mnoho lidí, zvláště odchovanců ateistické komunistické výchovy, nepřijemná. Spíše než římskokatolické světce by raději uctívali své „svaté“ – s rukama od krve obětí jimi rozpoutaného třídního boje, který vnutili naší společnosti po únoru 1948.

7. 12. 2006

PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK

Komunistům nezávidím

(Pokračování ze str. 1)

základě poslal své nejbližší spolupracovníky na popraviště.

Jeho žena Marta, která jej přežila o půl roku, řekla pár týdnů před smrtí své přítelkyni Köhlerové: „Buď ráda, že nemáš děti, naši vnuci nás jednou proklejí.“ Marta Gottwaldová zemřela 28. října. A pak že není Bůh...

Tímto vzpomínáním se naši komunisté jen a jen hlásí k oné hrůzné minulosti a dokumentují tvrzení, že nejsou schopni se s ní vyrovnat. Na jedné straně plně chápu, že s ohledem na určitý národní instinkt nechtějí být druhou sociální demokracií, že nehodlají akceptovat protinárodní politiku bruselské byrokracie, na straně druhé musím chtít nechtě položit otázku, proč svou politiku nepostaví na renesanci roku 1968 a nepřihlásí se k onomu „socialismu s lidskou tváří.“ Již ono samotné heslo, spjaté se jménem Alexandra Dubčeka (i když jeho autorem je Radovan Rychta), dokazovalo, jak hrůzný byl onen Stalinův a Gottwaldův socialismus. A Dubček byl ten, kdo se hlásil k národnímu obrození v českých zemích a na Slovensku pak ke Štúrovi odkazu.

Nakonec se narodil v Uhrovci, ve stejném domě jako Štúr. Jenže takové myšlenky nemají s osobou Klementa Gottwalda nic společného. Pro něj všechna hesla o národní a demokratické revoluci v roce 1945 byla pouhým vnaidlem, kterým hodlal nalákat lidi do bezvýhodného bludiště komunistické hrůzy popravišť a koncentračních táborů.

Co je ještě grotesknější, je chování dnešní komunistické mládeže. 28. října letošního roku, když jsme jako každý rok vzpomínali výročí založení naší republiky, šli proti nám demonstrovat. Po vzoru anarchistů nesli transparenty s nadpisem, že nechtějí žádný národ, v rámci své pracovní náplně nám vynadali do fašistů a na závěr pak použili takových výrazů, že slovník největší spodiny je proti tomu procházka růžovou zahradou.

Tu starší členskou základnu alespoň v jistém smyslu chápu. Ono si připustit, že vlastně představy a myšlenky, kterými žili, byly zatraceny, není na sklonku života příjemná představa. V tomto směru skutečně není komunistům co závidět.

Mgr. JAN SKÁČEL

Úspěje vláda...

(Pokračování ze str. 1)

by to uměli, nehodlají. Je to cesta z bláta do louže.

Ve víru vládytvorných tanečků pak zanikne, že se oba šéfové největších politických stran nejspíše dohodli, že se nedohodnou a nějak zdůvodní, že budou muset, byť nepřímo, přijmout komunisty. Nechci nikomu radit, ale kdybych já stál před tak nelehkým úkolem, jakým je sestavení dobře fungující vlády, asi bych se držel následujících zásad:

1. Zásadně bych vyloučil dosazovat do exekutivy poslance či senátory, protože jde o střet zájmů. Mohou se však po jmenování mandátu vzdát.
2. Zásadně bych vyloučil dosazovat do exekutivy členy politických stran. Vláda musí být apolitická, a jsou-li vybráni členové stran, musí si po dobu funkce členství pozastavit.

3. Vyloučil bych ty, kteří už funkce ministrů vykonávali, zejména ty, kteří tak činili s nevelkým úspěchem nebo lobbbovali pro kohokoli kromě občanů jako státu.
4. Přihlížel bych maximálně k jejich odborným znalostem a zkušenostem pro daný obor a jejich bezúhonnosti.
5. Vybíral bych je konkurzem, do něhož by se přihlásili nebo byli doporučení a jehož porotou by byly obě parlamentní komory tajným hlasováním.
6. Trval bych na tom, aby ministři nepřijímali žádné další funkce ve státním aparátu, nebo podnikatelských objektech.
7. Jmenování premiéra by měli schválit nově vybraní ministři a obě parlamentní komory.
8. Nově jmenovaní ministři by museli souhlasit s osobní odpovědností za svůj resort a odcházet z něj až po absolutoriu, uděleném oběma parlamentními komorami.

Taková vláda by měla mnohem silnější motivaci i podmínky pro dobrý výkon funkce.

Václav Klaus jako v Grossově případě navzdory svému prohlášení přijme na třetí pokus Paroubkovu vládu se stojedničkovou většinou s jedním přeběhlikem. Nebo pučisté u sociáldemokratů Paroubkovi z jeho stovky uberou.

Na topole podle skal, rudý mužiček zatleská. A my tu káru, na které se vezou, potáhneme dál.

10. 12. 2006

Ing. VLADIMÍR VESELÝ

NA TAPETĚ

VÝZVA SOCIÁLNÍM DEMOKRATŮM:
Odvalte ten balvan!

Po odchodu Miloše Zemana do „politického důchodu“ nemá ČSSD žádnou výraznou osobnost, jen pouhé postavičky, jež samy sebe za osobnosti vydávají. Tou zatím poslední v řadě je Jiří Paroubek. Na rozdíl od svých předchůdců, V. Špidly a S. Grosse, postrádá to, co by mělo být výbavou každého profesionálního politika: sebereflexi.

Za dobu, kdy se pevně usadil ve vedení ČSSD, dělá J. Paroubek jedno chybné rozhodnutí za druhým. Svými politickými činy dokazuje, že se nic nenaučil a nic nepochopil. Po celé dlouhé měsíce, jež uplynuly od červnových voleb do Poslanecké sněmovny, mu jde o jediné: aby jen on sám mohl rozhodovat o budoucnosti této země bez ohledu na to, zda si to dnes ještě někdo přeje.

Podobné jednání je v demokracii nepřijatelné a každý jedinec, který se ho dopouští, bývá dříve nebo později legální cestou odstraněn, aby nemohl dále škodit. To je osud, který čeká i J. Paroubka, byť se mu to zatím všichni jeho nejbližší spolupracovníci stydí říci.

Expremiér a předseda ČSSD je v posledním půlroce zosobněním politické nevyzpytatelnosti, člověkem bez pevných názorů a politikem bez reálné vize budoucnosti. Za měsíce bezvýsledného povolebního vyjednávání dostoupila jeho nesoudnost a nestoudnost až po snesitelnou mez. J. Paroubek se stal příslovečnou žábou na prameni, ale i politikem, který svým avanturismem vážně ohrožuje demokracii v této zemi. Vlastním přičiněním se dostal do pozice balvanu, který bude nutno odvalit, abychom se na naší cestě k demokracii pohnuli kupředu.

Paroubkova politická cesta odnikud nikam nemá žádnou budoucnost. Vědí to všichni kromě něho a jeho fanklubu. Budoucnost nemá ani J. Paroubek. Pochopí-li to konečně, přestane snad blokovat politické řešení povolebního patu a raději odstoupí z vedení své strany.

Je však docela dobře možné, že hodlá své nenaplněné ambice uplatnit jinak. Až mu jeho přátelé z Marsu, s nimiž chtěl před časem hlasovat o některých zákonech v parlamentu, pošlou létající objekt, který by ho bezpečně dopravil na „rudou“ planetu, rád se s Martány podělí o své zkušenosti. Nejen ufologové proto netrpělivě vyhlíží, kdy už si konečně to jejich UFO pro Paroubka přiletí.

11. 12. 2006

– RJ –

MNOHO ŠTĚSTÍ A ÚSPĚCHŮ

V ROCE 2007

PŘEJE ČTENÁŘŮM

REDAKCE SN.

Z oslavy státního svátku 28. 10. 2006 na Palackého náměstí v Praze.

Foto: Milan Tobiáš

**Slovenské
Hnutie Obrody**

Pridaj sa k nám !

**0908 800 782
www.sho.sk**

SN NA INTERNETU

Upozorňujeme čtenáře, zejména ze zahraničí, že mohou právě vyšlá čísla SN najít také na této internetové adrese: www.volny.cz/ingvesely

10. 12. 2006

Ing. VLADIMÍR VESELÝ

0 nakažlivosti
nesprávného
pravopisu

Český jazyk prochází po listopadu 1989 novým obdobím „temna“. Jeho úpadek je zřejmý na každém kroku. Knihami, novinami a časopisy počínaje a reklamou na všechno možné konče - na billboardech i v televizi. A do toho všeho ještě nechuť dětí školou povinných číst a naopak jejich záliba v esemeskování, mailování a chatování. Výsledkem toho všeho jsou jazykové paskvily, nesrozumitelná sdělení, jimž často nerozumí ani jejich autoři.

Pryč jsou doby, kdy absolventi pěti tříd obecné školy dovedli psát bez pravopisných chyb. Dnes základní školy (mimochoodem devítileté) produkují pogramotné absolventy, kteří ve svém dalším životě zapomenou i to málo, co se kdysi naučili. A neplatí to jenom o češtině, ale obecně. Je totiž všeobecně známo, že český pravopis je obtížný a jen málokterý člověk z vysokoškolským vzděláním neudělá tu a tam chybičku, zejména v interpunkci.

Na chyby si pomalu zvykáme a stávají se nechtěnou součástí našeho života. Útočí na nás ze všech stran, ať chceme, či ne. Je tu ale ještě něco: z nevysvětlitelných důvodů podléháme klamu, že to, co je vytištěno, a tudíž krásně čitelné, musí být i bezchybné. Také tady ovšem platí, že už dávno něco takové není pravda.

V poslední době se můžeme stále častěji setkat s reklamou, ale i televizními titulkami ve zpravodajských relacích, v nichž chybí interpunkční čárka. Dva příklady z poslední doby: „Kooperativa. Pro život jaký je.“ (Před vztažným zájmenem jaký má být čárka.) Podobně v televizní reklamě na deník Šíp: „Noviny jak je neznáte.“ (Opět bez čárky před spojkou jak.) Kooperativa se v tomto směru činí již několik let: vždy bez čárky.

A jiný příklad ze světa reklamy, tentokrát soukromého podnikatele: Řadu měsíců chodí lidé na stanici metra Skalka kolem reklamy na uzenářské výrobky. Ta v posledním rádku obsahuje dvě hrubé pravopisné chyby: „...splodin a karcinogeních látek“.

A právě na tuto reklamu jsem si vzpomněl, když jsem se nedávno setkal s obdobnou chybou v jednom z našich nejprestižnějších deníků - Lidových novinách. V Magazínu LN ze dne 16. 1. 2006 jsou v článku s názvem Rok 1989 v obrazech: Takoví jsme byli na str. 22 hned dvě chyby. První je ve větě: „Škoda Plzeň slíbila, že omezí splodiny (viz výše zmíněný inzerát) vypouštěné do vzduchu...“ Druhá chyba je v popisku k jedné z otištěných fotografií: „Pavel Vítek v pražské sportovní hale ČSTV na koncertu věnovanému (správně má být: věnovaném) obětem zemětřesení v Arménii.“

Zkrátka, čeština v německých Lidových novinách, které zatím stále ještě píše česky, dostává pořádně na frak. Nebo že by se na tom podepsala špatná příprava dotyčné paní redaktorky LN na základní škole? Kdoví? Jednu chvíli jsem ji dokonce podezřel z toho, že se inspirovala onou reklamou ze Skalky.

Možná si řeknete: no a co? V té záplavě chyb kolem se to ztratí! Snad máte i pravdu. Historie nás však poučuje o tom, že neucta k jazyku se stává prvním krokem na cestě k jeho postupnému zániku. A to bychom si jistě nepřáli. Alespoň ta část našich spoluobčanů, kteří se stále ještě cítí být Čechy.

11. 12. 2006

- RJ -

STRUČNĚ A JASNĚ:
Dokud mohou vycházet
SVOBODNÉ NOVINY,
dotud existuje v naší zemi
svoboda a vývoj směrem
k demokracii.
REDAKCE

Citáty měsíce

Stát se dobrým člověkem je umění.

(L. A. Seneca)

Všichni velcí lidé jsou skromní.

(G. E. Lessing)

Mezi tím, co chceme a co musíme, se utváří celý náš život.

(J. Čapek)

Svobodné noviny NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

YDAVATEL A ŠÉFREDAKTOR: PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK • ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA: Ing. VLADIMÍR VESELÝ • LAYOUT A GRAFIKA: MARTIN ZÁHORA • PÍSEMNÝ KONTAKT: PŘETLUCKÁ 31, 10000 PRAHA 10 • ☎ 274784289 • FAX: 274815072 • E-MAIL: SVOBODNE.NOVINY@SEZNAM.CZ • REGISTRACE: MK ČR E13181 • DISTRIBUCE: PNS, A.S. • UZÁVĚRKA TOHOTO ČÍSLA: 12. 12. 2006 • CENZURA JE NEPŘÍPUSTNÁ. • PUBLIKUJEME I NÁZORY, KTERÉ NEMUSÍ BÝT SHODNÉ SE STANOVISKEM REDAKCE. • ZA OBSAH ČLÁNKŮ A REKLAM ODPOVÍDÁ AUTOR.

Národní obzory

NEZÁVISLÁ REVUE ČESKÉHO NACIONALISMU

http://www.narodnilisty.wz.cz

Ubohost těch, kteří se chlubí investigativní novinářskou prací

Pan Jakub Pokorný, redaktor Mladé fronty DNES, si udělal výlet do politikologie. Dne 14. listopadu se pod titulkem „*Triky a hákový kříž*“ rozhodl charakterizovat současnou neonacistickou scénu u nás s tím, že se snažil poukázat i na vazby našich neonacistů na zahraničí. Tomuto vedlejšímu věnoval náš nejčtenější deník (nepočítám-li bulvární Blesk) celou stránku, konkrétně A12. Zde je ještě otištěn rozhovor se zástupcem velitele kriminální policie panem Chmelíkem a pak vyjmenování jednotlivých organizací.

Stránka začíná nadpisem „*Rafinovaní neonacisté*“, následuje vysvětlení a podtitulek „*Kdo je kdo*“. Zde je uveden výčet organizací u nás působících. Když pomínu onen výše zmíněný rozhovor, kde pan Chmelík vysvětluje pouze postup policie, a zaměřím se pouze na dvě zbývající části, pak se jedná jen a jen o naprostou nekompetentnost pisatele, který píše o něčem, čemu vůbec nerozumí. Přesně tak, jako kdysi psali komunističtí novináři, pro něž všichni, kdo s nimi nesouhlasili, byli fašisté. Nakonec v období 1. republiky nazývali i naše sociální demokraty a národní socialisty sociálfašisty.

Pro pořádek je nejprve nutno si vyjasnit, co je vlastně nacismus. Jedná se totiž o myšlenku uskutečňovanou NSDAP, která byla realizována jako státní ideologie Třetí říše. Jejimi duchovními, nejdůležitějšími zdroji byly dvě knihy: *Mein Kampf* Adolfa Hitlera a *Mythus 20. století* Alfreda Rosenberga. Toto uspořádání vycházelo ze světového názoru etnické nadřazenosti Germánů a v jejich rámci pak Němců. Vše ostatní bylo méněcenné. Anglosasové sice byli méně než Němci, ale oproti ostatním si na tomto žebříčku stáli lépe než například Slované. Nejhuře na tom byli Židé a cikáni. Za špatné bylo pokládáno rasové míšení. Sňatky arijských s Židy se považovaly za vysloveně zavrženíhodné. Právní reglementace byla uzákoněna takzvanými Norimberskými zákony. Na jejich základě byl za Žida považován každý, kdo měl dva židovské prarodiče.

Nejvyšším strážcem nad rasovou čistotou byla Alfred Rosenberg, Hitlerův zástupce pro ideologii. Ten jako poslední instance rozhodoval v rozporných případech o židovském původu dotyčného. Ironií bylo, že každého, kdo se jmenoval Rosenberg, označil za Žida. Samotnou nesmyslnost tohoto způsobu myšlení je skutečnost, že sami Němci touto čistou rasou nebyli, neboť násilně asimilovali slovenské Prusy a polabské Slovany. Anglosasové jsou fakticky míšenci Sasů a Normanů, částečně také Keltů. Za jediné v této době čistokrevné etnikum bylo možno pokládat Švédy, tam přece jen vlivem určité izolace

se uchovala ona čistá nordická rasa. Za nejfavorizovanější neněmecký národ byli pokládáni Dánové, kde nacistický, zcela totalitní systém dokonce v roce 1943 povolil obecní volby. Norové již na tom byli huře. Češi byli považováni za vyslovené nepřátelský národ a jako s takovým se s ním i nakládalo, i když existovaly tendence, aby ti, u nichž byla shledána rasová čistota, byli poněmčeni. Samozřejmě se to netýkalo nacionalisticky orientované inteligence. Ta měla být likvidována. S formou poněmčení určité části Čechů přišel Reinhard Heydrich. Kdo proti tomuto plánu kladl odpor, byli naši Němci. Ti žádali jednoznačné vystěhování. Nechtě se proto neví, že jsme je nakonec vystěhovali my.

V tomto ohledu se nacismus flagrantně liší například od italského fašismu. Mussolini byl přesvědčen, že krása národa vzniká z pomíšení a velmi ostře se ohrazoval proti antisemitismu. Totéž se týká i autoritativních režimů ve Španělsku a Portugalsku. Četl jsem Frankův životopis z pera jeho apolety Felixe Cámary a nenašel jsem tam jedinou antisemitskou rádku. Zato útoky na svobodné zednáře se to jenom hemžilo. Salazar se po celý život snažil o rasovou integraci v rámci své koloniální říše, což pro nacismus bylo principiálně nepřijatelné. Tolik na vysvětlenou. Pokud se tedy někdo u nás snad považuje za nacistu a je českého původu, pak chť nechtě vůči Němci se považuje za rasově méněcenného.

Nyní se konečně vrátím k článku pana Pokorného. Budu citovat jeho definici pravicového extremismu: „Má vyholenou lebku, nemá práci, má bomber a těžké boty. Nemá naopak vzdělání.“ Protože k nacistům, navíc ještě jak říká rafinovaným, zařadil Národní stranu, Vlasteneckou frontu a Národní korporativisty, pokusím se odpovědět vcelku.

● **Národní strana** se hlásí ke konzervativním hodnotám národního obrození, Františku Palackému, a většinu svých manifestací končila nebo přímo konala před budovou Sudetoněmeckého sdružení, kde byl vždy deklarován jasným způsobem negativní postoj ke snahám této organizace zvrátit výsledky 2. světové války. V čele této strany je vysokoškolsky vzdělaná žena, která až do nástupu mateřské dovolené byla zaměstnaná na dosti vysokém místě v bance. Místopředsedou této strany je podnikatel, který dalkově studuje vysokou školu. Předsedou zatím jediné krajské organizace je středoškolský profesor. Většina členů chodí oblečena v oblecích a kravatách, pokud některý z nich má onu „holou lebku“, je to dáno jaksi biologicky.

● **Vlasteneckou frontu** se již pokoušel likvidovat někdejší premiér Ing. Zeman. Ten tehdy, v roce 1999,

byl rozhodnut rozpustit i organizace, které nebyly registrovány, a k nim chtěl přidat i tzv. soft skinheady, kam ráčil zařadit právě Vlasteneckou frontu. Dále mělo jít ještě o rozpuštění Národního frontu castistů. Dokonce na to nechal zpracovat i vládní zprávu. V ní byla Vlastenecká fronta označena za české nacisty a Národní front castistů za české fašisty. Navíc označoval příslušníky těchto řádně registrovaných sdružení div ne za analfabety. V té době jsem byl ve VF tiskovým mluvčím a z nás čtyř, kteří jsme odpovídali za jejich chod, byli tři s dokončeným vysokoškolským vzděláním. Já osobně jsem bomber ani těžké boty nikdy nenosil, a přestože bych ve svých letech na onu holou lebku měl jakýsi biologický nárok, tak chodím se všemi vlasy. Totéž se týkalo i praporečnicka VF, kterého pro tuto skutečnost nikdy nikdo nefotografoval. Vlasteneckou frontu vlada nerozpustila, pan Zeman se sice plete do politiky z Vysočiny, ale nám již dal pokoj. Pokud se týče onoho nacismu, tak VF byla ve zprávách MV charakterizována jako protiněmecká organizace kdysi začínajících příslušníků hnutí skinhead, která tento rámec překročila. To všechno jsou materiály, ke kterým se lze dopracovat, jenže to by musil pan redaktor Pokorný vykonávat řádně svou novinářskou profesí.

● **Národní korporativisté**. Kdyby se pan redaktor obtěžoval navštívit oslavy 28. října, pořádané VF na Palackého náměstí v Praze, a případně se účastnil i pochodu na Vyšehrad, tak by zjistil, že za toto sdružení vystoupila i jeho představitelka Soňa Vilingerová, a to s velmi kultivovaným projevem. Mohl jí třeba položit i několik otázek.

Jenže ono je to jednoduché. Většina novinářů se považuje za jakousi elitu a domnívá se, že už jen z tohoto titulu si může napsat, co chce. Samotná skutečnost, že nacisti oslavuje vznik našeho státu dne 28. října, je přece absurdita. Vždyť pro nacisty toto období roku 1918 bylo „vrazením dýky do zad“. Označit dle stejné pochybného známkování každého za člověka, nemajícího zaměstnání, je další ukázkový nesmysl. Většina lidí této kategorie své povolání má, a pokud se náhodou někdo, podle jeho vlastních slov „ocitne na podpoře“, tak se za to trochu i stydí.

Jistě, ne každý má tak atraktivní místo jako pan redaktor. Máme však proti němu jednu výhodu: svou společenskou činnost konáme na základě vlastního přesvědčení a ze svých prostředků. Naproti tomu pan Pokorný je jen a jen zaměstnancem německých novin, které píší český

A pokud vím, tak onen nacismus přece jen stvořili Němci.

MGR. JAN SKÁCEL

Začátek konce bratrstva ohrožených

Neštěstí nechodí po horách, ale po sociálních demokratech. To se asi v těchto dnech honí hlavou sociálně demokratického předáka Jirky P. Projel další volby v pořadí, neustavit lidovou frontu proti ODS a do toho ještě onen nešťastný pohankový salát...

Jenže sociálním zkratům hřebinek nepadá ani v poslední agónii. Jsme svědky paranoidních vystoupení a srdceryvných scén, kde exministr zdravotnictví by šplónáží akční drama vykouzlil i z Babičky Boženy Němcové. Přitom kriminální skutky partajních bratrů mu nevadí. Možná že by bylo na čase dojet někdejší akci „Čisté ruce“. Svoboda a Snopková jsou už v teplácích, Doležel a spol. také, tak už jen zbytek gangu loupeživých rytířů z růže.

Jedno je ale jisté: konec vyděračského bloku ve Sněmovně je nabíledni. Už se od oranžového bratrstva distancují nejen rudí bratři, ale i vlastní členové, kterým nevoni napoleonský komplex a manýry stranického generalissima. Máme se tedy na co těšit, neb nadílka a pomlázka bude letos o něco dříve.

Konečně vítězství rozumu

Po letech úřadování „dramatika“, kulísáka a rádobý filozofa Václava Havla na Pražském hradu sem zavítal duch racionality, který do chodu této instituce vrací řád a tradiční formu. Konzervatismus nejen ve slovech, ale i v činech, tak by se dal nejvýstižněji tento proces vystihnout a charakterizovat.

Už se nám nad Hradem neobjevují neonová srdcička, vhodná leda pro ubytovací zařízení žen lehkých mravů, nevkládá zde vlajky symbolizující protinárodní ideologie (jedno, zda se svastikou, srpem a kladivem či žlutými hvězdičkami), první dámy nám při projevu poslanců nepískají jako na fotbalovém utkání a ani se zde veselí kumpání hlavy státu neprohánějí na koloběžce pod vlivem alkoholu.

Posledním krokem k návratu zdravého rozumu je výměna odpudivých a cirkusových uniforem hradní stráže. Zelená uniforma ve stříhu 30. let je důstojná a vkusným řešením. Odvěké sídlo Českých králů si zaslouží svůj dějinný respekt a účtu, kde vnější forma hraje svou podstatnou roli, kterou nelze tupit a znevažovat. Doufejme, že nyní nastoupená cesta bude standardem, který i nadále bude dodržován a případně i navyšován, je-li to vůbec ještě možné.

Příběhy obyčejného tuneláře

Kdo si naiivně myslí, že politické angažmá může osobnost typu Vladimíra Železného změnit, tak ten byl velice zklamán. Ale zvyk je železná košile a kdo byl tunelářem jednou, ten zůstane tunelářem navěky.

Náš televizní mág nebyl nikdy prototypem altruisty ani do politiky nevstupoval z naiivního idealismu, ale pro snadné získání imunity a vylídky na politický vliv a moc. Zpočátku mu vtr do plachet hnala image muže známého z pravidelných sobotních televizních promluv k národu. Jenže popularita získaná blížající obrazovkou vylázla po dobu, než se vyčerpá popularita „10 minut“ mediální slávy.

Voliči už vědí své a na chléb svůj ve zdejší musí kamarádovi zajička Zazy pomoci jeho nebozí spolustraníci, a to dokonce proti své vůli. Není tedy divu, že se podivují a ozyvají. Jejich iluze o čestném stranickém předsedovi se rozplývají. Nu, nebyla by to první strana, kterou mistr Železný pomohl rozložit...

JAN KOPAL

Všimli jste s, že většina lidí včas nepozná, když je spekulanti a jiní podvodníci okrádají? Šejdíři jsou až do dokonání svého zločinu milí, snažívi a předstírají, že chtějí pro nás jen dobro. Jsou jako cizopasný hmyz, který nám saje krev. Ani necítíme, když se klišé po našem těle přikrade na příhodné místo a zabodne se. A těch starostí, co způsobí, když do nás vstupí infekce.

Cestujete-li prostředky hromadné dopravy, všimli jste si, jak rychlí jsou někteří příslušníci přistěhovačských etnik? Hbitě obsadí volná místa k sezení. A nám, domácím, nezbuďte než při jízdě nepohodlné stát. Je to jako v běžném životě. Všeobecně jsou přistěhovačci draví a připraveni chopit se každé příležitosti, jak se prosadit, získat výhody i se zmocnit našeho majetku. Zvláště někteří projevují vlastnosti, pro které byli nesnesitelní ve své původní domovině. Jsou čili jako myši, když nám plní zásoby. Za to je přece nemůžeme obdivovat, jak nám káží multikulturalisté, kterým vadí ucelené národy Evropy a jež podporují migraci.

Z mnoha skupin přistěhovačů, kteří si počínají příživnický a přísavají se na tělo našeho českého národa, jsou zatím nejviditelnější organizovaní Vietnamci. Na rozdíl od mocipánů v Československu a následně v České republice, Němci a Poláci rychle rozpoznali neblahé působení Vietnamců a razantně jim omezili pobyt ve svých státech.

Tím snížili i přítok infekce kriminality a jezu drog, které do každé společnosti zanáší problematické přistěhovalectví a jakoby turistika.

V poslední době můžeme pozorovat, že naši policisté, celníci a živnostenské úřady provádějí intenzivnější kontroly Vietnamců na tržištích. Bylo by tomu tak, i kdyby se neozvaly bohaté zahraniční firmy? Vždyť již dlouhodobě českým podnikům a našemu státu jako celku vznikaly škody pašováním a napodobováním tabákových výrobků, textilu, obuvi a jiného průmyslového zboží. Trestuhodnou nevšímavostí politických mocipánů si nevynucovala jen dovednost vietnamských úřadů podporovat své občany v zahraničí. Mocipáni si zřejmě uvědomovali, že nejsou schopni dotáhnout své povinnosti zajištění blahobytu celé české společnosti, a tak její postižené většinou dovolili levně nakupovat pochybné zboží od Vietnamců. Mírnili tím její nespokojenost, ale to je dočasně. už nepomohou sliby lepších zítřků stoupáním ode dna, kam uvrhli české národní hospodářství. Výbuch protestů chudnající občany nastane, až na ně plně dopadnou následky okrádání českého národa a jeho státu.

Vietnamci totiž nejsou jediní, kteří vysávají české národní bohatství, jež má chránit, a podniky do něho patříci spravovat, náš stát. Například nyní bylo přiznáno, že si zahraniční firmy jen za loňský rok odčerpaly téměř 100 000 000 000 Kč zisků. Kolik peněz uniklo ilegálně, se pochopitelně nedozvíme. S tím je svázán hrozivý rozpor, že Češi ve své vlastní zemi otročí cizím podnikatelům. Až na pár zbylých, které jsou také na radě, byly již zcizeny, a navíc naprosto nevyhodně, nejdůležitější součástí struktury našeho národního hospodářství. Tím byla zničena jeho sebezáchovnost i naděje na jeho prosperitu. Tragédií je úbytek ploch zemědělské půdy.

K nápravě náš stát velmi nutně potřebuje ve svém vedení opravdové národohospodáře a vlastenecké politiky. Stát není špatným hospodářem, jak prohlašují privatizátoři národních podniků. Mají v hlavách touhu po pro ně výnosné kolaboraci a korupci spíše než čisté ideologickou zbešlost hlasatelů globálního soukromičenství. Nikoli stát, ale političtí manipulátoři a úředníci „vyhonení“ v jeho vedení jsou pro náš národ špatnými hospodáři. A právě ti, kteří si pěchují své torby a hnízda jako křečci, demagogicky žvaní společensky rozvratný blábol „Každý se postarej sám o sebe. Když jsou upozorněni, že mluví jen za sebe a jejich „státnická“ instrukce pro občany je nesmysl pro závislost jedince na organizaci státu a oni to jsou, kdo českému národu a jeho státu nejvíce škodí, mají pohotově módní odpověď: „Děláme jen svou práci.“ To je další strašlivý blábol. Jim chtějí ti, kdo ho pronášejí, sejmut z sebe osobní odpovědnost za své počínání a vyhnout se trestu. Podobně se vymlouvali váleční zločinci, než bylo nevyvratně potvrzeno, že nedbali své mravní odpovědnosti, kterou nese každý člověk.

Vietnamští přistěhovačci reagují na výše zmíněný policejní zájem o jejich pašované a napodobované zboží. Pokud již na tržištích zbohatli, kupují si tzv. kamenné obchody. Oficiálně se orientují na méně rizikovou činnost. Ta ostatní, včetně praní špinavých peněz, zůstává skryta. Stále častěji je vidíme, jak s vmlouvavou služností kšeftují v pohostinství, v trafikách, v prodejních s textilem, s potravinami, s ovocem a zeleninou, se smíšeným zbožím apod. Žádné hodnoty nevytvářejí, ale vydělávají na překupování a prodeji zboží. To ostatně dělá většina přistěhovačů, kteří se u nás vrhli na obchod, pokud se nevěnují jiným výnosným spekulacím. Aby upevnili svůj pobyt u nás, kupují si těhotenství nebo sňatky u morálně pokleslých občanů našeho státu. Tak se na úkor našeho národa nebezpečně formují některé skupiny vzájemně si pomáhajících nepřizpůsobivých přistěhovačů.

Mnozí Češi si neuvědomují, že se do naší země přistěhovávali jinak založení Vietnamci, než tomu bylo před zhruba dvaceti lety.

Tehdy se u nás učili a odcházeli zpátky domů, aby tam využili nabyté zkušenosti, zakoupené šicí stroje, jízdní kola apod. Dnes k nám přicházejí takoví, kteří se zde chtějí usídlit a odsávat, náš majetek pro sebe a pro své rodiny ve Vietnamu, což je jejich státem podporováno.

Naléhavé úkoly pro český stát a jeho obce (2. část)

My máme být uchvázeni jejich skromností a obchodní snaživostí, a nevšímout si, jak je nám podvodnický sáhno do kapsy lákavostí a láci zboží pochybného původu a kvality.

Neblahou situací komplikuje všeobecná propaganda, že domácí obyvatelstvo musí být tolerantní k cizím přistěhovačům. Po hrozných zkušenostech s Němci a Poláky, kteří nás svoji přistěhovaleckou politikou připravili o velké části historického území českého státu, musíme být velmi kritičtí k takové propagandě. Zvláště, hlásají-li ji třeba i občané našeho státu, ale ve své podstatě cizinci, a v jejich zldu nebo v ideologickém područí různých pseudohumanistů. Známe dobře jejich cíl. Chtějí rozvrátit jednotu našeho národa. Když strpíme přistěhovalectví nepřizpůsobivých cizinců, začnou se v naší zemi roztahovat.

Zprvu chtějí zvláštní ohledy, pak menšinová práva a potom stále více a více.

Všimli jste si například těch cikánů, kteří se nechtějí přizpůsobit a zneužívají politických zmatků? Na rozdíl od svých smířlivějších druhů si přejí, abychom je nazývali „Romové“, očkali stále patří ke stejnému etniku a nemají žádného práva, aby měnili náš slovník mateřského jazyka. Vyžadují, abychom jim ve všem pomáhali a tolerovali jejich nepřijemné zvláštnosti, k nimž patří sklonky k příživnictví a k násilí. A protože se jim u nás daří, rostou jejich počty vyšší porodností a dalším přistěhovalectvím ze Slovenska a jiných zemí. Už si usmysleli, že bude-li to tak dále pokračovat, zmocní se vlády nad naší zemí. To jsou přehnané ambice, ale mohou se snažit získat podíl na správě našeho státu. Kdybychom neznali důvody, byla by to neuvěřitelně rychlá expanze. Vždyť za 1. republiky bylo v Čechách, na Moravě a ve Slezsku celkem trvale usídleno přibližně 300 cikánů. Mají příznivce, kteří v našem státě prosazují své vlastní zájmy. Na otázku, proč podporuje cikány, Fedor Gál odpověděl: „My židé se umíme o sebe postarat, a to Romové neumějí.“

Máme trpké zkušenosti s nepřizpůsobivým přistěhovalectvím. Známe děsivé problémy jiných národů Evropy, které podlehly jeho propagandě.

Nehledě na ohrožení naší národní kultury, bezmeznou vstřícnost a ohleduplnost nemůže projevovat žádný rozumný český občan, když mu přistěhovačci působí ztráty v peněžence, v zaměstnanosti, v podnikání a potažmo i na majetku jeho obce a státu. A o veřejný majetek se musí občané neméně dobře starat jako o svůj. Vždyť co ztratí obec a stát, o to se umenší jejich možnosti pomáhat svým občanům, když se například dostanou do životní tísně.

To jsou samozřejmě úvahy o vztahu Čechů ke svým veřejným institucím, které by jim měly sloužit. Různé chorobné společenské příznaky však ukazují, že našemu českému národu je náš stát zcizován, neboť neplní úkoly, jak je povinen vůči nám Čechům - svým občanům. Jedním z těchto symptomů je nízká porodnost českého obyvatelstva a emigrace kvalifikovaných a talentovaných Čechů za lepším uplatněním. Další je neobzřetná vstřícnost k práním přistěhovačů a jejich etnických a náboženských skupin. Pokud se nezarazí tyto vpravdě zrádovské tendence, přivodí nám v budoucnu národní katastrofu.

Che-li se někdo cizí přistěhovat do našeho státu, musí osvědčit, že nám bude dobrým přínosem a přizpůsobí se naší kultuře. Tato zásada musí platit i v ozlyové politice. Cizinci je pak možné poskytnout pomoc jen po dobu, než se vrátí domů, když tam pomine život mu ohrožující objektivní společenské nebezpečí. Podobně se má postupovat při povolování trvalého pobytu. Přístup cizince k udělení našeho státního občanství musí mít ještě přísnější podmínky (srov. pravidla ve Švýcarsku).

Nesmí se dále připouštět, aby se příživným přistěhovačům dobře žilo na náš úkor a mnozí Češi se své vlastní protloukali jako bezdomovci. Přitom rozlišujeme nezaviněné bezdomovce a tuláctví. To není významný jev v životě našeho národa na rozdíl od prvně jmenovaného, na kterém mají podíl chyby v právním řádu a jeho aplikaci.

Tuláctví by měla věnovat pozornost policie, aby se notoričtí vandrovníci poctivě živilí například na brigádách a při nárazových nebo sezónních pracích. Problémem k naléhavému řešení je bezdomovectví, do kterého někdo upadl tvrdostí zákona, špatnou smlouvou, sobectvím svého partnera, nepřipraveností čelit nástrahám podvodníků apod. Významnou pomocí takto postiženým lidem by bylo domovské právo k obci. Člověk by ho získal nástupnictvím po svých rodičích a nebo by ho obec přijala mezi své občany z jiného důvodu. Obec by pak měla povinnost se o něho postarat v případě jeho potřeby. To znamená: poskytnout mu například útlek a ve velké nouzi i obživu. Současně by měla práva zasahovat do sporů o jeho bydlení, aby se mu nedělo příkoří. Dobře spravovaná obec by zajišťovala svým občanům zaměstnání, neboť potřeba veřejně prospěšných prací je nekonečná. Přijetím zákona o domovském právu by se Odlehčilo velkým městům, kde nyní bezdomovci hledají útočiště.

Na závěr použijme pro názornost hlediško Božího pořádku o množství národů a jejich odlišnosti. Když každý svébytně rozvíjí svou kulturu, obohacují se navzájem. Odlišnosti je združují na jejich územích i jim je pomáhají chránit. Přistěhovačci z jiných zemí ihned upoutají pozornost domácího obyvatelstva a musí být velmi zdvořilí a přínoset prospěch, aby nebyli vykázní. Naprosto je nepřijatelné, aby se nepřátelsky organizovali nebo jakkoli hostitelskému národu škodili.

19. 11. 2006

PhDr. PAVEL MALÝ

Národní obzory – příloha NS. Odpovědný redaktor: Jan Kopal. Stránka vyjadřuje názory a postoje NS.

(Placená inzerce)

Blaho vlasti budiž zákonem nejvyšším!

Homosexualita a zánik druhu

V Národním přírodopisném muzeu v norském Oslu probíhá prazvláštní výstava, která ukazuje modely homosexuálních zvířecích „párů“. Mezi vystavenými exponáty jsou žirafy, velryby, labutě a další. Autoři této zvláštní výstavy prý chtěli ukázat na přirozenost homosexuality i mezi zvířaty.

Modely homosexuálních zvířat rozhodně nejsou žádným důkazem toho, že by šlo o přirozený model jejich sexuality. Naopak z logiky věci vyplývá, že toto deviantní chování je i mezi zvířaty jevem úpadkovým a nepřilíš častým. Kdyby totiž mezi zvířaty bylo čímsi normálním a běžným, pak byl brzy došlo k zániku jejich druhu.

Dědičná moc přírody, ať již stvořená Bohem, či jakýmsi skokovým vývojem, poskytla totiž rozmnožovací pud zvířatům ne pro jejich přirozené nebo zvrácené ukojení, ale u většiny druhů právě jen pro zachování a rozmnožení druhu. Pokud se tedy i dnes zvířata, a to i v muzeu vystavené druhy, rozmnožují, tak to svědčí o tom, že homosexuální chování není chováním většinovým a normálním. Jde o projevy stresového chování, projevy vytváření hierarchie v tlupě nebo o zaslepení rozmnožovacím pudem při nedostatku přirozené partnerky. Homosexualita je zkrátka úpadkovým jevem jak v říši zvířat, tak ve světě lidí a žádné demagogické výstavy na tom nic nezmění.

DAVID MACHÁČEK

Škodlivé euro

Podle zjištění francouzských novinářů zavedení eura ve Francii nebylo vůbec výhodné, tedy alespoň pro Francouze. Také zde totiž vedlo ke zdražení, a to i předmětů denní potřeby. Předmětem výzkumu bylo porovnání cen vybraného zboží z prosince 2001 a z října letošního roku. Výsledek byl pro novináře šokující. Mě už tolik nešokoval.

Jak že to tedy je? Například šálek kávy zdražil o 120 %, o více než 80 % jsou dnes ve Francii dražší jablka, zubní pasty i kuchyňský olej. O 49 % podražily sendviče, o 43 % šunka, bagety, chléb a jogurty jsou nyní dražší o 39 %. Ale nejde o nic výjimečného, na zdražení po přijetí eura v minulosti poukazovali Italové i Němci.

I na tuto hrozbu, když už ne na rezignaci na vlastní měnovou politiku, by měli myslet i eurooptimisti a euronadšenci. Není to vysoká daň za luxus toho, že si při cestě do (některého) zahraničí nebudeme muset měnit peníze?

DAVID MACHÁČEK

Kresba: Mikoláš Aleš

Chorál svatováclavský

Vlastenecká fronta

www.vlasteneckafronta.cz

Manifest Vlastenecké fronty k 28. říjnu

Na staroslavném Vyšehradě, na místě spojeném se samými počátky českého národa i naší státnosti, dnes vyhlášíme svůj manifest k významu data 28. října. Nechceme nostalgicky vzpomínat na to, co již neexistuje. 28. října 1918 naši předci obnovili suverénní český stát a k jejich odkazu a dílu se samozřejmě hlásíme. Nicméně dnes opět samostatný český stát neexistuje, protože jsme, zčásti dobrovolně, zradili boj našich předchůdců a nechali si nasadit chomout Evropské unie. Nemůžeme tedy vzpomínat a slavit vznik státu, jehož základní ideály a odkaz jsme zradili.

A proto chceme pojímat 28. říjen nejenom jako vzpomínku, ale zejména jako výzvu ke znovuoživení toho, co jsme opustili. Vyhlášíme 28. říjen **Dnem boje za obnovení českého národního státu**.

Český národ je dnes podržěn cizím a vzdáleným vládcům ještě více, než tomu bylo před rokem 1918. Vážíme-li si činů a myšlenek našich předků, pak i my

musíme být ochotni a schopni bojovat za obnovení českého národního státu. Je smutnou pravdou, že dnes je tento boj znovu nutný a potřebný.

K ideálu obnovy samostatnosti našeho národa a státu se Vlastenecká fronta plně a zcela zodpovědně hlásí. A k tomuto novému vnímání 28. října vyzýváme všechny, kterým jsou ideály národní svobody a státní suverenity svaté. Přihlasme se k nim v tento den i každý příští rok, postavme se čelem k aktuální výzvě znovu započatého boje za národní svobodu.

Ten, komu k životu stačí chomout otroka a jenž se o svoji svobodu nesnaží bojovat, ten si ji ani nezaslouží. To platí jak pro jednotlivce, tak i pro celé národy.

My, nacionalisté, musíme proto uchovat právo na svobodný život i pro nás, dnes tak zkoušený národ. Je to naší povinností a zároveň ctí!

28. října 2006

VLASTENECKÁ FRONTA

O boji s politickou policií

Již v sérii článků „Čí je nenávist“ jsem popsal své zkušenosti se spravedlností a rovností před zákonem. Přestože nevěřím, že se mi toho může dostat, nedokáži si dát pokoj a neštouřím do některých věcí. Byť se sám domnívám, že to jako obvykle skončí v koši, podávám přesto trestní oznámení, jako jsem to udělal například v souvislosti s demonstrací za svobodu slova 28. 10. 2005.

Snad pro nezpochybnitelnou nedotknutelnost vyvolených se policie v tomto případě ani nenamáhá předstírat vyšetřování. Upozorňoval jsem na nerovný přístup policistů i na jejich nečinnost překvapivě s negativním výsledkem. Na místě bylo sice mnoho policistů, ale výtržnictví se nechával takřka volný průběh. Policie ani na podnět svolavatele nereagovala a nezasáhla proti narušitelům veřejného pořádku, ještě by byla osočena, že chrání extrémisty. Osoba pachatele totiž určuje míru služebního zákroku. Toto dění dokumentuji, upozorňuji na porušení zákona a za to jsem šikanován!

V sérii zmíněných článků „Čí je nenávist“ jsem popisoval, že jediné, o co se policie v souvislosti s mými oznámeními snaží, je útočit na mě, zpochybnit má tvrzení i mne samotného. Pomluvy mjr. Jiřího Kopečného u mého zaměstnavatele byly paradoxně neprůkazné. Údajně tvrdil, že jsem osobou nedůvěryhodnou, ve smyslu trestním rozpracovanou, jen prý dosud není dostatek důkazů k zahájení stíhání. A aby svým slovům dodal náležitě váhy, přidal i nějaké ty pikantní detaily z mého soukromí. Toto Kopečného chování mi při rozhovoru potvrdil i jiný politický policista David Lebeda.

Na Pochodu pro život v březnu roku 2006, což je pravidelná akce za práva nenarozených dětí, mi mjr. Kopečný takové protiprávní jednání popřel a označil za mnou smyšlené. Po rozpoutání mediální pozornosti kolem mé osoby, kterou sám masivně přizíval, toto jednání veřejně doznal. Přičemž v první polovině roku 2006 to inspekce ministra vnitra prohlásila za neprůkazné. V září již sám mjr. Kopečný v médiích tvrdil, že takto informoval mě nadřazené. Samozřejmě požadují, aby to nyní bylo došetřeno. Nedělám si však iluze a nepochybuji, že ten, kdo to bude prošetřovat, najde zase nějaké to šolomounské řešení, aby se vlk nažral a Kopečný zůstal celý.

O něco podobného asi usilují i ti, kdo vyšetřují události z 27. srpna, kdy jsem byl spolu s jinými lidmi zadržen na rohu ulic Milady Horákové a Badeniho. Jediné vyšetřování probíhá opět okolo mne!

Politici policisté se vyptávají už i mých spolužáků a snaží se najít cokoliv, za co by mne mohli stíhat a má oznámení snižovat a označit za účelovou snahu a pouhou mstu.

Mé vyjádření-svědectví ani obrazový záznam události z 27. srpna nezajímá ty, kdo zdržováním a obstrukcemi předstírají

jejich vyšetřování. Proč také?! Dávno mají dostatek osob, které dosvědčí, že jsem se nacházel v průvodu demonstrantů a snažil jsem se zahájit útok na velvyslanectví, jak mi to s odvoláním na policii tlumočila paní Timoumirová z deníku Právo.

Co na tom, jaká je pravda. Příslušník PČR č. 245 128 mezitím zapomene, že mne v 15:46 vyzval k prokázání totožnosti, když jsem přišel sám do Badeniho ulice. Politická policie má vždy pravdu a je-li to třeba, bude mít i dostatek důkazů, které doloží, že jsem v tu samou dobu jinde instruoval další, jak správně zacházet se střelnou zbraní.

Toto opravdu není jen má utkvělá představa, to je realita. Již jsem totiž obdržel od Policie ČR jeden dopis (čj.: PSP-480/OVK-ST-118-2006,) v němž se mi odpovídá kupodivu JEN na některá podání a jsou tam zjevně lživá tvrzení. Tento dopis popisuje události se značnou nezávislostí na skutečnosti, např. lživě používá tvrzení o demonstraci či shromáždění. Zásah byl mimo místo ohlášeného shromáždění a ještě před zahájením demonstrace. Jak lze tedy někoho označit za účastníka demonstrace, když se jí zúčastnit prostě nemohl?! K zákroku navíc nedošlo před Velvyslanectvím státu Izrael, nýbrž na rohu ulic Milady Horákové a Badeniho, u domu č. orientační 95. Kontrolní orgán se vůbec nevyjádřil k tomu, že příslušníci Policie ČR nepoužívali výzvy, jak jim ukládá zákon č. 283/91 Sb. Když mi Jiří Kopečný bránil natáčet a strhával mi za objektiv kameru k zemi, neprokázal předtím svou příslušnost k policii, o výzvě už ani nemluvě. Nevýjadřuje se ani k tomu, že někteří uniformovaní policisté nebyli na služebních stejnokrojích označení identifikačním číslem.

Policisté Václav Pánev a Jiří Trnka při sepisování protokolu o podaném vysvětlení jednali manipulativně a záměrně do protokolu neuvedli ani kladené otázky. Nevěděli sice, za čí mne stíhat, ale zato přesně věděli, kde pracuji a co jsem zač. Sami na místě viděli, že jen fotím a filmuji, což není protiprávní, ale koho chleba jíš, toho píseň zpívej! A je-li třeba, tu a tam se spravedlnosti pomůže, zvlášť takhle, jde-li o osoby režimu nepřátelské.

Po více než dvou měsících od prvního oznámení ještě ani nevím, kdo tyto činy vyšetřuje. Nemusím snad dodávat, že nevěřím, že přitom bude postupováno objektivně. Státní zastupitelství, které dozoruje vyšetřování trestných činů, zatím na žádný můj dotaz, jak probíhá vyšetřování, neodpovědělo.

Co k tomu všemu závěrem dodat? Připomenu to, co jsem zmiňoval již v sérii článků „Čí je nenávist“. Mým vzorem není Marx, Che Guevara ani Hitler, nýbrž Ježíš. I on čelil úkladům a nástrahám nejen mocných své doby. Zákon však nepřekračoval, nýbrž naplňoval. Ač nevinný, byl přesto odsouzen za nejtěžší „politické“ zločiny své doby. Snažím se nedokonale jednat podle jeho příkladu, být prost zašti a nenávisť a neuchýlit se k metodám nepřátel. Svůj boj za zdárnější svět a společnost vedu z pozic morálních, ukotvených v tradičním řádu hodnot. Věřím mimo jiné v odpuštění hříchů i spásu duší a modlím se i za své pronásledovatele.

MILAN TOBIÁŠ

Budou lháři potrestáni?

Státní zástupce včera zastavil trestní stíhání nyní již bývalého policisty Tomáše Čermáka. Ten měl dne 1. května 2006 brutálně napadnout nyní již poslankyni za Stranu zelených Kateřinu Jacques. Podle státního zástupce jeho jednání nebylo trestným činem.

Pamatujete, jak o incidentu z prvního května informovala Strana zelených? Například její mluvčí Eva Rolečková uvedla, že „naše kandidátka byla policistou napadena, zbita, spoutána a odvezena na policejní služebnu“. Kateřina Jacques sama pak bolestivě ukazovala modřiny a vyprávěla o brutálním týrání, o dezorientovaných dětech, které ve třinácti letech chuděry samy netrefily padesát metrů domů, o policejní brutalitě atd. A billboardy s její tváří se druhý den po celé zemi objevily opravdu jen na úzkou, čestně zeleně...

Napadení a surové zbití je trestným činem. Jestliže nyní státní zastupitelství stíhání pana Čermáka zastavilo, tak ten zjevně nikoho nenapadl a surově nezbil. Zelené hysterky tedy lhaly. Je hezké si to takto říci, ale budou stejně důsledné i orgány činné v trestním řízení? Jestliže hysterky o konkrétním policistovi tvrdily, že napadl a ublížil ženě, on kvůli tomu byl vláčen mediálním bahnem a přišel o práci a nyní se ukázalo, že tomu tak nebylo, je jisté na místě minimálně uvažovat o uplatnění § 174 trestního zákona, který definuje skutkovou podstatu trestného činu krivého obvinění. Konkrétně uvádí toto: „Kdo jiného lživě obviní z trestného činu v úmyslu přivodit jeho trestní stíhání, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta.“ A odstavec druhý pak stanoví zvýšenou sazbu na tři až osm let, způsobí-li pachatel činem uvedeným v odstavci 1 značnou škodu nebo jiný zvlášť závažný následek.

Když si nedávno na Slovensku jiná hysterka, Hedviga Malinová, také vymyslela napadení, tentokrát s národnostním motivem, a vyšlo najevo, že si vše vymyslela, slovenská prokuratura a policie ji začaly vyšetřovat pro podezření z trestného činu krivé výpovědi a krivé přísahy. Jestliže bude dokázáno, že opravdu lhala, hrozí jí až pět let vězení.

Co se zelenými lháři a lhářkami? Zavří, až zčernají, chtělo by se říci. To bychom ale museli žít v právním státě. Ovšem – je dnes reálné možné postihnout zelenou lhářku, která se po zádech policistů vyšplhala do parlamentu? Každý si odpovězte sám.

ADAM KOVÁŘ

Další útok na svobodu slova a historického bádání

Francouzské Národní shromáždění schválilo návrh zákona, který trestně postihuje popírání genocidy Arménů ze strany Turků, ke které došlo po první světové válce. Nyní tento návrh čeká projednání ve francouzském senátu, ale bez ohledu na to, zda návrh projde, či nikoliv, je jedno jasné: v současném civilizovaném světě, zvláště pak v Evropě, existují snahy o omezení svobodného vyjádření názoru na určité historické události a možnosti tyto události svobodně zkoumat.

Obávám se, že ideálem všech těch novodobých cenzorů je stav, kdy všechny historické pravdy budou zakotveny v nějakém zákoně, a kdo se odváží proti těm, zákonodárcem určeným historickým pravdám cokoliv namítat, bude za tuto opovržlivost tvrdě potrestán. Ve výše zmíněvaném případě tomu má být až na jeden rok odnětí svobody.

Že se bude jednat o politické vězně? Ale kdepak! Vždyť vlastní názor na historickou událost je třeba v českém právním řádu řazen mezi zločiny proti lidskosti.

JAKUB MALINOVSKÝ

Závislost na dovozu potravin stoupá

Česká republika je stále více závislá na dovozu potravin ze zahraničí, říkají statistiky Agrární komory. Naše zemědělská výroba již nepokrývá spotřebu vepřového a drůbežího masa, vajec, brambor a další zeleniny. Navíc v souvislosti s bruselskou regulací výroby cukru hrozí, že bude zavřena značná část českých cukrovarů. Jejich majitel, společnost Eastern Sugar ČR (jediným akcionářem je cukerná společnost sídlící v Nizozemí), totiž vážně zvažuje, že využije nabídku EU, prodá svoji produkční kvótu, kterou má každá členská země přidělenou, a v České republice již cukr vyrábět nebude. Prý je to pro ni ekonomicky výhodnější...

Ekonomické hledisko je vůbec v souvislosti s těmito údaji často zmiňováno. V dnešním globalizovaném světě je dle „nezávislých finančních odborníků“ nerentabilní, a tedy zcela zbytečné, aby státy byly soběstačné v produkci základních zemědělských komodit. Daleko výhodnější je specializace, kdy se na daném území produkuje zejména to, pro co tam jsou nejlepší přírodní podmínky. To ostatní lze levně dovážet.

Obdobný názor na zbytečnost naší

potravinové soběstačnosti má i ministerstvo zemědělství, které argumentuje tím, že „na jednotném evropském trhu nemá smysl, aby každá členská země usilovala o soběstačnost“.

Z ekonomického hlediska je opravdu dost možná výhodnější využít specifických přírodních podmínek konkrétní země a zaměřit se na užší skupinu zemědělských výrobků s tím, že ty ostatní budou importovány klidně z druhé strany zeměkoule. Ale ekonomické hledisko nesmí být tím jediným a určujícím faktorem, tedy není jím v případě, kdy stát spravují lidé, jimž jde o jeho skutečný prospěch.

Skutečný prospěch se totiž neměří pouze ekonomickými ukazateli, zdůrazňují – ne pouze jimi. Základním úkolem vrcholných představitelů národa je práce pro zachování jeho existence, suverenity a snaha po jeho prosperitě. Stát, který není soběstačný už ani ve výrobě základních zemědělských komodit, suverénní není. I když odhlédneme od všech mezinárodních smluv, od NATO i Evropské unie, jde v případě potravin o zásadní zásah. Vždyť kdo může tušit, co se stane

za několik let či třeba příští měsíc? Realita je bohatá a mnohotvárná a možnost zásadního omezení dovozu potravin, ať už z jakýchkoliv důvodů, nelze nikdy vyloučit. A co bychom v takovém případě dělali? Horečně obnovovali pole a stáda hospodářských zvířat? Jak rychle bychom to mohli stihnout, kolik by nás stálo a hlavně: co bychom během této doby jedli?

Ano, je iluzorní po „našich“ představitelích očekávat nějaká státnicky zralá rozhodnutí. Vždyť chudáci mají plno starostí s tou vládou, výbory a dozorcími radami. A stejně? Bruselu by se jakékoliv opatření ve prospěch českého zemědělství velmi nelíbilo, přišly by nejprve výhrůžky, potom sankce. A to přeci nejde, to si nemůžeme dovolit...

Náš stát se rozpadá, je thrán na kusy a nadnárodní supové si snaží urvat, co se ještě dá. To, že letos dovezeme o pár procent brambor více, než se jich u nás vypěstuje, je možná na první pohled nedůležitou drobností hodnou zájmu tak maximálně právě statistiků. Ale není tomu tak, protože se jedná o syndrom velmi vážné choroby, která již napadla celý náš státní organismus a úspěšně se šíří. Snad máme ještě nějaký čas na boj a na uzdravení. Snad...

ADAM KOVÁŘ

(Placená inzerce)

MOTTO: „Vláda je tu od toho, aby lid poznal, jak je bezmocný.“

(P. F. Barras, poslanec Konventu, 1795)

Počátkem 20. století říká Američan Orrison Sweet Marden: „Dejte mi člověka, který věří v ko-nečné vítězství pravdy nad bludem, harmonie nad disharmonií, lásky nad záští, čistoty nad nečestí, světla nad temnotou, života nad smrtí. Takoví lidé jsou pravými tvůrci národa.“ Víra v ušlechtilost a mravní kvalitu jedince, jako základu kvality širšího společenství, patří k pozitivním rysům svě-tové kultury. Je protikladem ke všemu, co jedince znehodnocuje, rozkládá, ponižuje. Marden je přesvědčen, že člověka nejvíce ponižuje nezaměstnanost. „Práce je největším požehnáním člověka. Udržuje lidské plémě ve zdraví, ve spokojenosti, v blahobytu. Práce je zachovatelkou života. Jednou z hlavních složek lidského štěstí je poctivost, a nikdo není poctivým, kdo nepracuje podle své síly.“

Chce-li někdo ublížit druhému, znehodnotit jeho prácechopnost, učiní jeho práci neradostnou, ba přímo otrockou. Nebo, což je ještě nebezpečnější, zbaví ho schopnosti pracovat, tvořit, radovat se nad vykonaným dílem. Štěstí člověka a jeho užitečnost spolu úzce souvisí. Ztratí-li člověk schopnost být užitečným, ztrácí i pocit štěstí a víru v hodnotu svého života. Zde má své kořeny zločin vůči sobě i vůči druhým. Sebevraždnost i vražda ducha i těla druhého člověka. Proto je také ateismus krokem k narkomanii všeho druhu.

Víra v hodnotu vlastního života souvisí s pozi-tivním vztahem člověka k druhým lidem, k přírodě i vesmíru. Je protikladem nevíry, ateismu. Ten ruší pozitivní vazbu k druhým, uzavírá člověka do ulity vlastního já, kterou překonává svou stádností i tvor nižší, zvíře, pták, včela. Člověk ztrácí s vírou v druhé i naději a radost. Jeho život je pak stále více prosycován strachem, a ten, jak lidové přísloví říká, má velké oči. Z ostatních se stávají nepřátelé, proti nimž je nutno bojovat, bránit se, uzavírat se před nimi, izolovat. Dvacáté století si pro toto uzavření člověka mezi druhými našlo i specifický termín: odcizení. Plodem tohoto osamění je pak „osamělý dav“.

Ovšem už v 19. století dospěl člověk bez víry k závěru, že Boha stvoří lidský strach. Toto bylo mínění Ludwiga Feuerbacha (1804–1872), předchůdce Karla Marxe a Bedřicha Engelse. Orizon Sweet Marden je minějí právě opačného, neboť říká: „Náš strach, naše soužení, úzkost, jsou známkami toho, že jsme ztratili vědomí svého spojení s Bohem a že jsme zbloudili z domova, že nejsme v souladu s nekonečnem, že nejsme v jednotě s božskou Praslíou.“

Mardon staví na harmonii, na souladu části a celku, člověka s ostatními lidmi, s přírodou, vesmírem. Feuerbach vychází z izolace jedince uprostřed druhých, uprostřed přírody a vesmíru a dospívá k disharmonii v lidské společnosti i mimo ni. Je historicky prokázáno, že stateční a tvořiví lidé unikali v každé době ztrátě soudaležitosti s lidmi i přírodou. Odměnou jim bylo vyrovnání, harmonie, a z ní prýšticí pocit uspokojení. Vzpomeňme slov Williama Shakespeara:

„V mém srdci, ne na hlavě, já nosím korunu svou, / ne diamanty, ni indickými kameny zdo-benou, / neviditelnou, má koruna se spokojenost nazývá, / koruna, z níž málokterý král se těšívá.“

Shakespeare (1564–1616) zůstal věrný tradicím svého rodu, včetně tradic náboženských. Nepřistoupil na anglikánskou víru, neodklonil se od všeobecné, univerzální církve. Jeho genialita tryskala právě z těchto pevných světonázoro-vých kořenů. Ne v rozpolcenosti, ale v jednotě s univerzem a v posloupnosti lidského rodu je síla génia. A nejen génia, ale každého lidského osudu. Jen nejpevnější se však dovedou povznést nad zmatky doby.

Náš život jde za určitou myšlenkou. Když mysl prolévá u určitého způsobu myšlení po dlouhou dobu, spje ke tomu, aby celý život uvedla s ním v soulad. „Ustavičně prolévání u krásného, vznešeného, ušlechtilého a pravdivého a snaha ztlesňsovati je, uvést je v život, činí naši povahu krásnou. Naše touhy, přání jsou vyobrazeny v našem životě,“ říká Marden a má zajisté pravdu. Neboť i opak je pravdou. Podvody, lži, citovou a mravní nevázaností se stává naše povaha nízkou, útočnou i podlézavou ze strachu. Strach vysušuje pramen života, kdežto láska, která strach vyhání, má opačný účinek.

Velké společenské pohromy, revoluce a války, jsou provázeny zesíleným pocitem strachu, který vytěšňuje pocit uspokojení, ježž mívá člověk v době míru, při dobře konané práci i při odpočinku. V re-voluci se člověk odklání od normálního způsobu života, od tradičních hodnot a svazků, rodinných i přátelských, pracovních i zájmových. Rovněž tak ve válce. Do života jedince i společnosti proniká disharmonie, která je v rozvinutém stadiu anarchii. Anarchie je průvodním znakem každé revoluce a války. Je jejích atributem. Nálepka lásky, pravdy, spravedlnosti, bratrství je falešná. V revoluci i válce jde vždy o boj o moc, a ten nic takového nepřipouští. Ani „sametová“ revoluce neotevřela lidské srdce lásce, ale pravému opaku – nenávisti. Právě proto jsou revoluce a války vždy neštěstím pro současníky.

Podstatou anarchie je odklon od zavedených vzorců chování, od tradičních hodnot a způsobů žití. Tento odklon znal již starověk, setkáváme se s ním ve středověku a obzvláště trýznivě se projevuje po celý novověk. Čím větší státní útvar zasáhne, tím je ve svých důsledcích krutější a má tendenci děle se-trvat. Vzpomeňme jen slov Alexise de Tocquevilla, který 50 let po „velké“ revoluci francouzské mluví o setrvalém stavu anarchie ve Francii.

T. G. Masaryk píše roku 1906 v úvodu k rus-kému vydání Otázky sociální, důsledně to kritiky marxismu, že si je vědom propagace marxismu, kterou jeho kritika je. Zajisté. Věc ve známost

Anarchie

uvádíme jednak jejím přijímáním, jednak jejím odmítáním. I této Masarykově propagaci – bohužel – možno vděčit za anarchii, která v Rusku nastala za 1. světové války. Masaryk píše v dubnu 1918 na své cestě z Ruska do Ameriky prezidentu Wilsonovi memorandum o ruských záležitostech. V tomto memorandu říká, že ostatní politické strany nejsou lepší ani schopnější než bolševici. Ani od kadetů a socialistů nelze – dle něho – nic pozitivního očekávat. Memorandum je zveřejněno v Masarykově Světové revoluci i uvádí je také, jako důležitý dokument o panující anarchii na celé Rusi, legionář Josef Kudela, autor Aksakovské tragédie (Plukovník Švec).

Stranictví leptalo carské Rusko zevnitř, zvnejšku bylo oslabeno rusko-japonskou válkou (1904–1905) a 1. světovou válkou (1914–1918). Toto dvojí neštěstí, vnitřní i vnější, bylo příčinou hrozných životních podmínek milionů Rusů v zemi nesmírně bohaté. A dovedlo je, přes krutost anar-chie, ke krutosti další – k totalitě vlády bolševiků. Anarchie tak vyústila v totalitu jedné společenské třídy – dělníků. Ta ovšem ve své nejryzejší podobě, v podobě 5000 dělníků Putilovských závodů v Pet-rohradě, se od této totality distancovala. Dělníci se cítili totalitní moci bolševiků podváděni, jak o tom svědčí jejich provolání k 1. máji 1918 (viz blíže Robert Vaucher: Bolševické peklo, z francouzštiny přeložil Dr. Jiří Guth, vyd. F. Topič v Praze 1919).

Ruští dělníci svůj boj s bolševiky prohráli, a to díky podpoře internacionalistů a jimi ovládaného kapitálu. Jediný z finančníků, Armand Hammer, se však s bolševickým Ruskem stýkal až do své smrti, a to zcela nepokrytě, veřejně. Bolševici měli ovšem velkou oporu v levých intelektuálech celé západní Evropy, včetně levých intelektuálů u nás, jako byli S. K. Neumann, K. Kiebl atd. Tato podpora trvala celá desetiletí před „velkou“ říjnovou revolucí. Jako příklad si uvedeme vyňatek z veřejného projevu Anatola France, prosloveného v Paříži dne 18. břez-na 1905: „Rusko je obrovská země a má nesmírné bohatství. Bude vždy schopno zaplatit smlouvenou cenu za kapitál, který dostalo, a to se nemusíme bát. Ale carismus? Jeho dny jsou sečteny a snad už zítra bude smeten car i jeho vláda.“ Proč toto přání? To nevzniká z lásky k ruskému lidu, ale ze snahy zmocnit se bohatství Ruska. Dne 19. prosince 1919 vydává v l’Humanité Henri Barbusse provolání, v němž odsuzuje intervenci proti dikta-tuře bolševiků v Rusku. Volá: „Odmítněte být na straně utiskovatelů a divochů! Zachraňte lidskou pravdu, zachraňující pravdu ruskou!“ A u nás? S. K. Neumann, nespokojen s vedením Šmeralovým, volá: „Český komunista před válkou občanskou varovný zdvihne prst!“ Podle něho „Lenin je vrchol, my však jen pole smrti,“ vyznává v básni Bítevní pole v nás.

Příklad Ruska svědčí o přechodu anarchie v to-talitu, a to za plného souhlasu finančního kapitálu a jeho vydatné pomoci. Něco podobného prožívala po 1. světové válce i Itálie. Přes anarchii dospěla k totalitnímu režimu Benita Mussoliniho. V pozadí jeho „pochodu na Řím“ stál také nadnárodní finanční kapitál. Svědectví o tom podává A. Rossi v zajímavé knize „Pochod na Řím“, vydané u nás v roce 1938. Ital Rossi se shoduje v názorech na podporu Mussoliniho režimu s Francouzem Romanem Rollandem. Stačí si přečíst jeho Okouzlenou duši. Kdo pak nahlédne do obrazového týdeníku Pestrý týden, který v roce 1938 vycházel v Praze, pochopí i situaci v Německu. Finanční kapitál nezahálel ani zde.

Zvrat anarchie v totalitu není tedy ojedinělý, specifický snad pro podmínky jedné země či charakter jednoho národa. Spíše je zákonitý. To opravňuje také k otázce, zda lze také z totality dospět k něčemu jinému než k anarchii. Zda lze dospět ke společenskému pořádku, založenému na vyváženém fungování pluralitní demokracie. Pozitivní odpověď, zdá se, dává Španělsko po Frankově režimu. Negativní pak vývoj ve všech tzv. postkomunistických státech jižní, střední a východní Evropy, včetně Ruska. Zde jde o režimy se silnými prvky anarchie. V Jugoslávii dokonce totalitu vystřídala válka.

Demokracie, jako vláda lidu, lidem a pro lid,

má neřešitelné slabiny v zastupitelském systému moci, ve stranictví. Slabiny se týkají prospěchu ovládaných, nikoli finančního kapitálu, který ve stranických demokraciích panuje místo králů. Povýsim si toho již v roce 1933 F. X. Šalda. Jeho Po-chyby o demokracii stojí za přečtení i dnes. Ostatně na toto zjištění umírá již roku 1804 Alexander Hamilton, spoluautor 1. americké ústavy.

Demokracie není jen forma vlády, ale i způsob života, který vláda lidem umožňuje. Je-li tento způsob života zdravý, vede-li jedince k tělesné i duchovní zdatnosti, pak obě krajnosti, anarchie i totalita, jsou vzdáleny. Společnost se vyvíjí vcelku pozitivně. Je-li ovšem život lidí vystavován soustavným otřesům, směřuje společnost ke krajnostem. Bývalá Jugoslávie na této cestě postupovala rychleji. Už v 70. letech 20. století byla tato země vy-stavena silnému znehodnocení měny, prudkému nárůstu spotřebního zboží nízké kvality ze všech států Západu, včetně hollywoodské filmové pseu-dokultury. České země toto postihuje až po „sametové“ revoluci, tedy o 20 let později.

Čím je anarchie, ovládající pluralitní demokracii, charakteristická? Vzestupným trendem nepořádku a nepřehlednosti, a to jak v oblasti politické, tak v oblasti hospodářské a so-ciální. V oblasti politické to znamená, že politikem se může stát kdokoliv, přednost ovšem má ten, kdo je bez jakýchkoliv zábran. Uplatnit se mohou i lidé se závažnými psychologickými úchytkami. Psy-chopatie, tato porucha chování a charakteru, není překážkou. Jako příklad všeho schopných politiků je možno uvést v Rusku Žirinovského.

Hospodářská anarchie se vyznačuje rabová-ním základních surovin země, často pod patronací tzv. ochránců přírody, opomíjením skutečných hodnot, a to jak materiálních, tak i duchovních, a všudypřítomnou propagaci bezpracných zisků. „Peníze dělají peníze“ je typický slogan hospodář-ské anarchie. Nejbolestnější je anarchie v oblasti sociální. Ztráta prácechopnosti a bezpečí se pojí se zhoršeným zdravím celé populace. Symptodem nejhorznějším je pak demoralizace řádového obča-na, který se postupně stává kriminálním faktorem č. 1. Tento proces zachycuje všechny věkové kategorie, včetně dětí školního věku.

Závěrem je nutno konstatovat, že demokracie na bázi stranictví, kterou vymyslel pro potřeby nadnárodního kapitálu bankéř Grote, se nevymaní ani z nebezpečí totality, ani z nebezpečí anarchie. Osciluje vždy mezi těmito dvěma krajnostmi. Totali-ta i anarchie jsou velkým neštěstím jak pro jedince, tak pro národ. Štěstí nelze v takovéto společnosti ani hledat, natož nalézt. „Štěstí naleznete jediné tehdy, hledáte-li je s čistým srdcem, nevinnou mys-lí, se vznešeným úmyslem a s nesobečnou touhou po blahu ostatních,“ říká Orison Sweet Marden. Takové štěstí není v totalitě ani v anarchii možné, je pouhou utopií. Ba co hůře, je směšné.

Upadne-li národ z totality do anarchie, je ve velkém nebezpečí. Stav, který nastane, může vyho-vovat jen těm, kteří se nepodíleli na tvorbě hodnot, nemají vztah k zemi, nežijí v souladu s druhými lidmi a opovrhují přírodou. Internacionalismus, postavený na znehodnocení člověka a rozvratu jeho kultury, je největším zlem od úsvitu dějin.

DOC. DR. MARIE ŘEHOŘKOVÁ

Víra, naděje a láska

MOTTO: „Věřím jen v silné prožitky mládí, dobré lidi, citlivé srdce a věrnou lásku.“

(Josef Lada: Kronika mého života)

Říká-li Karel Jaromír Erben v 19. století, že „je lépe v ne-vědomosti žít, než skutečnost strašnou odhalit“, má zajisté pravdu. Pravdu, omezenou na čas a jedince. Ve 20. století jsme svědky toho, že se projevil pravý opak Erbenova výroku. Kdyby lidé věděli, že všechny národně i internacionálně socialistické ideologie poslouží moci světového kapitálu, zajisté by si nešli navzájem po krku v domněnii, že konají pro budoucnost svou i svých potomků dobro.

Jedinci, jako Antoine de Saint-Exupéry, mysleli hlouběji. Věděli, že zlo neplodí v žádné době dobro. Zlo plodí vždy zase jen zlo. „Jestliže obětují své pokolení pro štěstí pokolení budoucích, obětoval jsem tím lidi. Ne ty zde či ony, ale všechny. Prostě jsem na ně uvalil neštěstí. Všechno ostatní je jen vítr slov. Mír není stav, jehož by se dosáhlo válkou.“ Tolik Saint-Exupéry ve svém vrcholném díle – v Citadele. Zde také říká: „Kultura je založena na tom, co se od lidí vyžaduje, ne na tom, co se jim poskytuje.“

Vyžaduje-li se od lidí třídní či rasová nenávisť, je málo po-vzbudivé poskytovat jim přemíru informací moderní sdělovací technikou. Tyto informace lidé využijí k tomu, co se od nich vy-žaduje. Rasová odlišnost existovala a existuje nezávisle na lidské vůli, jako hvězdy nad naši hlavou či písek pod našima nohama. Může ji překonat jen úcta k životu, dobře známá a prožívaná ve 20. století, tedy ve století hrůzných válek a revolucí, Albertem Schweitzerem. Podobně jako Lada věřil i on v silné prožitky mládí, v dobré lidi, v citlivá srdce a věrnou lásku.

Máme za sebou dvě světové války. Třetí světovou válku charak-terizoval americká občan, Myron C. Fagan, v šedesátých letech 20. století jako svár politického sionismu s mohamedánským světem. Tento svár je umocňován všemi protiklady, jež vývojově přináší odlišnost velkých světových náboženství. Tedy nejen judaismu a islámu, ale i hinduismu a islámu. Svědectví o tom podává už před Myronem C. Faganem rovněž americký občan, autor knihy „Asie, jaká je“, John Gunther. Poznat kořeny rozporů mezi Indií a Pákistánem je předpoklad pro porozumění dnešní situaci.

Svobodné noviny III.

LIDSKÉ SRDCE

„Chudoba cti netratí,“ říká nám lidové přísloví. Kdo se narodil na moravské vesnici a dožívá se dnes alespoň šestého decennia, má na co vzpomínat. Krásná, čistá příroda obklopovala vesnické domky. I v jediné místnosti bylo dosti místa pro početnou rodinu. Úcta ke stáří byla nezvratnou prioritou. Ostatně dětem patřila nejen světnice, síň, ale také dvorek, zahrádka i čistý potok – s množstvím raků a ryb. To se to chytalo!

Rodiče pracovali na polích a lukách, hlavně o žních bývalo pilno. Děti byly pod dohledem babiček a dědečků. Jaké to bohatství, Alberte Schweitzere, skýtala česká země dětem v této rozšířené rodině! Ano, máš pravdu, šťastné dětství je počátkem hodnotného života. Takového života, který si váží sebe i druhých a nepromarňuje své dny v hloupostech. Sníl-li H. G. Wells o budoucím člověku jako o člověku vzájemné služby, pak jen proto, že nepoznal společenské teplo našeho venkova.

Babička vyčistila koleno, když se v běhu o závod rozbilo, poučila, jak je to s tím kohoutkem a slepicí, aby byla na dvorku ta krásná kuřátka. A když bylo dítě větší, proč by nemohlo vidět, jak přichází na svět telátko? Chudinka, klepalo se celé mok-ré na svých čtyřech slabých nožkách a máma je olizovala zlehounka, ale důsledně, místečko vedle místečka. To bylo radosti! Zdravé telátko od zdravé kravičky. Proč by kravička šílela? Měla svůj domov, své místo v něm. Počítalo se s jejím dobrým mlékem ke snídani i k večeři.

Zrození nového života přijímala vnímavá dětská dušička jako něco přirozeného, ale ne zcela běžného. Vždyť se to neodehrávalo každý den. A pak – byla při tom celá rodina a kráva trpěla! Poznej, dítě, brzy utrpění, otevírá bránu k soucítění. Nejen se zvířaty, ale i s lidmi. Budeš imunní vůči zlu z ideologie, která bije hlava nehlava, jen a jen proto, že tam kdesi, v neznámém kraji, ji kdosi neznámý vymyslel. Ten rozhodně v dětství nevnímál bolest při zrození nového života. Chudé srdce, nešťastné srdce. Co může dát druhým?

Už Komenský věděl, že jsme součástí velkolepé přírody a máme jí být za co vděčni. Alespoň jí, nevidíme-li svým srdcem dál, až k jejímu Tvůrci. To ona nám dává vše, co potřebujeme pro svůj zdravý organismus. Čistý potok, voňavé keře na mezech a ty nádherné lesy se zvířátky a ptáčky! To vše je nám bližší a potřebnější než supermarkety a platební karty. Jim, bohužel, předcházelo zničení mezí i kravského domova, stejné teplého pro telátko, jako pro dětskou duši, přístupnou životní realitě i pohádce, v níž vítězí dobro nad zlem.

Prý se nemuselo *použít* marxismu, kdyby média rychleji prorůstala společností. Co je to za nesmysl, Alvine Tofflere?! Kdo by seděl u televize, kdyby mohl sledovat kuřátka, kachny a housátka, hladit a krmit králíčky, chytat ryby a raky v průzračném potoce, plést věnce z upolíňů a skákat panáka na cestě před domkem?! Takže mu-sely Kohoutovy traktory (Pavel Kohout, bard revoluce 1948) rozorat meze a vyvést krávy do kravína, aby se mohlo postupovat dál a dál – k supermarketům a sexšopům, k zuboženým jedincům bez Boha i domova.

Zmizela i zvláštní, nepočetná, kategorie žebráků. Byli dokladem pravdivosti lido-vého přísloví, že chudoba cti netratí. Žebráci nekradli, žebráci prosili. Překračovali sice Platonův příkaz, že žebrota se zakazuje, otevírali však lidské srdce k daru bez revanše. Žebrák měl své domky, kde byl vítán jako „host do domu, Bůh do domu“. Zdena Wolkerová vypráví o lítosti svého chlapce Jiřího, když jednu zjstl, že žebrákoví nic nedala. Zde má počátek pravé umění. V lásce a soucitu, nad něž nic není.

Pro životní pravdu je důležité vidět souvztažnost mezi jevy. Vidět to, jak i pod ekonomickým tlakem, nejen ideologickým, lze měnit člověka v nečlověka. Zbavíme-li člověka samostatného myšlení a rozhodování, pozitivního citu a vůle k dobru, máme tu tvora, pro něhož platí již jiná podstata lidství: touha po moci a po majetku. Jedině tuto podstatu lidství je možné pak řídit zvnejšku, zcela ovládat. Manipulace s tímto jedincem je možná a dokonce nutná, neboť jde o člověka k ničemu, schopného všeho. Nepozastavujme se nad současným terorismem. Je plodem tohoto odlidšťovacího procesu. Kdo má v rukou světovou měnu a světová média, má v rukou i tento druh destrukce. Vztah k Bohu, ať má formu sebeodlišnější, není příčinou této destrukce.

Nový tvor je tu proto, aby urval, co se dá. Rve i samotného Boha – pro sebe. Dozrál po všech těch neblahých proměnách od „velkých“ revolucí konce 18. století, přes světové války 20. století a dnes se vyjevuje jako člověk bez srdce, bez pozitivního citu a pozitivní vazby na druhé lidi.

Poněvadž člověk tuto zemi nestvořil, nemůže ji ani zničit. Tvořivá síla byla a je silnější než destrukce. Zlo je produktem lidské nedokonalosti a nemůže s konečnou platností zvítězit nad dobrem a dokonalostí Tvůrce naší planety i celého vesmírného řádu. Prosme Boha, aby oběti na životech, způsobené odlidštěným člověkem, člově-kem bez lásky a soucitu, nebyly velké. Usilujme o dobro v každodenním životě tak, jak to dělali naši předkové. Dobro vyžaduje sebeovládání a úctu k životu. Vlastnímu i toho druhého.

DR. MARIE ŘEHOŘKOVÁ

Boj víry s vírou je zrada nejen víry, ale i naděje a lásky. Člověk se vydává na cestu zla, jež v žádném případě nekončí dobře. Historie nás o tom poučuje. Ani z náboženských válek středověku nevzešlo nic dobrého. T. G. Masaryk říká, že marxismus vzešel z německého protestantismu. Proto také volal učitel národů J. A. Komenský po snášenlivosti v církvi i politice. Po snášenlivosti ve věcech duchovních i světských. Dobře věděl, neboť to prožil sám na sobě, že obhajoba lidských práv na cizím území je vždy jen krutostí člověka k člověku. Komenského slova „Ty, Švédsko, na cizím území lidská práva obhajuješ, na svém území je však porušuješ“ platí nadčasově a na celém světě. Nejen na Balkáně, v Afghánistánu, v Indii i Palestině, ale všude. Komenský rovněž odsuzoval přepravu zbrani přes moře, do dalekých zemí.

„Národ je intimita“ podle slov španělského filozofa Ortegy y Gasseta. Zasahovat zvnejšku do národní pospolitosti je nejen nemoudré, nýbrž zlé, stupidní. Porušuje to jak historická práva vzniku a vývoje každé národní pospolitosti, tak i současné mravy a zvykovost. Úpadek mravů a zvykovosti pod tlakem cizorodé, mediální kultury, je zřetelný ve všech státech, jež tato „masová kultura“ zasáhla. Zde jsou také kořeny rostoucí krimi-nality obyvatel. Mahátma Gándhí věděl, že „politika bez zásad, peníze bez práce, morálka bez mravnosti, náboženství bez víry a láska bez činu“ neodpovídají pravé podstatě lidství. Ba právě naopak: jsou přímo v rozporu s pravým lidstvím. To je a zůstává ve věčné a neúnavně hledané harmonii mezi rozumem, citem a vůlí každého z nás, ať jsme rasy či národa jakéhokoliv.

Křesťanství pak, které povyšuje lásku nad víru a naději, také ví, že láska se projevuje nejobtížněji, ale i neúčinněji v odpouštění. Právě jím se nejvíce blížíme Kristově velikosti.

„Kdo skrze Boha miluje všechny lidi, miluje každého z nich nekonečně víc než ten, kdo miluje jednoho jediného a jen jeho zahrnuje do úzkého okruhu svého zájmu.“

(Antoine de Saint-Exupéry)

DOC. DR. MARIE ŘEHOŘKOVÁ

IV. Svobodné noviny

◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊

Pryč od impéria

„Na deset milionů Britů chce opustit svoji zemi, tedy jeden z pěti dospělých.“ Tak hlásá článek na první straně prestižního světového neďelníku „The Sunday Times“ z 27. srpna 2006. Proč ten exodus? Oficiálním důvodem je, že administrativa zatěžuje občany stále vyššími daněmi. To je ale třeba číst spolu s výsledky posledních průzkumů veřejného mínění, které zjišťují, že 80% Britů chce, aby se Spojené království odpoutalo od USA. Proč? Poněvadž doplácí daněmi na války Ameriky proti islámu, iniciované neokonzervativci (americky „neo-cons“; neocons – vznik-lo z „kávové společnosti“, jak si původně říkali, většinou extrémních sionistů).

Sílící hlas Britů žádá přimknout se skutečně k Evropě, nebo se osamostatnit a žít jako dříve spolu se zeměmi Commonwealthu. Proč? Poněvadž Britové už mají plné zuby válek, do kterých je zavekl jejich přítel Bush. Samozřejmě prostřednictvím premiéra Blaira. Toho – ač už i mateřská Labouristická strana žádá jeho odchod, ač se jeho řeč stává stále více nekoherentní a nápady krkolomně ekvilibristické – se nemůžeme zbavit.

Antiteroristická opatření pana ministerského předsedy a plejády jeho ministrů vnitra (střídá je jak fusekle), kteří nám vtlučkají do hlavy, že každý může být terorista, a tedy zaslouží hlídání, nás vedou nezadržitelně do totalitního státu s policejní glazurou, nebezpečnější než nacistická Sicherheits-dienst či KGB. Strážník na každém rohu se samopalem. To samozřejmě pobuřuje svobodomyslné Angličany a **nemůže neprovokovat všechny mohamedány**, zvláště když jim zakazují i jejich náboženské svátky. Konečně za tím účelem a tím směrem jsou kroky namířeny. Provokace na provoka-ci... Je to, jako když vám, zákona dbalému občanu, sváží ruce, aniž byste co udělali. Chtějí, abyste se kukali. Pak vás alespoň obviní, že jste se vzpouzeli policii. Pěkná legrace...

Otázka, zda jít vlastní cestou, je tedy pro Angličany čím dále tím naléhavější, zejména teď, kdy pan Bush buší a hlasitě se chystá na další zemi islámu, Írán, ovšem popoháněn neokonzervativci. Byl bych zvědav, kdo ještě jeho pohádky o hrozném nebezpečí bin Ládínů a zbraních hromadného ničení mohamedánů bere, ale Bush nahnal svůj národ do války proti Afghánistánu a Íráku, a nikdo mu v tom nedo-kázal v rámci „demokracie“ zabránit. Jak je to s Blairem? lnu, toho přátelští neocons nedovolí nechat padnout, dokud nepodpoří válku Bushe a Olmerta proti Sýrii a Íránu.

Model manipulativní demokracie pracuje perfektně, nikdo se z ní „nemůže“ dostat. Ani kmán, ani pán, ani Brit, Čech či Američán.

Ale zeptejte se, proč ti neocons a Bush vedou vlastně to tažení proti islámu? Myslím – v nejhlubší podstatě. Čekáte, že řeknu: nafta? Tajе tam jistě. Kdo by ovládl všechny zdroje nafty, může ovládnout svět. Ale to není vše. Ruku v ruce jde vláda dolarem. Světovláda (global dominion) je a bude

vedena dolarem, za kterým jsou bankovní titáni neocons (viz také M. Dolejší: Analýza 17. listopadu 1989).

Pamatujete, kdo zpřevracel stoly penězoměnců v chrámě jeruzalémském? Ten musel být likvidován!

Karel Marx, který v tomto směru prohlédl náтуру svých soukmenovců, napsal, že Žid nezná žádného jiného Boha než peníze. Kdo sáhne na obchod penězi, musí jít, i kdyby to byl syn Boží a syn člověka.

Islám zakazuje obchodování penězi. Proto ve válkách musí být poražen islám a vyvrácen Korán, aby už nic nestálo a nikdo nestál v cestě vydřiduchům, kteří neumí nic než vydělávat na penězích a finančních transakcích – vládnout penězi. Naneštěstí nadvláda světa dolarem jde ruku v ruce s tou naftou.

Všechny „zapálené Římy“ naší doby (počínaje 9/11 v USA a nekonče 7/7 v GB), ať už hořely, nebo nikdy nevybuchly, byly podpalény jedinou rukou s jedinou myšlenkou a cílem: mít důvod k likvidaci islámu!

V půli srpna byla Británie rozrušena tím, že pan Blair zde dovolil přistávání a tankování amerických civilních letadel, která dopravovala vojenský materiál pro Izrael (včetně protipěchotních hroznových bomb – cluster bomb) proti Hizbaláhu a Libanonu. Teroristické bombardování Izraelem těmito zbraněmi usmrtilo kolem jednoho tisíce Libanonců (The Independent z 15. srpna 2006). Přes materiální podporu a včetně skvělých plánů paní americké státní sekretářky Dr. Rice, Jahve dovolil, aby vyvolený národ tuto válku prohrál, jak přiznal sám pan izraelský premiér Ehud Olmert. Ví už dnes Jahve, kdo jsou váleční zločinci?

Aby se tedy Britové nebouřili, chce Amerika použít území Čech pro své nové předsunuté letiště k dalším válkám na Středním východě a nyní brzo proti Íránu.

Ne tak dávno se pan Václav Klaus usmíval pod fousy, že má v šuplíku razítko „Varšavského paktu“, a prý nás zbavil ruských raket na našem území. Dnes v chomoutu NATO obstarává nové základny, letiště a nové vojáky, aby nás oblažili svoji přítomností. Co s ním a s tím?

Jak se můžeme dostat z žentouru smrti, který se chystá a znovu a znovu se roztáčí?

Nikdo nás zvenčí nikdy neochránil a neochrání, to si budme jisti!

Na všechna dobrodružství našich „přátel“ jsme vždy jen dopláceli. Dnes nám nezbyvá nic jiného než to, co Britům:

Pryč od imperiální Ameriky!

Konečně, to jsem radil panu profesorovi v pražském Autoklubu na CEPu už loni v létě.

Naši zem od budoucích katastrof může zachránit jen neutralita.

Na co čekáme?

1. 9. 2006 EURING. DR. BOHUMIL KOBLIHA, LONDÝN

Bylo to takhle. Vraceli jsme se z okružní cesty po Saúdské Arábii a na poslední štaci před Rijádem (Al Riyadh – hlavní město Saúdské Arábie), na zpáteční cestě do Al-Khafji, jsme se stavěli v kouzelné oblasti kolem města Taifu (Al Ta'if). Klima doslova horské, kopečky tam dosahují až dva tisíce metrů, hodně zalesněné, často vysokán-skými smrky a podobnými jehličnatými stromy. Není tedy divu, že Taif si vybrala saúdská vláda za své letní sídlo, a nemálo hodně bohatých lidí má ve městě i okolí skvostné domy. My bychom řekli: milionářské vily, píše paláce.

Cestovali jsme s anglickým přítelem Richardem autobusovými linkami, poněvadž ten mne přesvědčil, že tak se nejlépe a v klidu pozná kraj i obyvatelstvo. Richard uměl slušně turecky a trochu arabsky, a tak byla šance, že se všude domluvíme a bude to i etno-grafické poznávání.

Po dni a noci strávené v Taifu jsme si z hotelu vzali na auto-busové nádraží taxíka a teď jsme v prostorné hale čekali na náš další spoj.

Kousek od vchodu stála skupina mužů v podivných placatých čepicích z hrubé tkaniny asi z koží vlny, s nezvyklou krempou po celém obvodu, v hnědavých kajdách z podobné látky. To nemohli být Arabi. Převyšovali nejméně o hlavu všechny ve svém okolí. Urostlí a zarostlí mužnými plnovousy. Zaujali mne natolik, že jsem k nim musel jít.

Když jsem se u jejich skupiny zastavil, uctivé se rozeztoupili do polokruhu. Oslvil jsem je anglicky. Vysvětlil jsem jim, že mne udivil jejich oděv a klobouky a že jistě nejsou odsud. Ten, který byl patrně jejich vedoucí, se zazubil skvělými bílými tesáky a šlehl po mně jiskrnýma, inteligentníma, jako antracit černýma očima: „Vy také nejste odsud..., ani Angličan.“

Vysvětlil jsem krátce, že pracuji pro Arabian Oil Company v Al-Khafji a že jsem československý exulant žijící v Británii.

Muž jak skála rozšířil úsměv ještě více a odfrkl: „Eh... Russians...“ A rozhovořil se. Udivilo mne, že vůbec ví, kde a co je Československo (když si nás i mnozi Angličané pletli s Jugoslávií), a že jsme byli okupováni Sověty, jako oni. On a jeho grupa psí Afghánci a byli zde na dovoleně, rozpydali se. Měli jsme dost času.

Byl Ramadán a psal se rok 1989.

To jste se setkal ale s mudžahedíny, může namítnout ten, kdo ví více.

Ano, ale talibán je mudžahedín, podobně jako claret je bor-deaux.

Mudžahedin je povšečné jméno pro islámské bojovníky za svobodu. Teprve v průběhu bojů, a v Saúdské Arábii, kde studovali, se vyskytlo jméno Talibán. **Talibán** je hnutí studujících islámskou problematiku, tedy v přeneseném významu talibán je v podstatě student náboženství. Zvyraznili se v roce 1994 jako kandahárstí talibáni, když pomáhali Pákistánu otevřít obchodní cesty na jihu Afghánistánu. Vymýtili také 2/3 makových/opiových plantáží! Stojí za zmínku, že byli v roce 1988 portrétováni ve filmu *Rambo III* jako hrdinové.

Afghánci se z Taifu vraceli do bojů proti ruským okupantům, a tak jsme měli hodně společného. Chlapi jak z oceli sebevědomě a dychtivě vyprávěli, že to Rusům teď naťou. Že budou vyzbrojeni

Jamboree

Naríkáme na lži, zvůli a ničení. Lapáme po dechu, lajeme, píšeme a ani nám nenapadne si všimnout, že to naše zoufání a zmitání nikam nevede. Někdy i jen to, co se pokouší zásadně nasvětlit kořeny svinstva světa, si netroufneme otisknout, natož o tom veřejně mluvit na shromáždění lidu. To poněvadž jsme dovoli-li, aby se rozbujela práva nepravá, a hrozí nám za náš projev, za vyslovenou skutečnost a pravdu minimálně právní postih.

V Anglii na protest proti bezmocnosti občanů arcibiskup z Yorku, John Sentamu, se dokonce v druhé půli srpna nastěhoval do stanu, kde se týden pos-til a pouze o vodě za svět modlil. Taková je beznadě-je? Opravdu!?!

Na sklonku roku 2005 jsem dostal pozvání k junác-kému Jamboree, srazu skautů a skautek střední Evro-py. Přijal jsem ho a nabídl svůj podíl, totiž přednášku ze svých zkušeností z dvouleté práce v Zambii a tam-ních dovolených: „Safari po skautsku“.

Pod jménem Orbis 2006 se setkání konalo ve dnech 27. června až 6. srpna 2006 v Mariánském údo-lí u Brna.

Když jsme se cestou od Londýna ve středu 2. srpna do lokality po dvojím přepřání strefili (totiž fax s mini-mapinkou, co mi doletěl do Egertonských zahrad, byl ne-čitelný), byli jsme uvítáni postmoderní branou vcho-d-východ se symbolem skautské lilie. Proč postmoder-ní? Zde totiž každý, kdo procházel, musel předvést svo-ji elektronkovou jmenovku/legitimaci opravňující ke vchodu a všemu, co Jamboree skýtalo. Při vchodu se nás hned ujaly dvě cíle, roztomilé skautky a zavedly nás do stanu/hangáru registrace. Zde na vyrovnaných sto-lech řada počítačů zaznamenala naše jména (totiž mé a mé skautské choti Esky) a dostali jsme jmenovky VIP (Very Important Person) – ha, ha, ten pokrok. Skautky se začaly rádiem hned hnánět po programové vedoucí, se kterou jsem si dopisoval: „Recepce volá Slona! Re-cepce volá Slona. Over.“ („Slona“ asi proto, že slon prý má úžasnou paměť.)

Hořejším naznačují, že organizace Jamboree byla úplně nejmodernější a nejen to: klapala skvostně. Jako člověk, který přednášel Organizaci a řízení až na uni-verzitní úrovni, musím říci, že po této stránce Jambo-ree byla světová jednička. Ani mezinárodní kongresy ky-bernetiky a matematiky, co jsem zažil, nebyly tak vy-baveny a vedeny.

Slon se po chvíli čekání udýchaně dostavil. Z pře-zdvíky se vykubala osůbka rozvážného dívčího půvabu s „walky-talky“ v ruce. Prý byla na druhé straně tábora, a ten je více než kilometr dlouhý, vysvětlovala. Veletá-bor měl pět podtáborů (subcampů), kde na poloviční

cestě mezi tábory 1, 2 a 3, 4, 5 byly hangáry informací, Skautské pošty, S05 (Skautská ochranná služba) a Prv-ní pomoci s minilékařským střediskem, kde panovali skuteční mladí lékaři-skauti. Hned vedle bylo „Eldorá-do“ s hlavní kuchyní, stanovými jídelnami a Hlavní podi-um. Subcampy měly své náčelnické stany. V podobných celkem asi dvaceti hangárech a šapitó se konaly nejrůz-nější pořady skautských i novalizačních programů včet-ně snímání „posmrtných“ masek obličejů, žonglování, pletení košíků, výroby náhrdelníků i originál afrických účesů. Tedy pro mne, tradiční-ho, bývalého předpisového Junáka, ob-jev. Proč ne? K Jamboree se mimo oče-kávaných středoevropských států sje-ly další, včetně například Řeků a Irů. Nakonec celkem osm-náct národů – přes dva ti-síce pět set skautů a skau-tek. A bylo tedy co zvlád-nout! To všechno pořádal a obsluhoval dvojjazýčně v češtině a angličtině Ser-vis tým (Service team), na tři sta starších skau-tek a skautů oddaných heslu Jana Lucemburského: *Ich dien* – „sloužím“ – dodnes platným pro rovery!

Cestou k místu, kde nás Slon plá-noval usadit, jsme viděli muzeum dějin skautingu, výstavu z cest Orbismana, zcesto-valého mladého muže, který byl symbolickou oso-bou setkání „Mnoho kultur – jeden svět“. Minu-li jsme „vesničky“ jednotlivých campů, oddělených pískovými cestičkami, a rádiové centrum. Zde jsme se později také dozvěděli, jak Junáci řídili vše přes své vy-sílačky bez nutnosti na napojení na drahý systém mo-bilů, a jak se propojovali s radioamatéry světa. Jako in-ženýr jsem byl – anglicky řečeno „impressed“. Co vše dnes, oproti nám dřívejším, skauti umí!

Po postavení našeho nového stanu české výroby na zvýšeném břehu Řičky a kousek od centra jsme za-čali poznávat více.

Skautikům byla nabídnuta celá řada exkurzí a pro-gramů, jako návštěva zámku Slavkova a Moravské-ho krasu. Srazy pro tyto výlety a aktivity byly u plotů středu tábora označených čísly, takže nikdo nemusel hledat, kam jít, a opět vše bylo řízeno vedoucími s rá-diovým spojením. Na mnoha místech byli instruktážní nápisy v češtině a dobré angličtině, včetně táborového řádu, kde stálo, že tábor se probouzí v 6.30 hod. a má uléhat ve 22.00 hod. Chyběla mi snívá večerka „Zapad-den, slunka svit...“ i budičky. I když prostor byl rozsáh-lý, mohly být odtroubeny přes mohutnou reprodukční techniku. Připomnělo by to řád, který byl tak význač-

ným rysem „našeho“ skautingu. Signál trubky není re-gimentalizace, které se dnes tak bojíme, je to jen ro-mantické potvrzení nutného pořádku. **Proč se zbavo-vat romantiky?** Snad jedině polští Harceři, kteří také vynikali nejlepší skautskou kázní, vztyčovali na svém stožáru vlajku. Také na sebe upozorňovali bezvadný-mi předpisovými kroji a organizovanými nástupy všu-de. Líbili se mi. Bylo jich na pět set!

Hygiena byla obstarána karavanami se sprchami a chemickými Toi-Toi v dostatečném množ-ství, obětavě udržovanými v čistotě Ser-vis týmem.

Hned při prvním jídle, které bylo velmi dobré kvality a rozhodně na úrovni lepších školních jídelen, jsme se seznamovali se spo-lustolujícími a často s ve-doucími a hovořili o pro-gramech. Dozvěděli jsme se, že Junák hledá nové cesty výchovy mladých. Prý chce přitáhnout více mládeže (to jsem už ně-kde slyšel, pozor, množ-ství není všechno!). Skvě-le výřečné a velmi inteli-gentní vedoucí (vysokoško-lačky) nám dokazovaly, že co s tradičním uzlováním podle Junácké stezky: „To nikdo nebude v životě po-třebovat...“, nemohl jsem neopáčit, že to samé se říká ve školách o matematice, zejména o té vyšší! To je trochu zarazilo v horlení. Uzlová-ní patří přece k třibení inteligence (je to vlastně jis-tý test IQ) i zrůcnosti, podobně jako matematika. Po-máhá ke strukturování myšlení a poznávání řádů. Jis-tě bychom si měli připomenout právě v tomhle punktu, že skauting vznikl na půdě námořní velmoci, Británie, kde vázání uzlů na lodích a rybolovu byl a je požadavek zrůcnosti číslo jedna. A každý z nás nejméně těch šest skautských nováčkovských uzlů podle „skautské stezky“ v praktickém životě použije, ať už jako jachtař, horolezec či jen při navázání dvou lanek rozdílné tloušťky, o uz-lu na botkách nemluvě (známe přece mladé, kteří si ani tkaničky neumí zavázat!). Do knihovny v Ústředí Junáka na Senovážném náměstí v Praze jsem daroval anglickou knihu o uzlování, kde je uzlů a smyček na dvě stě! Uzlo-vání dává základ i modernímu vázání ozdobných mak-raně aj., takže by se nemělo zavrhnout.

Junáci hledají nové cesty, a tedy by mě nemělo pře-kvapit, že po tři večery táboření v údolí „Myšího řevu“ jsme zažili otřesy decibelů rocku až do půlnoci. I když jsem se dozvěděl, že pop a rock byl požadavkem nestře-doevropských skautů, jaksi se mi to nesrovnávalo s tábo-rovým řádem (noční klid od 22.00 hod.) ani s jeho náro-

4. ČÍSLO • ŘÍJEN – PROSINEC 2006

Mluvil jsem s Talibánem

nejlepší spojovací i bojovou technikou a že dostanou i americké rakety země-vzduch proti sovětským helikoptérám (skutečně jim pak v době, kdy bin Ládín byl „jejich člověk“, US Army uvolnila sto „Sting“, nebezpečných a smrtelně přesných zbraní)...

Bylo mi jasné, že v Saúdské Arábii nesho jen o studium Koránu a rekreaci těchto „božích bojovníků“, ale jistě i o výcvik v záškodnické válce proti Rusům, kterou vedly nepřímo Spojené státy.

Samozřejmě že Američané neměli nějakou platonickou touhu Talibánu pomoci, ale měli už dlouhodobý plán, jak dostat Afghánistán pod svůj vliv. Jak pro jeho strategický význam proti Sovětům, tak pro ovládání celé oblasti jako nástupnické proti Íránu, Pákistánu a i území budoucích ropových ze zdrojů hlavně z oblasti okolo Kaspického moře. Zatím...

Richard mne přišel vytrhnout z rozhovoru. Náš autobus prý už je připraven.

A tak jsme se s přáním vítězství proti okupantům rozešli: „Inšallah“ – jak dá Bůh! Končili sebevědomě úsměvy krásných lidí.

Mluvil jsem s elitními mudžahedíny/talibánci.

Psal se rok 1989... A jak se časy mění!

Ó tempora, ó mores..., jak věděli už staří latiniči.

Dnes dřívější přátele Afghánců, totiž USA a UK (= Spojené krá-lovství Velké Británie a Severního Irska – pozn. red.), kteří vyskolili a vyzbrojili talibánce proti Rusům, se stali úhlavními nepřáteli těchto ortodoxních islámských „božích bojovníků“. Dnes talibánci už nejsou národně osvobozenectí partyzáni a „bojovníci za svobodu“, jak je americký prezident Ronald Reagan vysoce cenil, ale vzbouřenci a teroristé proti americké demokracii a vrahové vojáků americké „koalice“. Tak budou také souzení (podle nejnovějších zákonů USA) ti, kteří byli dovezeni do US Camp Delta na Kubě.

Afghánistánu nastrčili Američané vazalského prezidenta, Afghánoameričana Karzaje, aby likvidovali talibánce, poněvadž jejich hrdé vlastenecké zaujetí a oddanost muslimské víře Spojeným státům v expanzi všestranně překáží. Vyznavači islámu jsou trnem v oku především americkým neokonzervativcům (neocons). Proto všem „otrokům božím“ nasadili psí hlavu terorismu a vzbouřenců, i když jde o nejlepší vlastence a bojovníky za afghánskou národní svobodu.

Do této politicky vypjaté atmosféry nešťastným středověkým výrokem velmi nepřiznivě zauřadoval Benedikt XVI. Je mi osobně neuvěřitelné, že tento vysoce vzdělaný papež by si neuvědomil, že dvojsečným byzantským výpadem proti Mohamedovi neposlouží míru, ale roztržce. K rozjitření směrem k budoucí válce křesťanů s islámem, tak jak neocons osnují, přejí si a potřebují, poněvadž jedině oni na ní vydělají.

Vim, situace je složitá. Neocons by usnadnili, kdyby si říkali a před-stavovali se světu tak, jak a co skutečně jsou – totiž **neosionisté**.

To by ale bylo vše příliš průzračné a přespříliš jednoduché: „*Za vším jsou Židé,*“ jak se rozverně uchichla židovská přítel-kyně mé choti, když se poslední setkaly a veplyly neopatrně na pole politiky.

Jsmе v posledním dějství světové tragikomedie sebezničení?

3. 10. 2006 EURING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

kem zákazu rušení zvěře. Rock vyplašil jistě ptáky a zví-řátka Mariánského údolí na kilometry. Škoda.

Hledají se nové cesty, ale neměli bychom zapomí-nat ty skutečné „Základy Junáctví“ a „staré“ skautské ideály: **skaut je ochrnce přírody!**

Abychom něco chránili, musíme tomu porozumět, musíme se to učit poznávat a znát a musíme to milovat! Nenaříkat, když mě při pozorování zvěře či ptáků (jak je třeba v módě v Anglii) štípne komár či brabeneц. Fňuká jen „taky-skaut“ či „taky-táborník“, jak jsme říkali v pražské sedmačtyřicítce. Pohodličko a libůstky nepa-trí do programu zocelování osobnosti. **Ochrana příro-dy a životního prostředí je přece nejmodernějším programem „zelených“!!! Takže tradiční Junáctví je stále platné, ne-li ještě platnější!** Chcete-li. Sta-rá indiánská romantika nebyla nadarmo, vždyť severoa-merický indián byl ochráncem přírody od pradávna. Tak ho učil Manitou! To dávne připomínalo indiánské tee-pee uprostřed Orbisu 2006. Zahrálo to!

V randálu se nedá ani hovořit, natož myslet, a dnes už angličtí lékaři upozorňují, že jediný „koncert“ rocku (rave) může vážně porušit sluchové ústrojí. Máme vy-chovávat generaci hluchých, poněvadž to někdo do-vezl z USA!?!

Abych ale nemoralizoval, do řevu vzdálených repro-duktorů, kousek za naším stanem zněl jemný hlas oby-čejné kytary a lidský – junácký zpěv. Ne každý se zhlédl v decibelech. Mladá duše potřebuje snít o vznešeném!

Nadšení vedoucí, se kterými jsme mluvili, včetně skvělého Slona, nám říkali, že se snaží děti a dospívají-cí učit myslet a být odvážnými. Věřím, že se jim to přes katastrofální nedostatky a svízele naší doby podaří a že půjdou skutečně novými cestami tak, jak chtějí, ve vzá-jemném porozumění a moudrosti. Tak jako idealizovaní staří indiáni a naši „Hoši od Bobří řeky“...

Koncem tábora přišly silné průtrže mračen, a spod-ní část tábora byla nutno evakuovat. Zde se organizace a skautská obětavost projevila stoprocentně. Skoro ti-síc skautů (dle ČTK) muselo být ubytováno v náhradních stanech a i mimotáborových prostorách, které nabídli pohotově brněnští hasiči. Na tábořišti byl jeden hangár dokonce přeměněn v sušárnu, kde průmyslový ohřívač vzduchu konal své dobré.

Ptáte se, jak jsme dopadli my s novým stanem v zátopách a jak přednáška? Stan se osvědčil znameni-tě. I naše místo na zvýšeném břehu bylo uchráněno od nejhoršího. Přednáška o cestách v Zambii po skautsku, dle potlesku a otázek zřejmě zaujala. Myslím, že pozorní skauti i skautky si odnesli užitečné, jak se chovat v afric-ké přírodě a jak je nutno respektovat tento domov divo-kých zvířecích obyvatel i je samotné. Také co je v živo-tě důležité, a je to možné dosáhnout a poznat, když člo-věk po němčem skutečně touží a chce.

24. 8. 2006 EURING. DR. BOHUMIL KOBLIHA, LONDÝN